

Giới thiệu Đại Bạo Ngọt

Nhân vật chính: Kỳ Diệc Hoành - Thi Diễm

Tất cả học sinh trong trường đều nghe qua danh tiếng của Kỳ Diệc Hoành vốn là một người có tài năng đặc biệt bởi anh có một tông giọng hay đến kinh ngạc, có thể lồng tiếng cho vai thiếu niên tinh khiết, cũng có thể đảm nhiệm vai thiếu niên có chút tà lại cuồng ngạo, danh tiếng cứ như vậy vững vàng đi lên.

Cũng chính vì thế mà hiện tại anh là thiếu niên tuần lã vườn trường, tương lai không nghi ngờ gì sẽ là một chiến thần uy phong trong ngành lồng tiếng kịch truyền thanh.

.....

Một ngày, Thi Diễm cầm tập câu hỏi mới được phát phòng vấn hỏi nhanh đáp nhanh với Kỳ Diệc Hoành: "Lão công lão công, tui em sẽ mãi ủng hộ anh....."

Kỳ Diệc Hoành ngồi trên ghế dựa, cổ tay áo xắn lên vài nấc, trên tay anh cầm tập kịch bản lát nữa sẽ dùng đến, ánh mắt sáng nhưng lạnh lùng, "Ai là chồng của bọn họ? Tôi không phải!"

Bàn tay cầm tập câu hỏi của Thi Diễm hơi run lên, "Trả lời cho đàng hoàng, sau lần này lượng fans lên hay xuống đều trông cậy hết vào cái miệng này của anh đây."

Tiếp theo.

"Đại thần, đại thần, tui em muốn sinh con cho anh!"

Kỳ Diệc Hoành khẽ nâng mi mắt, kịch bản trong tay bị anh cuộn lại, nhẹ nhàng vỗ lên lòng bàn tay, cười như không cười nhìn Thi Diễm không chớp mắt, "Tốt, đến đây đi, xem xem em có thể sinh được mấy đứa."

Chính thức khai hồ mới, phu thê bạo ngọt - dùng thanh âm đẹp nhất trên chộc người.

Thuộc series truyện 《 Thanh Mai ghẹo trúc mã 》, ngọt sủng ấm áp, coi chừng lọt hố không thể thoát ra kkk

Phản lai nhai của Bát nương:

Ta thật sự rất lười dịch tên truyện, mà má Yêu thì tên trên bìa tạm dịch ghi là "Người ngọt như vậy", tiêu đề truyện để trên Tiêu Tương lại là "Người ngọt như vậy a", vào trong truyện lại gọi "Cặp vợ chồng này quá ngọt".

Ta chính thức bị cái đồng tên ba chấm lại tùy tiện của má làm cho rối não, nên tính tùy tiện theo má đặt là Siêu siêu ngọt, Đại bạo ngọt hoặc Phu thê bạo ngọt. Mọi người thấy sao, thích cái nào thì mau mau nói:))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chờ mình, cùng tắm đi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Tháng 9, căn cứ huấn luyện quân sự Đông Thành.

Thời tiết cực kỳ hanh khô, trên đỉnh đầu như đội một quả cầu lửa lớn, từng lớp da trên mặt đều bị hun thành màu đen thui.

Thi Diễm từ trên giường bật dậy, những hình ảnh vụn vặt cuối cùng trong giấc mơ vẫn còn vất vưởng trong đầu. Thi Diễm mơ thấy giáo quan phạt cô chạy mười vòng quanh sân tập, cô chính là bị dọa sợ mà tỉnh, "Mấy giờ rồi? Mấy giờ rồi?"

"Ngủ thật khùng khiếp! Sắp 7 giờ rồi." Cô bạn cùng phòng mặc váy ngủ ngồi trên chiếc giường đôi điện đáp.

Thi Diễm cầm điện thoại lên nhìn, điên rồi, vậy mà đã sáu giờ bốn mươi. "Mấy cậu tắm xong hết rồi hả?"

"Chứ còn gì nữa, cậu ngủ như một con heo, tụi này gọi thế nào cũng không dậy."

Thi Diễm vội vàng đi dép lê, thuận tay rút quần áo sạch đã chuẩn bị sẵn, "Không còn kịp nữa, mình đi tắm trước!"

Đây là căn cứ huấn luyện quân sự nên không có nhà vệ sinh hay phòng tắm riêng, ngay từ ngày đầu tiên tập hợp, quân giáo đã phổ biến thời gian tắm rửa được quy định sẵn. Nữ từ sáu giờ đến bảy giờ, nam từ bảy giờ mười phút đến tám giờ.

Nếu ai bỏ lỡ thời gian thì cứ mang một thân hôi hám mà trải qua một đêm đi.

Nơi này là địa điểm học quân sự, mọi sinh hoạt hàng ngày đều là chiếu theo tiêu chuẩn trong quân đội mà làm theo.

Thi Diễm bê chậu rửa mặt đi ra ngoài, Tường Tư Nam thò đầu ra cửa nhìn theo, "Nè! Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Có thể xảy ra chuyện gì được? Bây giờ cũng đã tám giờ hơn, đám con trai đều tắm xong cả rồi. Ai bảo ngủ say như chết vậy, gọi thế nào cũng không được. Nếu hai phút sau cậu ta quay lại thì cứ ném ra ngoài đi, hôi chết."

"Được được." Tường Tư Nam cười rồi đóng cửa lại.

Thi Diễm ôm chậu chạy một mạch, chỉ còn mười mấy phút nữa, cô dự tính sẽ bật tốc độ bàn thờ, tắm thật nhanh cho xong.

Tòa nhà đối diện đứng đầy nam sinh, cả tầng hai và tầng ba đều có không ít người, có người đã nhanh mắt nhìn thấy Thi Diễm đang phóng đi như mũi tên liền hô lớn, "Này, bạn học gì đó ơi."

Thi Diễm không rảnh chấp đến bọn họ, lúc cô đi đến cửa, trên đỉnh đầu truyền đến một chuỗi sáo dài. Thi Diễm nhú chặt hai hàng lông mày, hoàn toàn không nghĩ tới tiếng sáo sau lưng còn có thâm ý gì, cô ngẩng đầu nhìn tới nam sinh đứng trên tầng, ai sợ ai chứ, cánh môi xinh đẹp hơi mím lại, thối ra một chuỗi sáo còn dài hơn, chói tai hơn.

Nam sinh trên tầng hai thò nửa người ra, ý cười nhăn nhơ trên mặt không chút nào che giấu, "Bạn học nữ này, cậu trâu bò, cậu trâu bò nhất rồi."

Ngày thường trước cửa phòng tắm sẽ có giáo quan đứng, nhưng hôm nay đến cả một bóng người cũng không thấy. Đây là vì nhìn thấy bọn họ đều đang hoảng nên mới thả lỏng cảnh giác hả?

Thi Diễm không kịp nghĩ nhiều, cô đẩy cửa đi vào. Có tiếng nước truyền vào trong tai, xem ra cũng có người tận dụng chút thời gian cuối cùng đến tắm như cô.

Cô đặt chậu xuống đất, nhanh tay cởi chiếc áo khoác sắp thối trên người xuống, "Bạn học, đồng chí à, cậu tắm chậm một chút, chờ mình với."

Tiếng nước đột nhiên ngừng lại, Thi Diễm ném áo khoác vào trong chậu. Thời gian này ăn ngon ngủ kỹ, vòng eo lớn ra không ít nên cô buộc phải dùng thắt lưng. Thi Diễm vừa tháo thắt lưng vừa lớn tiếng nói vọng vào trong: "Bạn học, cậu tắm lại một lượt đi, không thì, gọi đầu lại một lần nữa?"

Có thể lôi kéo một người ở lại cùng vẫn hơn là một mình trong này. Chiếc thắt lưng ngày hôm nay đúng là cố tình muốn đối nghịch với cô, Thi Diễm làm thế nào cũng không cởi ra được, cô không cố nữa, vào trước rồi nói sau.

Chân cô vừa mới tiến vào một bước, đã nghe thấy một giọng nói truyền ra, mang theo gió lạnh và lớp không khí ẩm ướt.

Nhưng giọng nói này, rõ ràng là của con trai.

"Đi ra ngoài!"

Thi Diễm sợ đến mức bước chân mạnh mẽ dừng lại, cái quái gì vậy? Con con con..... con trai?

Cô học chuyên ngành phát thanh, đối với âm thanh cũng nhạy cảm hơn người thường không ít. Tổng giọng của nam sinh này trầm trầm mạnh mẽ, độ dày cũng được khổng lồ đến hoàn hảo, đây đúng là một giọng nói hay hiếm có.

Thi Diễm siết chặt thắt lưng, mặt dày hỏi, "Cậu là ai vậy?"

"Đi ra ngoài!"

"Tôi còn chưa tắm thì sao phải đi? Bây giờ còn chưa tới bảy giờ, là cậu đến sớm thôi. Bạn học, cậu làm như vậy thật sự không tích phúc!"

Thi Diễm nghe được tiếng bước chân rất nhẹ truyền vào trong tai, nam sinh đó hẳn là vừa mới vội mặc quần áo lên người. Nước trên người còn chưa kịp lau khô, chiếc áo sơ mi trắng bị thấm ướt một mảng lớn, dính sát vào người.

"Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

"Chưa đến bảy giờ chứ sao!" Thi Diễm cũng cực kỳ mạnh miệng.

Ngực nam sinh phập phồng lên xuống, đường nét trên cơ thể như ẩn như hiện, "Tôi thật sự rất hiếu kỳ, rốt cuộc cậu làm sao tìm được cơ hội trà trộn vào đây?"

"Lời này của cậu là có ý gì?" Không lẽ muốn ám chỉ cô là có tình đến nhìn lên người khác tắm rửa hay sao?

Thi Diễm chăm chú nhìn khuôn mặt của đối phương, vậy mà lại là Kỷ Diệc Hoành. Chẳng trách tông giọng hay như vậy, từ sau khi bộ kịch truyền thanh có Kỷ Diệc Thành lồng tiếng vượt qua 1 tỉ lượt xem, anh nghiêm nhiên được xếp vào thành phần có tiếng tăm ở Đông Đại. Thành tích này đã vượt xa dự đoán của biên tập, đứng top trong danh sách tổng hợp cuối năm, lượt xem của bộ kịch truyền thanh này cũng vững hàng đứng ở vị trí thứ nhất.

Ở Đông Đại, dù bạn không biết giảng viên dạy môn phụ của mình là ai, thì cũng không được không biết ba chữ Kỷ Diệc Hoành này.

Thi Diễm bấu mạnh lên đùi, trong đầu lập tức hiện ra suy nghĩ quay đầu bỏ chạy. Cũng đừng trách cô kinh hãi như vậy, lúc này thật sự không kinh không được, đặc tội phải Kỷ Diệc Hoành, tháng ngày sau đó nhất định sẽ không có quả ngon mà ăn.

Cô tay chân luống cuống chộp lấy chậu rửa mặt trên đất rồi lao ra ngoài, đến bậc cửa còn trượt chân một cái, Thi Diễm suýt chút nữa là ném cả chiếc chậu trong tay đi rồi.

Nam sinh trên lầu còn chưa đi vào trong, vừa nhìn thấy Thi Diễm đi ra liền hét lớn, "Kinh hi không? Ngoài ý muốn không? Có thấy được cái gì không nên thấy không?"

Thi Diễm tái mét mặt, chạy một mạch về, vừa nhìn thấy một cô bạn phòng bên cạnh thò đầu ra ngoài liền gấp gáp túm lấy hỏi: "Cho hỏi mấy giờ rồi?"

Cô bạn đó rút điện thoại ra nhìn, "8 giờ..... 28 phút."

Thi Diễm cắn răng, trái tim như có vạn con ngựa chạy qua, đôi mắt bốc hỏa!

Cô bước nhanh về ký túc xá, đẩy cửa ra, Tường Tư Nam nghe thấy tiếng động thì ngó đầu ra, "Sao về nhanh thế?"

Thi Diễm ném mạnh chiếc chậu rửa mặt xuống đất rồi đi đến giường mình, cô cầm điện thoại lên nhìn, trên màn hình hiển thị là bảy giờ hơn.

"Thành thật khai báo, là ai làm? Mật khẩu điện thoại của mình chỉ có mấy cậu biết, là ai sửa lại giờ trên đó hả?"

"Hahahaha!" Tường Tư Nam cười ngất, "Hôm nay không tắm được phải không? Cho cậu hôi chết luôn, cho cậu một chuyến đi tay không."

"Tay không cái quỷ ấy! Bên trong có người đang tắm."

"A? Không phải chứ, giờ này đáng lẽ phải đóng cửa rồi chứ nhỉ?" Từ Từ Dịch nhìn bộ dạng của Thi Diễm một chút, "Oa Oa, tiểu sư tử, cậu đây là..... đã cởi quần áo được một nửa rồi sao?"

Thi Diễm hơi buông tay, quần suýt chút nữa thì tụt xuống, "Suýt thì bị hù chết rồi."

"Bên trong có người đang tắm thật hả? Là nam hay nữ?"

Thi Diễm hướng về phía hai kẻ cầm đầu trừng mắt, "Kỷ Diệc Hoành đó!"

!

Hai con mắt của Tường Tư Nam đã muốn lồi ra, "Là Kỷ Diệc Hoành chỉ nghe giọng cũng có thể khiến người ta mang thai đó ư?"

"Hạ lưu!" Thi Diễm đặt mông ngồi xuống mép giường, "Để mình thử cái đã, xem lát nữa mình trừng trị hai cậu thế nào."

"Tức giận cái gì chứ, mau mau kể với tụi này đi. Cậu thấy được cái gì? Kỷ Diệc Hoành cũng coi hết rồi sao?" Tường Tư Nam chạy đến bên cạnh Thi Diễm, trung ra cái mặt bất quái cực kỳ gọi đòn.

Thi Diễm đẩy cô ấy ra, "Hai người quá đáng lắm đó, suýt chút nữa thì mình bị người ta nhìn thấy hết rồi....." Thi Diễm đưa tay muốn bóp cổ cô ấy, Tường Tư Nam lập tức nhảy sang một bên, "Tụi này không biết gì hết á, vào giờ này đáng lẽ đã hết giờ tắm rồi mà, tụi này vẫn nghĩ là chỗ đó đã đóng cửa, sao có thể nghĩ tới Kỷ Diệc Hoành vậy mà có thể thương lượng đi cửa sau vào trong."

Thi Diễm bắt nắn ngồi xuống, cô còn chưa được tắm nữa, tự cô còn nghĩ được mùi hôi hám đang tỏa ra trên người.

Cửa phòng bị đẩy ra, Chu Tiểu Ngọc ôm chậu đi vào, vừa phơi quần áo vừa nói, "Mau đi đọc tin tức siêu hot mới ra lò đi, có nữ sinh xông vào buồng tắm nhìn trộm Kỷ Diệc Hoành tắm đó. Quá mạnh bạo rồi! Không biết là ai mà lá gan lớn như vậy?"

Tường Tư Nam nghe được, không ngừng nháy mắt với Chu Tiểu Ngọc, ngón tay chỉ chỉ về phía Thi Diễm.

Chu Tiểu Ngọc không hiểu, sai bước đi vào, "Nghe nói lúc Kỳ Diệc Hoành đi ra sắc mặt cực kỳ khó coi, đúng là tò mò chết đi được, rốt cuộc cô bạn kia có nhìn thấy cái gì không? Chà chà, vóc dáng của nam thần chân dài chắc chắn rất đáng mơ ước."

Thi Diễm tức giận với người trên giường không thèm để ý đến bọn họ, Trương Tư Nam vội vàng kéo Chu Tiểu Ngọc qua, "Đừng nói nữa, chúng ta gây họa thật rồi....."

Thi Diễm kéo chân lên đến đỉnh đầu, cô ở trường này cũng chỉ là một người vô hình mà thôi, xấu mặt thì cứ xấu mặt đi, có thể có bao nhiêu người nhận ra cô chứ?

Thi Diễm tự an ủi chính mình, ngủ một giấc rồi mọi chuyện sẽ qua thôi.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng tiếng chuông báo thức đã phát lên loa, không một ai dám ngủ nướng thêm đồng loạt bật dậy. Thi Diễm cũng ngồi dậy, thành thực gấp chăn thành một khối đậu phụ, rồi lại mặc bộ quần áo hơi hám ngày hôm qua lên người.

Đúng 6 giờ sáng, bọn họ tập hợp lại rồi chạy bộ, Thi Diễm sợ nhất là tiết mục này. Thời cấp ba ác mộng đã là như vậy, thật khó khăn mới lên được đại học, Thi Diễm làm thế nào cũng không ngờ được Đông Đại còn có cái quy định tháng 9 hàng năm đều phải đi huấn luyện quân sự nửa tháng.

Nên dù cô đã là sinh viên năm hai thì vẫn phải đến cái căn cứ huấn luyện quân sự này.

Ba cô bạn cùng phòng đã chạy lên trước, Thi Diễm nhấc tay phải ấn một bên bụng, hai chân gần như là lết trên đất, cô thật sự hết chạy nổi rồi. Nhưng giáo quan thôi còi chạy theo ở ngay phía sau, cô không muốn chạy cũng không được.

Cô thở hồng hộc chạy về phía trước, nơi khoe mắt thấy có người chạy tới, Thi Diễm cúi đầu, nhìn thấy một đôi giày thể thao Nike màu đen, kỳ lạ là, mũi giày đó đang hướng thẳng về phía cô.

Thi Diễm không nhận được ngẩng đầu, về mặt lập tức như gặp phải quỷ. Kỳ Diệc Hoành chạy đến trước mặt cô thì hơi giảm tốc độ, anh đeo tai nghe, ánh mắt không chút kiêng dè rơi xuống người cô.

Thi Diễm vội vàng chạy sang đường chạy bên cạnh, nam sinh thấy thế liền không do dự chạy theo, chặn trước người cô.

"Cậu muốn làm gì hả?"

Thi Diễm dậy thì tương đối muộn, miễn cưỡng mới cao được đến 1m6, sau đó cũng không cao lên thêm được dù chỉ một centimet. Hiện tại nam sinh đứng trước mặt cô cao hơn cả một cái đầu, thật sự ép cho cô không còn chút khí phách.

Kỳ Diệc Hoành đeo tai nghe nên không nghe thấy lời của cô, quần áo quân sự mặc lên người anh có vẻ hơi cộc, mắt cá chân và một đoạn cổ tay đều lộ ra ngoài. Thi Diễm đứng cách anh khá gần, thậm chí còn có thể nhìn thấy đường gân xanh trên mu bàn tay anh.

Nam sinh trước mắt không khỏi khiến cho Thi Diễm nghĩ tới hai từ sạch sẽ, lúc trước cô cũng đã nghe được không ít lời khen ngợi về anh. Ai ai cũng biết anh có một tông giọng hay đến kinh ngạc có thể lòng tiếng cho vai thiếu niên tinh khiết, cũng có thể đảm nhiệm vai thiếu niên có chút tà lại cuồng ngạo, danh tiếng cứ như vậy vững vàng đi lên.

Nếu như ban đầu mỗi người đến với thế giới này là một tờ giấy trắng, vậy thì tờ giấy trắng Kỳ Diệc Hoành này nhất định là được trời cao cực kỳ ưu ái. Bởi vì lúc phác họa ngũ quan của anh, mỗi một nét vẽ đều là hao tổn tâm tư, tất cả những đường nét sắc sảo nhất đều dành cho anh.

Thi Diễm né không được, cô cũng không biết Kỳ Diệc Hoành chặn trước mặt cô là có mục đích gì?

Cô dứt khoát dừng lại không chạy nữa, bạn học chạy phía sau không kịp chuẩn bị va vào cô. "Xảy ra chuyện gì thế? Tự nhiên lại dừng lại? Không phải là tối qua mới nhìn lên người khác tám nên bị đau mắt hột đó chứ?"

Thi Diễm hung hăng quay đầu lại, "Cậu mới bị đau mắt hột đó, con mắt nào của cậu thấy tôi nhìn lên hả?"

Cô nghe được bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, rất khê, rất nhẹ, vụn vụn như chỉ trong khoảnh khắc liền tan vào gió.

Thi Diễm thấy Kỳ Diệc Hoành vẫy tay gọi mấy nam sinh khác, sau đó anh xoay người, tăng tốc độ chạy theo bọn họ rồi đi.

Anh một câu cũng không nói, nhưng lại khiến cô mới sáng sớm ra đã nể phải tư vị gà bay chó sủa chạy loạn trong đầu. Thi Diễm không dám nghĩ thêm nữa, tự an ủi Kỳ Diệc Hoành cũng không như mấy tên tiểu nhân đâu, mà dù sao thì anh cũng đâu có tổn thất gì chứ.

Cô có nhìn thấy cái gì của anh sao? Một cơ thể ướt át mê hoặc? Vậy cũng không tính, dù sao cô mới là con gái, nếu bàn về chịu thiệt thòi thì cũng không tính tới lượt anh.

Mấy người Trương Tư Nam dừng ở điểm cuối chờ cô, bọn họ chạy xong liền dắt díu nhau đi ăn sáng. Thi Diễm đã đói đến mức da bụng dán vào xương, đôi mắt sáng rực hướng về phía nhà ăn.

Trương Tư Nam lại nhanh chân chặn ở phía trước. "Vừa rồi Kỳ Diệc Hoành nói gì với cậu thế?"

"Không nói gì cả."

"Ai tin, người ta cũng đã chạy bộ cùng với cậu luôn rồi. Nhất định là nói chuyện ngày hôm qua, mình nói có đúng không?!"

Một tay Thi Diễm bấm lên eo, hô hấp vẫn còn dồn dập. "Miệng cậu ta còn không có mở ra một lần....."

"Vừa rồi mình nghe được mấy cô bạn lớp bên cạnh bàn luận về cậu, nói cậu đã thành công thu hút sự chú ý của Kỳ Diệc Hoành, mục đích đạt được....."

"Có bệnh không vậy," Thi Diễm đúng là có trăm cái miệng cũng không thể thanh minh, "Mặc kệ bọn họ, muốn nói sao thì nói."

"Đúng," Tưởng Tư Nam khoác lên vai Thi Diễm, "Sau này còn ai dám nói linh tinh mình sẽ xé xác bọn họ ra, tối qua chỉ là bắt ngờ thôi mà."

Thi Diễm vẫn còn cảm thấy quái lạ không thôi, Kỳ Diệc Hoành rốt cuộc đang đùa cái gì vậy?

Chuyện tối qua vốn dĩ có thể cứ như vậy để cho nó trôi qua, vậy mà anh lại đột nhiên chạy tới làm náo loạn dư luận. Thật sự khiến cho Thi Diễm hiện tại luôn có ảo giác ánh mắt mọi người nhìn mình cực kỳ quái dị.

----- lời tác giả -----

Khoảng cuối tháng này sẽ đăng chương mới, đặt hốt trước ở đây đã, viết xong Trảm nam sắc sẽ chuyển sang chúng ta là cặp phu thê rất ngọt nha~

Ngọt sủng tận mây, trêu chọc trái tim mềm yếu của thiếu nữ ~ *che miệng cười*

Bát Bát: Giải thích về tên nam nữ 9 theo ta thì đại loại là như thế này...

Hoành: "ngọc" - mắt ngài như ngọc

Diễm: "ngọt" - ngọt sủng tận tim

Giải thích có hơi quá lố, nhưng về cơ bản là như thế kkkkkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Anh hùng cứu mỹ nhân, kéo theo cả lớp cùng chịu tội

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ăn xong bữa sáng sẽ có một khoảng thời gian nghỉ ngắn ngủi, Thi Diễm và mấy người bạn cùng phòng đi ra sân tập.

Cô dựa đầu lên bả vai Tưởng Tư Nam, khuôn mặt buồn bã ỉu xiu. Tưởng Tư Nam hơi cúi đầu, lo lắng nhìn cô: "Su từ nhỏ, lát nữa cậu phải làm sao bây giờ? Nhất định ngày hôm nay thầy giáo sẽ nhìn chăm chăm cậu cho mà xem."

Thi Diễm cũng đau đầu không thôi, thế nhưng cái chân này của cô cũng không thể cắt đi cho mọc lại được. "Mình cũng không biết."

Một tiếng còi dài truyền vào trong tai, đám người đang lơ lửng nhấc đi lại giống như trong phút chốc lấy lại tinh thần, nhanh chóng xếp vào hàng.

Thi Diễm đứng ngay hàng đầu, giáo quan vừa đi vào liền phóng thẳng ánh mắt về phía cô, xác định mục tiêu, cô cũng dừng hòng chạy thoát.

"Bắt đầu điểm danh."

Thi Diễm là người hô đầu tiên, từng người phía sau thẳng lưng ưỡn ngực hô theo. Giáo quan đứng lại trước mặt cô, "Tối qua quay về có nghiêm túc luyện tập không đây?"

Thi Diễm gật đầu.

"Được, lát nữa sẽ xem biểu hiện."

Giáo quan đi sang bên cạnh, tiểu đội phía đối diện đang tập luyện, tiếng hô khẩu hiệu có thể gọi là kinh thiên động địa, tiếng bước chân đạp trên mặt đất cũng vang dội cả một không gian rộng lớn, bốn hàng dài bước đều đi qua Thi Diễm.

Tiểu đội của bọn họ xếp cuối, giáo quan cầm trong tay một chiếc loa cầm tay mini, đứng bên cạnh cô, "Nghe tôi hô khẩu lệnh, một, hai, ba, đi đều bước!"

Thi Diễm căng thẳng muốn chết, cô làm tư thế chuẩn bị, gối chân trái, tay phải cũng âm thầm nâng lên. Tiếng hô vừa dứt, trong đầu cô liền như một cuộn băng tua đi tua lại nhắc nhở chính mình: không được để tay cùng chân, chân trái, tay phải!

Mấy bước đầu tiên còn là bình thường, nhưng sau đó không biết vì sao cô đột nhiên trở nên căng thẳng, trong đầu trống rỗng. Tay trái vung chân trái nâng, chân phải nâng tay phải vung, cứ như vậy đi lên trước.

Giáo quan đặt loa đến miệng, "Số một, số một, cái tay!"

Trong sân tập đứng thành từng tiểu đội, tất cả mọi người đều nhìn thấy, Từ Dương đứng nhẹ vào cánh tay Kỷ Diệc Hoành, "Nhìn bạn học nữ kia đi."

Kỷ Diệc Hoành vừa rồi cũng đã chú ý thấy, "Bộ dạng này, là chạy đến đây làm khi diễn xiếc đó hả?"

Giáo quan của tiểu đội sáu còn đi theo sau, "Nâng chân trái, vung tay phải."

Nhiều sinh viên bắt đầu nhận ra họ đang bị cực kỳ nhiều người nhìn chăm chăm, tay chân cũng rối loạn theo, nhìn theo Thi Diễm ở phía trước, liền cứ như vậy sai thành một hàng. Giáo quan đuổi theo sau rất cuộc không nhịn được cười, ngời xôm xuống đất cười lăn lộn.

Rốt cuộc là nhận phải cái đám sinh viên gì thế này.

"Đứng lại!"

Thi Diễm vội vàng dừng chân.

Giáo quan bước nhanh đến, đứng bên cạnh Thi Diễm, "Bên phải, quay."

Cả tiểu đội xoay gót sang phải, Thi Diễm nhìn thấy nữ sinh của tiểu đội đối diện đang che miệng, cực lực nhịn xuống để không cười ra tiếng.

Phía sau hàng của nữ sinh kia còn có ba hàng nữa, Thi Diễm nhìn thấy một nam sinh vóc dáng cao ráo, cực kỳ nổi bật trong đám người.

Cô ưỡn ngực, hẳn nếu như có thể thì còn muốn kiễng chân lên nữa.

"Thi Diễm, ra khỏi hàng!" Giáo quan cũng đã bị cô làm cho nhớ kỹ tên.

Thi Diễm bước sang hai bước, giáo quan chấp hai tay sau lưng, "Rốt cuộc là cái con bé này bị sao vậy hả? mấy bước đầu rõ ràng còn rất tốt, vừa được mấy bước thì sai toé toét, còn dẫn theo cả tiểu đội hùng hổ xông về phía trước, tôi đuổi theo nửa ngày không kịp. Mấy đứa khác cũng thế....." Giáo quan nói xong, cầm loa trong tay chỉ về phía đám người còn lại, "Tôi nói nghe theo khẩu lệnh, thế mà hay thật, dám tự biên tự diễn cả đám. Đứa nào đứa nấy đều chung ra cái bộ dạng đầy chất thơ, tự nghĩ mình là điều đứt dây dây à? Không thu lại được nữa rồi phải không!"

Tiểu đội ngồi đối diện cười vang, giáo quan lúc này mới nhớ ra còn Thi Diễm đang đứng một mình một phương trời, liền quay sang liếc cô một cái, "Tôi dạy vô số khóa sinh viên, cũng không tin mình lại không thu phục được con nhóc này."

Hai tiểu đội đứng đối diện nhau, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Thi Diễm. Giáo quan nhắc cánh tay trái của cô lên, "Đưa đùi phải lên."

Thi Diễm gối đùi phải lên, giáo viên lùi về sau một bước, "Được rồi, đổi lại."

Tầm mắt Kỷ Diệc Hoành xuyên qua đám người, nhìn thấy da dẻ của Thi Diễm lộ ra khỏi bộ quần trang trắng nõn như tờ giấy trong suốt, rõ ràng mấy ngày nay bọn họ đều phải đứng dưới ánh mặt trời gay gắt muốn tan chảy, thế nhưng giống như chỉ có mình cô là không hề bị đốt cho đen thui.

"Đứng đúng," giáo quan lên tiếng khích lệ, "Tiếp tục."

Thi Diễm thực hiện xong một bước, giáo quan lại để cô dừng lại, "Đứng rồi, bây giờ cứ theo tiết tấu này đi lên."

Mỗi bước đi của cô đều cực kỳ tập trung, cũng không vì sự chú ý của mọi người mà chùn chân. Thế nhưng dù có thể đi chẳng nữa, thì chỉ sau vài bước, cái tật xấu của cô lại phát ra.

Sinh viên hai bên đều cười rộ lên, có lẽ bởi vì bọn họ thật sự không hiểu nổi một động tác đơn giản như vậy mà vì sao cô lại mãi không làm được, trong khi những người khác thì không cần huấn luyện cũng làm rất tốt?

Giáo viên chống eo dạy mấy lần vẫn không được, tức đến mức bật cười, liên tục dùng tay vỗ trán.

Tường Tư Nam khẽ đụng cánh tay Chu Tiểu Ngọc, "Su từ nhỏ thật đáng thương, nếu đổi lại thành mình, nhất định mình sẽ khóc mất."

"Mình cũng vậy, mắt mặt chết rồi."

Hai giáo quan để cho sinh viên của tiểu đội mình ngồi xuống đất nghỉ ngơi, trên sân tập chỉ còn lại Thi Diễm và vị giáo quan đầy nhiệt huyết. Tuy là mới sáng sớm, nhưng mặt trời tháng chín chiếu xuống vẫn rất gay gắt.

Trên trán Thi Diễm đều là mồ hôi, từng giọt lớn bằng hạt đậu lăn xuống gò má. Có người vẫn đang cười, thậm chí còn có người móc điện thoại ra quay lại.

Bọn họ đều có weibo, chụp một cái rồi tung lên, chẳng mấy chốc truyền quanh cả một vòng bạn bè đều biết. Vui một mình không bằng vui chung, chỉ cần ảnh tự sướng của bọn họ đẹp, những thứ khác thế nào đều không quan trọng.

Kỷ Diệc Hoành nhét tai nghe vào tai, nhìn Thi Diễm đi tới đi lui.

Một vòng, ba vòng, năm vòng.....

Thi Diễm thở hồng hộc, thật sự quá nóng, trong mái tóc có cảm giác như có hàng vạn con kiến đang bò, quần áo dính sát vào người cũng cực kỳ khó chịu.

Vòng thứ sáu, vòng thứ bảy, Thi Diễm vẫn không thể sửa được.

Kỷ Diệc Hoành kéo một bên tai nghe ra, giọng nói của anh đủ độ nồng sâu, tựa như chỉ đang nói một câu băng quơ, không có chút chấp chùng. "Vị giáo quan này, thấy liên tục bắt bạn ấy đi vòng quanh, thấy chúng tôi muốn xem lắm không?"

Giáo quan của tiểu đội bên anh nghe được câu này, hơi chuyển tầm mắt nhìn sang, "Kỷ Diệc Hoành!"

Anh chậm chậm quán chiếc dây tai nghe quanh ngón tay, thông thả nói tiếp: "Nếu thật sự có tính giải trí thì còn thôi đi, nhưng tôi thấy bạn ấy chính là trời sinh đầu óc đơn giản, tư chi không phát triển. Thấy, sau bài kiểm tra đánh giá mỗi tiểu đội đều có một tiêu chuẩn nghỉ phép, để không lãng phí tiêu chuẩn này thì cứ tùy tiện tìm lý do đá bạn ấy ra là xong."

"Tôi thấy cậu đúng là giỏi lắm rồi." Giáo quan vốn là đang ngồi, nói dứt lời liền đứng dậy đi đến trước mặt bọn họ. "Tất cả tiểu đội, đứng lên cho tôi!"

Thi Diễm nhìn tiểu đội đối diện phui quần đứng lên, giáo quan khề háng giọng một cái rồi nói lớn, "Không thích ngồi chơi có phải không? Được, vậy thì chạy đi, chạy năm vòng cho nóng người."

"Á, không phải chứ?"

"Giáo quan, chúng em nghe lời mà, chúng em thích giải lao, tiểu ca ca....."

"Ai là tiểu ca ca của mấy đứa hả? Thêm một vòng nữa!"

Trước khi giao khóa này đến đây huấn luyện quân sự, phía nhà trường cũng đã đánh tiếng trước với bên này, để họ lưu tâm Kỷ Diệc Thành một chút, thế nhưng cũng chỉ là chăm sóc cái cổ họng của anh mà thôi.

"Chạy đi chạy đi, cảm được đi bộ....."

Giáo quan của tiểu đội sáu liếc Thi Diễm một cái, cảm thấy cô đứng chỗ này có vẻ chắn đường chắn lối người ta chạy, "Em, về đội ngũ đi."

Thi Diễm lập tức như một làn khói chạy biến về.

Quá tốt rồi, cô thoát rồi!

Bát Bát: Hô mới chính thức bắt đầu lắp, lịch đăng chương mới tạm thời sẽ đợi đến khi bộ Trảm hoàn rồi ta sẽ quyết định sau.

Về tên truyện, bởi vì thấy lần trước có vẻ chưa để cho mn đủ thời gian, nên lần này sẽ bầu chọn lại. Mọi người thích cái nào thì cmt xuống dưới nhé, ta sẽ tính cả cmt bên wattpad, facebook và wordpress, ngày 8/12/2018 ta sẽ quay lại tổng hợp rồi quyết định tên chính thức cho bộ truyện.

1. Siêu siêu ngọt
2. Đại bạo ngọt
3. Phu thê bạo ngọt
4. Tự đề cử (Nếu ta thấy hay hơn cái tên nhiều lượt bình chọn nhất trong 3 cái tên trên thì sẽ lại xem xét lại kkk)

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Mặt đẹp có thể mài ra cơm ăn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thời gian nghỉ ngơi, Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc mỗi người túm một bên tay Thi Diễm, bộ dạng hùng hổ như thể nếu cô dám không thành thật sẽ lập tức nghiêm trị. "Vì sao Kỳ Diệc Hoành lại giải vây cho cậu vậy nhỉ?"

"Giải vây? Đâu có đâu." Thi Diễm ngồi trên cỏ, gần về trưa, ánh nắng càng lúc càng gay gắt, "Cậu ta chính là không ưa mình nên mới nói như vậy."

"Nào của cậu rốt cuộc là làm bằng cái gì thế hả?"

Thi Diễm cảm thấy mình không có hiểu sai, "Cậu ta còn nói thầy giáo đá mình ra đó."

"Nghĩ lại đi, cái đầu nhỏ này sao mà chậm chạp quá."

Buổi trưa, bọn họ kéo nhau vào nhà ăn, Thi Diễm đứng sau Tường Tư Nam, không nhận được nhìn về phía mấy cô đầu bếp, "Không có gà cay rồi. (*)"

(*)Laziji: Gà cắt miếng lọc xương xào ớt

Nữ sinh đứng bên cạnh chỉ sang Thi Diễm, "Chính là cậu ta, hại chúng ta chạy sáu vòng. Sáu vòng đó, chân tớ cũng muốn phế luôn rồi."

"Kỳ Diệc Hoành nhìn trúng cậu ta chỗ nào nhỉ?"

Bên tai bỗng nhiên chui vào mấy từ này, Thi Diễm thật không hiểu ra làm sao, chuyện này thế nào tự nhiên lại thành Kỳ Diệc Hoành nhìn trúng cô vậy nhỉ? Thi Diễm vội vàng xua tay tỏ ý bọn họ hiểu lầm rồi.

Trong đám đó có một nữ sinh bộ dạng cực kỳ kiêu ngạo, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Thi Diễm. "Tường bỏ."

Đúng là không thể hiểu nổi.

Cơm còn chưa ăn no đã bị tức no luôn rồi.

Buổi tối, Thi Diễm không có khẩu vị gì, cũng không dám ngủ trước, vừa đến giờ liền vắt quần áo đi tắm.

Giặt xong quần áo bụng bắt đầu reo lên ùng ục, cô quay về giường ngồi xuống, rồi khom lưng đi giày, "Minh đi xuống mua ít đồ ăn, mấy cậu đi không?"

Tường Tư Nam nằm trên giường, chân tay đều dang rộng, tận hưởng mát mẻ từ tấm mặt nạ bù nước đang đắp, "Minh mới không đi, tối nay ăn no muốn nghẹn luôn rồi."

Hai người khác trong phòng cũng đang nằm la liệt như xác chết, Chu Tiểu Ngọc lồm cồm bò dậy, nhưng không có ý định đi xuống. "Sư tử nhỏ, mua cho mình kem."

"Minh nữ mình nữ, mình muốn vị vani."

Tường Tư Nam vỗ vỗ mặt, cũng hứa theo. "Minh muốn chocolate."

"Được thôi, cho mấy cậu mập chết luôn." Thi Diễm bỏ lại câu đó rồi đi ra ngoài.

Trong khu tập huấn quân sự này có một cái căn tin, tuy không thể tính như siêu thị, nhưng những vật dụng thiết yếu và đồ ăn vặt chủ chốt thì vẫn phải có. Ngay ngoài cửa đặt một cái tủ lạnh lớn, Thi Diễm đi vào trong cùng, bên trong không gian có phần chật chội đều là người và người, ồn ào náo nhiệt cực kỳ.

Cô nhìn trái nhìn phải, thấy cách đó có nam sinh, liền không dám đưa tay lấy thứ đồ trên kệ.

Bên trong khu ăn vặt bày đủ loại đồ ăn sắc màu, Kỳ Diệc Hoành tháo tai nghe xuống, đưa tay cầm một túi khoai tây chiên.

Nam sinh đứng bên cạnh liếc sang nhìn, Kỳ Diệc Hoành lại đưa tay về phía bên cạnh cầm gói thịt bò khô cay.

"Này!" Kim Triết ở cùng ký túc xá bật lập tức la lên, "Cậu không thể ăn cái này."

"Ai cần cậu lo." Kỳ Diệc Hoành vẫn cầm lấy, rồi tiếp tục đi về phía trước.

"Tớ thấy cậu khỏi cần cái cổ họng đó nữa rồi phải không?" Kim Triết lấy điện thoại từ trong túi ra, "Giáo viên chủ nhiệm đã nói tội này phải nhìn chăm chăm cậu, những đồ cay nóng cậu không thể động tới, đồ uống có ga nữa, đều không được."

Kỳ Diệc Hoành lạnh mặt, "Thật phiền."

"Cậu thật sự không thể ăn, lát nữa ở quầy tính tiền tớ sẽ nói với nhân viên thu ngân."

Kỳ Diệc Hoành thật sự bị làm cho phiền muốn chết rồi, anh bỏ lại đồ lên kệ, "Tôi muốn mua mấy thứ, cậu đừng có đi theo nhìn chăm chăm nữa."

Kim Triết cũng không quá ép buộc anh, dù sao tí nữa cậu ta vẫn sẽ đi cùng Kỳ Diệc Hoành ra thanh toán. Cậu ta xoay người đi mua đồ của mình, Kỳ Diệc Hoành còn đứng trước kệ ăn vặt, ánh mắt ghim chặt gói thịt bò cay, chớp cũng không chớp lấy một cái.

Thi Diễm rút cuộc chờ được bốn phía xung quanh không còn người, liền nhanh chóng cầm thứ đồ trên kệ xuống. Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cô vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đang hướng thẳng về phía cô đi tới.

Thi Diễm đứng sững tại chỗ không biết phải làm sao, hai tay vội giấu về sau lưng, suy nghĩ một chút, lại vội vàng nhét vào túi áo.

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng, không phải anh đã nhìn thấy rồi đấy chứ?

Kỳ Diệc Hoành cầm gói thịt bò khô, còn có một lon coca, anh nhét nhanh hai thứ này vào tay Thi Diễm. "Thanh toán giúp tôi."

"A?" Thi Diễm còn tưởng mình nghe nhầm, giúp anh thanh toán? Đây là cái trò gì mới nữa đây.

"Lát nữa trong rừng cây nhỏ cạnh sân tập, tôi sẽ trả tiền cậu." Kỳ Diệc Hoành bỏ lại một câu này, xoay người rời đi.

Thi Diễm mòng mị ôm đồ trong tay, Kỳ Diệc Hoành đến tận lúc ra khỏi căn tin cũng không cầm thêm thứ gì nữa, anh đeo tai nghe lên, nói muốn một mình chạy mấy vòng.

Kim Triết phẩy phẩy tay. "Tớ đã nói giáo viên chủ nhiệm dặn dò mấy đi trong căn tin rồi, còn để lại cho bọn họ một tấm ảnh, cậu cũng đừng mong quay lại đó mua."

Kỳ Diệc Hoành nhũn chặt lông mày, lạnh lùng bỏ lại hai chữ, "Vô vị."

Thi Diễm đi ra quầy tính tiền, trên tay còn ba que kem nữa. Thanh toán xong xuôi, cô cầm theo hai chiếc túi rồi đi về phía sân tập.

Đến rừng cây nhỏ bên cạnh, Thi Diễm nhìn bốn phía xung quanh, không phải là cô bị lừa gạt đó chứ?

Có tiếng bước chân xột xoạt truyền tới, Kỳ Diệc Hoành bật đèn pin trong điện thoại đi đến bên cạnh cô, Thi Diễm đưa chiếc túi trong tay cho anh. "Của cậu."

Anh tiếp lấy, mi hơi rũ xuống. "Cảm ơn."

Thi Diễm xoay người muốn đi.

"Khoan đã." Kỳ Diệc Hoành lên tiếng gọi cô lại, "Trả tiền cho cậu."

"Bỏ đi." Thi Diễm khách khí đáp lại, tuy là 20 đồng này cũng đủ một bữa nữa cho cô, nhưng hiện tại cô lại chỉ muốn mau chóng tránh đi.

Kỳ Diệc Hoành đi đến trước mặt cô, ngón tay khẽ lướt trên màn hình, ánh sáng từ màn hình điện thoại hắt lên khuôn mặt đẹp trai khó mà dời mắt, ngũ quan của cậu thiếu niên đã hoàn toàn hoàn thiện, lông mi dày như cánh quạt, sống mũi cao mà thẳng.....

Anh đột nhiên ngẩng đầu lên, Thi Diễm chợt dạ gấp gấp cúi đầu xuống.

"Điện thoại của cậu đâu?"

Thi Diễm móc điện thoại ra.

"Tôi thêm wechat của cậu, rồi chuyển lại tiền cho cậu."

Thi Diễm cảm thấy vô cùng kỳ quặc. "Thật sự không cần."

"Nhanh lên một chút." Trong lời cậu thiếu niên mang theo thúc giục, vô tình phát ra mấy phần bá đạo. Thi Diễm trầm nghĩ, cũng được thôi, 20 đồng dù

sao đủ cho cô ăn năm cái que kem nữa.

Cô mở wechat, Kỳ Diệc Hoành quét mã QR rồi thêm bạn tốt, Thi Diễm không nghĩ nhiều, nhanh chóng ấn đồng ý.

Vừa nhìn vào tên tài khoản, khoe mắt cô giật giật mấy cái. Nếu không phải bầu không khí ở đây đang quá lúng túng thì chắc cô sẽ không màng hình tượng mà ôm bụng cười lăn lộn.

Mặt đẹp có thể mài ra com ăn!

Cô thật sự khó mà liên tưởng cái tên này với khuôn mặt trước mắt lại với nhau.

Thi Diễm cố nín cười, điện thoại thông báo có hồng bao phát tới, cô nhẹ lướt tay trên màn hình, thấy được là 200 đồng.

Thi Diễm vội vàng hỏi, "Cậu gửi nhầm hả? Không có hết nhiều như vậy."

"Tôi mai mua giúp tôi một bịch khoai tây chiên và một chai Sprite, khoai tây chiên hình sóng, vị cay."

Hơ hơ, đúng là lắm yêu cầu.

Thi Diễm nghĩ lại, không đúng, cô vì sao lại phải làm chân chạy cho anh chứ? "Cậu không tự mua được à? Ngày mai mình không ra ngoài, muốn ngủ trong ký túc xá."

"Cậu mua xong thì nói tôi một tiếng, hoặc là gặp nhau chỗ này." Kỳ Diệc Hoành nói xong, nhét lại điện thoại vào túi quần rồi bật nắp lon coca, màn hình điện thoại của Thi Diễm cũng đã tắt, trong đêm tối, cô chỉ có thể nghe thấy âm thanh yết hầu lên xuống của Kỳ Diệc Hoành.

"Cậu có thể tự mua mà."

"Tôi mà mua được thì còn cần tìm cậu sao?"

Kỳ Diệc Hoành nói xong, xoay người rồi đi.

Thi Diễm vội vàng đuổi theo, nhưng không ngờ vì chạy quá nhanh mà đập đầu vào lưng cậu thanh niên đi phía trước. Anh đang ngửa đầu uống coca, một cú va chạm đó khiến coca từ trong lon phun ra, anh bị nghẹn, vội vàng cúi người xuống.

Bát Bát: Mấy hôm nay đang đọc bộ Sắc đẹp khó cưỡng, cảm thấy hối hận vì không đọc sớm hơn. Tình Thâm chính xác là nữ 9 ta thích nhất trong 9 đứa con gái của má luôn, quá thông minh~~~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Em là tiểu tâm can của anh

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Trên sân tập cực kỳ tối, Thi Diễm không nhìn rõ con đường phía trước, cô cuống quýt xin lỗi. "Xin lỗi, xin lỗi nhé."

Vừa rồi coca còn đổ cả vào mũi Kỳ Diệc Hoành, hiện tại chớp mũi xót kinh khủng. Người này thật buồn cười, gấp gấp như vậy là sợ anh chạy mất sao?

Mà rõ ràng anh cho cô li xì cơ mà.

Kỳ Diệc Hoành bị nghẹn không nói ra lời, Thi Diễm muốn vỗ lưng cho anh, thăm nghĩ bình thường mấy đứa trẻ bị sặc không phải người lớn toàn vỗ lưng cho đấy sao? Trước mắt không rõ ràng lắm, nhưng cô đại khái xác định được vị trí của Kỳ Diệc Hoành, liền đưa tay đập tới, không ngờ vậy mà đập trúng gáy anh.

Thi Diễm đập xong lập tức nhận ra, bàn tay không khôì mò tới mái tóc vừa mềm lại vừa dày kia xác nhận lại.

Gió lạnh thổi bên tai dường như ngừng lại trong khoảnh khắc, thế nào bầu không khí tự nhiên trở nên quý dị thế nhỉ?

Thời tiết hôm nay rõ ràng rất nóng nực, thế nhưng sau lưng Thi Diễm đã nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, cô nghe được Kỷ Diệc Hoành hắng giọng một cái.

"Cái kia..... mình đi trước." Cô bỏ lại một câu đó rồi quay lưng bỏ chạy, cô hoàn toàn không sợ mình nhìn không rõ con đường phía trước, ngã thì bò dậy chạy tiếp, dù sao vẫn tốt hơn là ở lại đây.

Hốt hoảng chạy về ký túc xá, Thi Diễm đóng sầm cửa lại, Trương Tư Nam là người đầu tiên nhòm người dậy. "Mua được kem không?"

"Có đây." Thi Diễm đáp nhanh, đưa chiếc túi trong tay cho cô ấy. "Đều ở trong."

"Quá tuyệt!" Trương Tư Nam nhận lấy, cầm kem ra, "Ôi ôi, sao lại chảy hết cả rồi thế này?"

"Không thể nào, từ căn tin về đây có một đoạn ngắn."

"Sư tử nhỏ, có phải cậu lén lút chạy đi hẹn hò với nam sinh nào hay không?"

Thi Diễm chột dạ lắc đầu liên tục, "Không có không có, tủ lạnh trong đó hỏng rồi, vừa mới sửa được thôi. Mình nghĩ chảy rồi vẫn ăn được, dù sao còn hơn là để mấy cậu thêm đến mất ngủ."

"Thật không?" Chu Tiểu Ngọc cầm que kem sẫm soi một lượt, "Như nước vậy đó, cậu qua đây mà xem"

"Vậy thì cậu cứ coi như đang húp nước đi, chè kem." Thi Diễm nói xong, đi thẳng về giường.

Cô cảm điện thoại, vốn là muốn đọc truyện, mà xui quỷ khiến thế nào ngón tay lại mở wechat ra, trên cùng trò chuyện là Kỷ Diệc Hoành, ảnh chân dung là một chú chó husky.

Thi Diễm nhìn tên tài khoản của anh một lần nữa, thật sự không nhịn được cười rộ lên, Trương Tư Nam cau mày nhìn sang, "Không đúng, biểu hiện rất quái lạ. Có phải lòng xuân đã rạo rực rồi không."

"Rạo rực cái đầu cậu ấy." Thi Diễm xoay người không để ý đến cô ấy.

Cuộc sống huấn luyện quân sự thật nhạt nhèo, hơn nữa sống ở đây còn rất kém, gửi mấy cái tin nhắn còn được, muốn xem phim thì với cái tốc độ mạng này thật sự khiến người ta phải hoài nghi nhân sinh.

Sau khi ký túc xá tắt điện, Thi Diễm đặt điện thoại xuống rồi đi ngủ, huấn luyện quân sự thật sự quá tốn thể lực, nghĩ đến chạy bộ sáng ngày mai Thi Diễm liền đau lòng không thôi.

Vừa mới nhắm mắt lại, Thi Diễm bỗng bật thốt lên: "Mấy cậu nói xem, đêm nay có thể sẽ có tập hợp khẩn cấp không?"

"Cái miệng quạ đen nhà cậu, mau câm miệng đi!"

Thi Diễm ngoan ngoãn im lặng, không lâu sau thì tiến vào mộng đẹp.

Cô mơ thấy mình đang ăn khoai tây chiên, thế nhưng vừa mới đưa đến bên mép thì đã bị người ta giật mất. Cô không cam lòng, kiên nhẫn lấy những miếng khác, thế nhưng miếng nào cũng không thể thoát khỏi, cô bị tức phát khóc, liền túm chặt người kia đưa đến trước mặt mình, phát hiện ra vậy mà lại là Kỷ Diệc Hoành.

Nửa đêm, tiếng còi báo động vang lên từ bốn phía, Thi Diễm còn đang ngủ đến mơ mơ màng màng, giọng của Trương Tư Nam đã sang sảng bên tai, "Tập hợp khẩn cấp, tập hợp khẩn cấp! Dậy mau, đừng ngủ nữa, nhanh mặc quần áo đi!"

Thi Diễm hốt hoảng mở mắt, ngồi phắt dậy, nắm lấy quần trang đặt cuối giường nhanh chóng mặc vào. Trong ký túc xá tối đen, đèn cũng không bật, trong đầu Thi Diễm đều là trống rỗng, mà Trương Tư Nam ở phía bên kia còn đang la ó: "Chỉ còn 3 phút thôi, vượt qua thời gian quy định là thảm đó, mau, mau!"

"Ôi mẹ ơi, giày mình đâu?"

"Mũ mình biến đâu mất tiêu rồi?"

Trong ký túc xá náo loạn, Thi Diễm nghe thấy tiếng giáo quan phát qua loa, "Nữ sinh tập hợp, nữ sinh tập hợp, 1 phút đếm ngược cuối cùng!"

Thi Diễm mặc quần vào, tay chân khua khoắng mặc áo khoác, Trương Tư Nam vọt ra mở cửa, Thi Diễm nương theo ánh đèn trên hành lang đi giày, một bước lao ra ngoài.

Thi Diễm vừa chạy ra nơi tập hợp vừa đội mũ, lại vội vàng đóng cúc áo khoác, trên khu đất trống giữa hai dãy ký túc xá đứng đầy người, ồn ào náo loạn.

Thi Diễm đứng vào hàng của tiểu đội mình.

Lần tập hợp khẩn cấp này không bao gồm nam sinh, nhưng động tĩnh lớn như vậy đã khiến hầu hết sinh viên đều bị đánh thức.

Có nam sinh đứng trên ban công nhìn xuống, không nhịn được mở miệng bình luận đông tây, "Nhìn kia, nữ sinh đứng giữa hàng thứ nhất không đi giày."

"Áo khoác cũng chưa kịp mặc nữa."

Giáo quan đứng trước mặt đội ngũ, thổi một tiếng còi dài sau đó ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà đối diện, đưa tay chỉ chỉ, "Kỷ Diệc Hoành, Kim Triết, Từ Dương....."

Giáo quan đọc lên mấy cái tên rồi nói, "Mấy em đi xuống đây."

Thi Diễm nhìn thấy bọn họ ăn mặc quần áo nhân nhả đi xuống, Kỷ Diệc Hoành đi đầu tiên, trước khi đi xuống đã quay lại ký túc xá đi một đôi giày Adidas trắng. Anh mặc một chiếc áo sát nách rộng rãi, lộ ra hai cánh tay cơ bắp.

Trên tay giáo quan cầm mấy tập kẹp tài liệu, thấy bọn họ đi đến liền phát cho mỗi người một tập.

"Mấy em đi chăm điểm, quan sát cho kỹ áo quần, mũ, và giày. Không đội mũ trừ hai điểm, đi sai giày hoặc mặc sai quần áo trừ hai điểm, không có thắt lưng trừ hai điểm, nếu là cúc đóng sai..... cũng trừ hai điểm cho tôi!"

Thi Diễm vừa nghe, vội vàng cúi đầu nhìn. Diễm rồi diễm rồi, mấy chiếc cúc cô cài vào lệch tông hết cả, còn có thắt lưng, vừa rồi cô sờ soạng một vòng trên giường đều không thấy.

Cô nhìn thêm một lần nữa, rồi, xong thật rồi!

Cô chỉ đi một bên giày, còn một bên là dép.

Thi Diễm hận không thể lùi về sau rồi tìm một cái hố chui xuống.

Kỷ Diệc Hoành đi thẳng về phía cô, Thi Diễm lập tức cúi đầu thấp nhất có thể, cô đang đứng ngay đầu hàng luôn.

Anh dừng lại trước mặt cô, trong lòng Thi Diễm không ngừng gào thét, anh sẽ không lấy việc công ra trả thù việc tư chứ? Lại nghĩ lại, dùng câu này hình như cũng không được chính xác cho lắm, với dáng vẻ này của cô thì chẳng cần anh phải làm gì, cứ theo đúng thực tế là cô xong đời.

Thi Diễm nhắc mí mắt, ánh mắt của cậu nam sinh cùng lúc rơi trên mặt cô. Trong tay anh cầm một chiếc bút, tầm mắt chậm rãi lướt từ đầu xuống chân cô.

Thi Diễm theo bản năng rút một chân về sau, giáo quan đứng trên hành lang ký túc xá nam sinh nâng cao giọng rồi nói vọng tới, "Những ai sáu điểm trở xuống sáng sớm mai phạt chạy năm vòng, vác chăn mà chạy cho tôi!"

Thi Diễm nghe xong, trong đầu có tiếng roi loảng xoảng. Không thể được, cô và Kỷ Diệc Hoành cũng coi như có giao tình mà, dù sao trước đó cô còn giúp anh mua thịt bò khô, như vậy có thể tính không?

Phản ân tình này anh sẽ không quên chứ?

Hai mắt Kỷ Diệc Hoành đối đầu với cô, Thi Diễm nháy mắt mấy cái, nhưng đáy mắt cậu nam sinh không có chút gợn sóng. Há? Không hề bị lay động sao?

Cô dùng sức nháy mắt, không phải là anh không nhận ra cô rồi đấy chứ?

Thi Diễm hạ giọng nói, "E hèm, em là tiểu tâm can của anh."

Nữ sinh đứng phía sau nghe thấy, như vậy mà cũng được hả? Đây là ám hiệu hời lộ sao? Không không không, đây rõ ràng là giữa thanh thiên bạch nhật đi chọc ghẹo người ta mà?

Kỷ Diệc Hoành rử mi mắt, đi đến trước mặt nữ sinh phía sau, cô ấy liếc trộm một cái, thấy Kỷ Diệc Hoành giữ nguyên điểm cho Thi Diễm.

Ồ?

Lẽ nào Kỷ Diệc Hoành lại ăn chiêu này?

Da gà da vịt trên người nữ sinh còn chưa có lặn xuống, ánh mắt Kỷ Diệc Hoành đã quét nhanh một lượt từ trên xuống dưới. Cô ấy nhìn thấy bút anh đặt trên giấy, nhanh chóng gạch hai mực, bốn điểm cứ như vậy bị đánh bay, xem điệu bộ đường như còn muốn trừ tiếp.

Nữ sinh cuống lên, vội vàng nói: "Đừng trừ của mình mà, mình là tiểu tâm can của cậu đó."

Thi Diễm kỳ quái liếc nhìn bạn học đứng sau, cái gì thế?

Đây là wechat của cô mà, không lẽ cô ấy lại trùng tên với cô?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cậu ấy là bạn gái của em

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Nữ sinh kia nói xong, còn học theo Thi Diễm nháy nháy mắt mấy cái.

Anh đi sang bên cạnh, hình như chiếc bút đó không hạ xuống nữa, lẽ nào Kỷ Diệc Hoành lại thích những lời như vậy thật hả?

Thi Diễm sau khi trải qua một phen kinh hãi đã hoàn toàn tỉnh ngủ, trong đầu đều là bộ dạng chính mình vác chân trên lưng chạy hùng hục, cô chính là kiểu người dù 1 vòng cũng không chạy nổi đó.

Mấy nam sinh đánh giá xong một lượt, quay lại trả tập chấm điểm cho giáo quan sau đó quay về phòng mình.

Thi Diễm đứng nghiêm, căng thẳng đến mức tay run chân cũng run, cái tên đầu tiên giáo quan gọi lên quả nhiên là cô.

Cô nghĩ thầm, thế là xong, lần này cô vẫn là chạy không thoát.

"Thi Diễm, Từ Ngọc Quyên, Trương Tư Nam....." Giáo quan đọc to sáu, bảy cái tên rồi nói, "Mấy em về ký túc xá trước đi."

Thoát rồi? Thi Diễm nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn thấy Trương Tư Nam đứng là đang vẫy tay gọi cô, liền nhanh chóng nấp một bên đám người bọn họ rồi lên lên phòng.

"Toàn bộ những nữ sinh ở lại nghe cho rõ, ngày mai trước khi ăn sáng phạt chạy!"

Nữ sinh đứng phía sau Thi Diễm thảm thán, vì sao chứ? Rõ ràng là cô ấy nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đề nguyên điểm cho Thi Diễm, nhưng Thi Diễm này giầy đi sai, cả hàng cúc đều đóng sai hết cả, anh làm như vậy mà không thấy chột dạ sao?

Thi Diễm quay về ký túc xá, cầm điện thoại bật đèn pin lên, "Dọa chết mình rồi."

"Đứng đây, mình còn tưởng mai sẽ bị phạt chạy cơ." Trương Tư Nam cởi áo khoác ra, "Mình còn chưa cài hai cúc, dây đeo thẻ cũng không tìm được....."

"Vậy mà trong danh sách phạt chạy lại không có chúng ta."

Chu Tiểu Ngọc chìa đèn pin điện thoại vào Thi Diễm, "Mấy cậu nhìn, điểm không hợp lý nhất là chỗ này này."

"Làm sao thế?" Ba nữ sinh khác trong phòng đi lên.

"Mấy cậu xem đồng chí này, nhìn giầy cậu ấy xem, lố to đúng như thế mà lại không bị phạt chạy?"

Trương Tư Nam nghe xong, lập tức phun ra một câu thật dài, "Mình biết rồi, bởi vì người chấm điểm là Kỷ Diệc Hoành mà! Hiểu rồi hiểu rồi, tất cả chúng ta đều là ăn theo hào quang của sư tử nhỏ đó. Kỷ đại thần nghiêm khắc với người khác như vậy, lại chỉ ngoại trừ mỗi phòng ký túc xá của chúng ta được bảo toàn, những người khác đều không ai thoát khỏi."

"Nói vớ vẩn." Thi Diễm lại rõ ràng trong lòng, anh hẳn là vì sợ cô chạy phé chân luôn rồi ngày mai không có ai mua khoai tây chiên cho anh?

"Ồ ồ, vậy sau này mình cũng được tính là thân thích của Kỷ Diệc Hoành nhỉ? Em rể?"

"Vậy mình cũng phải gọi là anh rể đúng không?"

Thi Diễm rượt bọn họ chạy té khói, hơn nửa đêm rồi, nhưng cái bản chất hóng chuyện của bọn họ thật khiến người khác không muốn sống.

Ngày hôm sau, lúc mấy người Thi Diễm dậy, những nữ sinh bị phạt chạy cũng đã trở về. Giáo quan quả là người đàn ông nói được làm được, lại thật sự

bắt bọn họ công chấn mà chạy.

Một ngày huấn luyện quân sự kết thúc, da mỗi người lại bị hun cháy thêm một tầng nữa.

Thi Diễm nằm trên giường, trên mặt thoa gel lô hội, cô đang cầm điện thoại đọc truyện, trước màn hình đột nhiên nhảy ra một tin nhắn. "Mười phút nữa, chờ cậu ở chỗ cũ."

Thi Diễm giật bắn mình ngồi dậy, cô đã đoán ra ngay là ai nhắn tới, nhưng cô thật sự không muốn làm chân chạy cho người ta. Thế nhưng không thể chối cãi rằng Kỳ Diệc Hoành còn đang nắm giữ vận mệnh những ngày trong quân sự của cô, nếu đắc tội anh, sợ là khi gặp lại chuyện như tối qua anh sẽ nghĩ cách trả thù cho cô sống không bằng chết.

Thi Diễm cực kỳ không tình nguyện đứng dậy, rửa mặt rồi cầm điện thoại đi ra ngoài.

"Su từ nhỏ, cậu đi đâu thế?"

"Đi gọi điện thoại!" Thi Diễm bước nhanh ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Cô dựa theo dẫn dò ngày hôm qua của Kỳ Diệc Hoành, vào căn tin mua một bịch lớn khoai tây chiên hình sóng, lại thêm một chai Sprite, cuối cùng xách theo chiếc túi nylon đi về phía rừng cây nhỏ.

Ngày hôm nay Thi Diễm có kinh nghiệm, trước khi đến đây đã bật đèn pin lên. Một đôi chân dài nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt cô, ánh đèn chiếu tới tạo ra một cái bóng của đôi chân dài đó, gần như là bằng chiều cao của cô rồi.

Thi Diễm bước nhanh về phía trước, đưa chiếc túi trong tay cho Kỳ Diệc Hoành, "Này."

Cậu thiếu niên bỏ tai nghe xuống, đưa tay nhận lấy rồi mở ra xem.

"Cái đó, mình bỏ tiền thừa từ lì xì cậu gửi lần trước vào trong túi luôn, trả cho cậu."

Kỳ Diệc Hoành hần là vừa mới tắm xong, trên tóc vẫn còn mấy giọt nước nhỏ xuống tí tách, trên người phát ra mùi hương chanh tươi mát mà khoan khoái, anh quần chiếc tai nghe lại rồi bỏ vào chiếc túi nylon. "Lì xì đã phát ra tôi sẽ không thu lại, cậu giúp tôi mua đồ tôi cũng sẽ không bạc đãi cậu, một nửa sẽ là phí lao lực."

Thi Diễm khịt mũi coi thường, "Mình mới không cần cái phí đó."

"Nếu đã không vất vả, ok, vậy thì mai lại tiếp tục."

"....."

"Mình không muốn." Thi Diễm sợ bị phát hiện, nhấc chân muốn nhanh chóng rời đi.

Thế nhưng ánh đèn chói mắt đột nhiên chiếu tới, rọi thẳng vào mặt Thi Diễm, ngay sau đó là giọng nói oang oang của đàn ông, "Ai? Ai ở đó?"

Thi Diễm nhìn thấy người kia đi tới, nhận ra là một trong những giáo quan của bọn họ.

"Hai em đang làm cái gì ở đây?"

Thi Diễm sợ giáo quan hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Em đến đưa....."

"Em mang đồ ăn vặt đến cho cậu ấy." Kỳ Diệc Hoành cướp lời cô, mặt không biến sắc tim không đập nhanh nói.

Mấy chữ cuối cùng Thi Diễm chưa kịp nói ra mắc lại ở cổ họng, được rồi, hình như đều giống nhau cả.

"Tôi muốn rồi còn đưa đồ ăn vặt? Còn nữa, đưa đồ thì sao phải trốn ở chỗ này?" Tầm mắt giáo quan rơi xuống khuôn mặt của Kỳ Diệc Hoành, "Không tranh thủ nghỉ ngơi mà chạy vào rừng làm cái gì hả?"

Kỳ Diệc Hoành nhét chiếc túi vào tay Thi Diễm.

Giáo quan nghi hoặc nhìn hai người, "Rốt cuộc quan hệ của hai đứa là gì?"

Đương nhiên là người dung nước lã rồi, Thi Diễm cuống cuống lắc đầu, "Tụi em chỉ là bạn, là bạn thôi ạ."

"Còn không khai ra, tôi sẽ lập tức gọi cho chủ nhiệm lớp của hai đứa."

"Đừng mà!" Thi Diễm cũng không muốn mình cứ như vậy bị giáo viên chủ nhiệm giáo huấn, cô cũng chỉ là đưa đồ mà thôi, rõ ràng vấn đề là ở chỗ Kỳ Diệc Hoành.

Huyệt thái dương của Kỳ Diệc Hoành hơi căng ra, anh biết nếu như để chuyện này làm kinh động đến giáo viên chủ nhiệm thì khẳng định sẽ lại tự rước

thêm một đồng tiền phức. Ít nhất cũng phải bên tai anh nhắc nhở mấy ngày, nói anh đang tự hủy cổ họng, tự hủy đi tương lai.

"Cậu ấy là bạn gái của em."

Cậu nam sinh bên cạnh cao hơn cô hai mươi centimet, lúc nói ra lời này, chính là từng chữ từng chữ rơi xuống đỉnh đầu Thi Diễm.

Cô khó tin ngẩng đầu nhìn anh, không thể nói lung tung được đâu. Thế nhưng giáo quan lại không có gì là ngạc nhiên mấy, tình yêu học đường không phải là chuyện hết sức bình thường sao?

"Yêu thế nào thì yêu, vẫn phải đặt an toàn lên trước hết, có chuyện gì có thể để mai gặp rồi nói. Được rồi, về đi thôi!"

Thi Diễm đứng tại chỗ không nhúc nhích, giáo quan cầm đèn pin chiếu lên mặt cô. "Sao hả? Còn lưu luyến không muốn rời? Quay lại cho tôi."

Kỷ Diệc Hoành túm lấy cổ tay cô, kéo cô đi về phía trước hai bước rồi mới buông ra.

Giáo viên cầm theo đèn pin đi phía sau bọn họ, Thi Diễm cầm chiếc túi, cảm giác thật giống như bọn họ làm chuyện gì sai bị bắt sống tại chỗ vậy.

Cậu thanh niên đi bên cạnh cô, tiếng giày tiếp xúc với đường chạy vang lên tiếng lộp cộp, mà trước mũi Thi Diễm đều là hương thơm trên người anh.

Hai người bị giáo quan "hộ tống" đến trước ký túc xá, Thi Diễm vừa muốn đi về phía khu ký túc xá của nữ sinh, cổ tay đã bị Kỷ Diệc Hoành bắt lấy.

Giáo quan còn chưa đi, đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm hai người, Thi Diễm đoán ngay ra Kỷ Diệc Hoành bỏ không được thứ cô cầm trên tay.

Hay là, bây giờ cô đưa lại cho anh?

Mạch suy nghĩ của hai người vốn không cùng một tần số, mà Kỷ Diệc Hoành nghĩ, chính là nếu đã mở miệng nhận cô là bạn gái, thì làm bộ không nở xa nhau cũng chính là một chuyện không thể thiếu.

Nhưng anh cũng không thể ôm ôm ấp ấp với cô được phải không? Thế nên vẫn là tình tứ cầm tay một chút thôi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lời đồn bay đầy trời

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thi Diễm quay về ký túc xá, vẫn còn hoảng hồn mãi không thôi, từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy, hoặc có thì cũng chưa kịp bắt đầu đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Cô cầm chiếc túi nylon ngồi lên giường, Tường Tư Nam đang vỗ vỗ mặt mình, nói làm như vậy sẽ làm da hấp thụ kem dưỡng tốt hơn. "Tình yêu của mình, cậu vội vàng vàng như vậy là để đi mua đồ ăn vặt sao?"

Thi Diễm lắc đầu, nhưng rất nhanh lại gạt mạnh một cái.

"Mua cái gì thế?" Tường Tư Nam tiến lên, cầm túi liếc mắt nhìn, "Oa, khoai tây chiên."

Cô ấy lấy một miếng ra, rồi gọi mấy người khác, "Mau qua ăn này."

Thi Diễm không nói gì, mặc cho cô ấy muốn ăn sao thì ăn, chắc là cô cũng không cần phải chạy ra ngoài nữa.

Chu Tiểu Ngọc cũng lân la đến gần, "Còn gì khác không?"

Cô ấy cầm túi, phát hiện bên trong có một chiếc tai nghe, Chu Tiểu Ngọc cầm lên nhìn, "Cái này của cậu hả?"

Vừa rồi Thi Diễm căn bản không chú ý tới, bây giờ ngẫm nghĩ lại một chút, đoán chắc là Kỷ Diệc Hoành bỏ vào, cô đưa tay muốn gạt lại, "Đúng đúng của mình."

"Không đúng." Tường Tư Nam cầm chiếc tai nghe trên tay Chu Tiểu Ngọc, cẩn thận suy nghĩ. "Sư tử nhỏ, cái này thật sự là của cậu hả?"

"Đúng." Thi Diễm nói như đương nhiên lắm, "Buổi tối xem phim mình hay dùng nó mà."

"Mua bao nhiêu tiền?"

Thi Diễm ước lượng một chút, "Chắc là năm mấy đồng."

Thi Diễm vội vàng lấy điện thoại ra, tìm một tấm ảnh rồi đưa đến trước mặt Thi Diễm. "Cậu xem đi."

Cầm Thi Diễm suốt chút nữa thì rớt, đây là cái thứ tai nghe gì vậy, những hơn bảy nghìn? Lẽ nào cô nhìn thừa hai số không sao? Thi Diễm dụi dụi mắt, lại chăm chú nhìn kỹ, bằng số tiền ba tháng nhập học của cô luôn đó.

"Chu choa, sư tử nhỏ giàu to rồi hả?"

Thi Diễm nói liêu, "Cái đó..... làm sao có thể được chứ, của mình là hàng nhái thôi."

"Lúc trước mình nghe một học tỷ nói Kỳ Diệc Hoành là kẻ cuồng tai nghe, điều kiện gia đình lại tốt, nên hàng năm tiêu không ít tiền vào tai nghe." Tường Tư Nam trực tiếp phá án, "Mấy cậu xem, cái này không phải là chiếc tai nghe mấy ngày nay Kỳ Diệc Hoành vẫn dùng hả?"

"Nhìn kỹ thì đúng là giống, nhìn dây quần này, cái này là tự tay quần rồi."

Thi Diễm chợt dạ nhận lấy chiếc tai nghe, má ơi, bảy nghìn, cô nâng niu trên tay, không dám để va chạm vào đâu, chỉ sợ ngộ nhỡ làm hỏng rồi, cô biết lấy cái gì đền cho Kỳ Diệc Hoành?"

"Còn không mau thành thật khai ra?"

"Chắc là lúc mình vào căn tin mua đồ đã có người bỏ nhầm vào."

Tường Tư Nam không có dễ lừa như vậy, "Vậy vì sao vừa rồi cậu lại nói là của cậu? Còn chợt dạ như vậy."

"Nhìn nhầm mà, hơn nữa mấy cậu cứ luôn gán ghép mình, còn không phải vì mình sợ mấy cậu hiểu lầm sao? Mấy cậu lúc nào cũng thích đoán mò như vậy."

"Tụi này cũng không có gán ghép cậu với người khác, mà là với Kỳ Diệc Hoành."

Thi Diễm chỉ hận không thể bịt miệng bọn họ lại, "Không có không có không có gì hết!"

"Được rồi." Chu Tiểu Ngọc cười cười kéo cánh tay Tường Tư Nam. "Đừng trêu cậu ấy nữa, nếu thật sự có gì thì cậu ấy còn gạt được chúng ta sao?"

"Đúng đấy," Một nữ sinh khác đoạt lấy bạch khoai tây chiên trong tay Tường Tư Nam. "Ăn thôi."

Mấy người ồn ào tản ra, Thi Diễm tháo giày treo lên giường. Cô loay hoay một hồi không biết đặt chiếc tai nghe ở chỗ nào, cuối cùng cầm điện thoại nhắn cho Kỳ Diệc Hoành. "Tai nghe của cậu ở trong túi này."

Vài phút sau, anh mới trả lời lại cô một câu: "Để tạm chỗ cậu, ngày mai đưa tôi."

Ôi chao, đây không phải là đặt bom ngay bên người sao? Xem ra đêm nay cô cũng khó mà ngủ ngon rồi.

Ngày hôm sau.

Hôm nay vẫn tiếp tục huấn luyện quân sự, thứ đất tiền này cô không dám bỏ trên người, trước khi ra khỏi cửa thay đổi mấy nơi, cuối cùng vẫn nhét xuống dưới gối, cũng chỉ có chỗ đó là an toàn nhất.

Trải qua chuyện lần trước, giáo quan đã không còn khăng khăng muốn Thi Diễm sửa động tác sai cùng tay cùng chân nữa rồi. Thời gian huấn luyện được nghỉ giải lao giữa giờ, đây cũng là thời gian thả lỏng nhất trong ngày.

Giáo quan nghiêm khắc và một đám sinh viên ngồi một chỗ, sinh viên ngồi xung quanh ồn ào muốn giáo quan hát một bài, còn có nam sinh thích hóng chuyện hỏi giáo quan đã có bạn gái chưa.

Người giáo quan bị nắng hun đen từ lâu bỗng nhiên có mấy vệt hồng khả nghi trên mặt, "Được rồi được rồi, chỉ có từng đó thời gian nghỉ ngơi, mấy đứa chơi gì thì chơi đi."

"Chỗ này cũng không có gì chơi, sáng thì không ổn định."

Giáo quan đứng lên, lấy từ trong túi một đoạn dây thun, "Mấy đứa hồi còn bé chắc cũng chơi nhảy dây phải không? Nào nào, cho mấy đứa chia ra làm nhóm thi đấu. Quy tắc sẽ là đội nào thắng ngày mai sẽ không cần chạy bộ."

"Có thật không ạ? Quá tuyệt!" Có nữ sinh vui mừng nhảy lên, "Em giỏi chơi cái này nhất, em tham gia."

Giáo quan nhìn bọn họ mỗi lần giải lao đều vui đầu vào điện thoại, vốn đã nghĩ tìm cách cho bọn họ bỏ điện thoại xuống vui chơi một chút. "Cái này chắc nam sinh không chơi được phải không?"

Mấy người nam sinh bên này lập tức xua tay. "Chúng em vẫn nên chạy bộ thôi."

"Rất tốt, tất cả nữ sinh đều phải tham gia, phân hai đội đấu với nhau, đội thắng ngày mai sẽ không cần dậy tập thể dục buổi sáng, cứ quyết định vậy đi."

Thi Diễm á một tiếng, nhưng vẫn bị Tường Tư Nam lôi đứng dậy. "Đấu thi đấu, sợ gì, sư tử nhỏ, cậu với mình lập đội."

E là Tường Tư Nam còn chưa ý thức được một tiếng a vừa rồi của Thi Diễm có hàm ý gì, lát nữa xông pha vào chiến trường nhất định sẽ khiến cô ấy phải trợn mắt há mồm.

Chiều cao của Thi Diễm khá khiêm tốn, mà chiều cao khiêm tốn đồng nghĩa với việc có một đôi chân khá ngắn, chân ngắn chính là..... với không tới dây đó!"

Một chút cũng không khuếch đại, hai nữ sinh đứng hai bên đều rất cao, chiếc dây thun cũng đã nâng đến bả vai hai người rồi. Khả năng nhảy của Thi Diễm lại kém, cô dùng hết sức cũng không làm thế nào nhảy lên được.

Tường Tư Nam gấp đến mức liên tục kêu la, "Cố lên nào, nhảy đi!"

Chiến thắng vốn đã nằm chắc trong tay, làm thế nào cũng không ngờ đến sẽ có người trong nhóm làm cản trở.

Thi Diễm thử mấy lần, rốt cuộc phải thở hồng hộc cúi người xuống, hai tay chống trên đầu gối, quá sức mệt mỏi.

Trong lúc cô có cảm giác trước mắt nổ đom đóm, thì đã có một đôi chân đi đến trước mặt.

Thi Diễm đứng dậy, còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương, đã thấy một cái chân thon dài thẳng tắp nâng lên, động tác lưu loát dẫm chiếc dây thun ép sát xuống đất.

Kỷ Diệc Hoành thấy cô còn đứng ngơ ra, khẽ nhắc lông mày, "Nhảy đi."

Như thế cũng được hả?

Thi Diễm nhắm mắt, thôi thì cứ liều một lần. Cô đưa một chân qua sợi dây thun, Kỷ Diệc Hoành cũng thu chân về, đứng sang bên cạnh.

Thi Diễm giữ chiếc dây thun, nhảy cả hai chân vào trong, sau đó nhanh chóng hoàn thành những động tác cuối cùng, hai nữ sinh của đội đối phương nhìn nhau, "Cái này không thể tính đâu?"

"Sao mà không tính?" Tuy là chính Tường Tư Nam còn cảm thấy đuối lý, nhưng vẫn mạnh miệng bào chữa: "Chân cậu ấy đã ngắn sẵn rồi, trò chơi này quá bất nạt người, tóm lại là phải cân nhắc từng điều kiện đặc thù mà tính chứ."

Thi Diễm trợn mắt nhìn cô ấy, ai nói chân cô ngắn? Chân cô cũng rất dài có được không? Đi thêm một đôi bốt cao vào nữa có thể nhìn cũng rất mê người đấy!

Cô đứng một bên, đổi cho một nữ sinh khác đi lên. Một màn vừa rồi không ít người đã nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành xuất hiện, đám đông xung quanh trong nháy mắt bắt đầu sôi nổi bình luận.

Hơn nữa hành động vừa rồi của anh rõ ràng là giúp đỡ Thi Diễm, ít nhất thì dưới con mắt của mọi người thì là như vậy.

Thi Diễm không được tự nhiên đứng sang bên cạnh, cậu thiếu niên đi về phía cô, Thi Diễm nhìn thấy, lại lùi về mấy bước nữa.

Nhưng Kỷ Diệc Hoành có đôi chân dài, hai ba bước đã đi đến trước mặt cô. "Tai nghe của tôi đâu?"

"Ồ ký túc xá," Thi Diễm ngẩng đầu nhìn anh, cô có nước da trắng nõn, ngũ quan cũng tinh tế dễ nhìn, trừ một điểm là không cao ra, còn lại cũng có thể tính là một cô gái xinh xắn. "Mình không mang theo."

"Vậy lát nữa giờ ăn đưa tôi."

Thi Diễm ừ nhẹ, cách đó không xa có tiếng bước chân, rất nhanh, cô nghe được hai vị giáo quan vừa nói chuyện vừa đi về phía này.

Thi Diễm ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc tầm mắt của một vị giáo quan trong đó dòi đến.

Đôi mắt xinh đẹp hơi mở lớn, vậy mà lại chính là người tới qua bắt được cô và Kỷ Diệc Hoành, mà người đó dĩ nhiên cũng đã nhận ra bọn họ. "Nhìn cái đám trẻ ngày nay mà xem, một ngày không gặp như cách ba thu."

Giáo quan của Thi Diễm nhìn sang, "Hai đứa đó?"

Giáo viên kia không nói thẳng ra, chỉ giơ ra hai ngón tay cái, làm động tác chạm nhẹ.

Cũng đã bị bắt sống trong rừng cây rồi, còn có thể sai sao? Thậm chí vị giáo quan này còn nghĩ, nếu đến muộn một bước thôi, khẳng định là đã chuyển thành ôm nhau rồi.

Thi Diễm nhủ chặt mày, động tác đó cũng đã quá rõ ràng, cô chỉ tay sang phía đó. "Sao lại có thể như vậy chứ?"

"Như thế là như thế nào?" Kỷ Diệc Hoành hỏi.

"Là tại cậu nói lung tung, cậu mau đi giải thích đi."

Kỷ Diệc Hoành như nghe được câu chuyện cười gì, liếc sang cô một cái, "Tôi chưa bao giờ có thói quen giải thích với mấy người không liên quan, không thì tự cậu đi giải thích cho họ?"

Anh bỏ lại một câu này, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đừng có làm phiền tui này ăn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Kết quả đánh giá cuối cùng dĩ nhiên là lượt của Thi Diễm không được tính, nếu như người khác có thể giúp đỡ thì đã không gọi là thi đấu.

Này đồng nghĩa với sáng mai cô phải tiếp tục chạy bộ.

Thế nên ấy à, sớm biết sẽ không tính thì thà rằng Kỷ Diệc Hoành đừng có thò một chân vào còn hơn, bây giờ thì hay rồi, Thi Diễm đi đến đâu cũng có cảm giác quái dị. Kỷ Diệc Hoành có hành động khác thường, cô liền cứ như vậy trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Giờ ăn trưa, Thi Diễm mang theo tai nghe của anh, trong nhà ăn người đông như mắc cửi, lúc cô xếp hàng nhận cơm quét mắt một vòng cũng không thấy bóng dáng Kỷ Diệc Hoành đâu. Thi Diễm ngẫm lại một chút, bỏ đi, Kỷ Diệc Hoành ở bên ngoài lúc nào cũng có hàng trăm cặp mắt đổ tới, ngộ nhờ lại bị hiểu lầm thì phiền.

Ngày hôm nay thời tiết đặc biệt nóng, buổi huấn luyện chiều kết thúc tương đối sớm, Thi Diễm nói mấy người cùng phòng lúc đi ăn tối không cần gọi cô, cô muốn ngủ một lúc.

Chờ đến khi cô tỉnh giấc, thời gian ăn tối cũng sắp hết. Thi Diễm trước khi ra ngoài bỏ tai nghe vào túi, nghĩ nếu trùng hợp gặp anh thì trả luôn.

Trong nhà ăn lác đác vài người, Thi Diễm chọn com rồi ngồi xuống chiếc bàn cạnh tường. Cô sắp đói muốn điên rồi, cũng không kịp nhớ phải giữ hình tượng, cầm thìa bắt đầu ăn hùng hục.

Mãi đến tận khi có một khay thức ăn đặt xuống đối diện, cô mới theo bản năng ngẩng đầu lên. Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống, trên tay đeo một chiếc tai nghe khác, Thi Diễm thấy vậy, vội vàng lấy chiếc tai nghe trong túi ra đưa cho anh.

Cậu thiếu niên đánh mất qua, đưa tay nhận lấy, không nói gì.

Nhà ăn lớn như vậy, anh lại nhất định phải ngồi đối diện cô mới chịu được hả?

Cô cúi đầu chuẩn bị ăn tiếp, con mắt không nhìn được quét mắt qua khay thức ăn của Kỷ Diệc Hoành. Có gà sốt cay, còn cánh gà chiên sả ớt, cánh gà chiên sả ớt kia Thi Diễm từng thử một lần, cay đến mức có thể phun ra lửa, không phải là thứ người bình thường có thể chịu được.

Không phải nói Kỷ Diệc Hoành có một cái cổ họng cực kỳ trân quý sao, thế nào mà anh lại có thể thích ăn cái này vậy?

Kỷ Diệc Hoành gấp một miếng cánh gà, vừa đưa đến mép thì nghe thấy tiếng của mấy người cùng phòng ký túc xá, "Nhìn, ở bên kia kia, đi."

Thi Diễm nghe được tiếng lộp bộp phát ra từ khay của mình, cô cúi đầu nhìn, thấy Kỷ Diệc Hoành đang nhanh như một con gió chuyển toàn bộ cánh gà

sang khay của cô, thậm chí còn đem toàn bộ gà sốt cay không chút do dự ném tới.

"Anh làm cái gì thế?"

Kỷ Diệc Hoành nháy mắt với cô một cái, ra hiệu cô đừng lên tiếng.

Kim Triết và Từ Dương đi đến trước bàn ăn của bọn họ, về mặt cực kỳ quái dị nhìn chăm chú Thi Diễm, sau đó ngồi xuống hai bên Kỷ Diệc Hoành.

"Cậu ở tiểu đội sáu phải không?"

Thi Diễm rũ mi mắt, "Đúng."

Kim Triết càng ngày càng cảm thấy quái lạ, "Cậu và Kỷ đại thần quen nhau thế nào vậy?"

"Không có!" Thi Diễm vội vàng giải thích, "Minh với cậu ấy thật sự không có gì hết."

"Vậy vì sao hai người lại ngồi ăn cơm với nhau?"

Thi Diễm cảm giác mình vừa nuốt phải một thứ ngấy đến mang tai, "Minh mang tai nghe trả lại cho cậu ấy thôi."

"Tai nghe? Báu vật của cậu ấy sao lại ở chỗ cậu?" Ai cũng biết tai nghe chính là sinh mạng của Kỷ Diệc Hoành.

Thi Diễm muốn thành thật khai báo mọi chuyện xảy ra tối qua, nhưng chân Kỷ Diệc Hoành dưới gầm bàn khẽ đá cô một cái, Thi Diễm vội vàng hãm lại, "Vì sao thì mấy cậu không cần biết, mấy cậu chỉ cần biết giữa bọn tớ không có gì là được."

Kim Triết liếc nhìn khay thức ăn của Kỷ Diệc Hoành, "Chỉ ăn hai món vậy thôi hả?"

"Đủ no là được." Kỷ Diệc Hoành nói xong, gấp miếng súp lơ bỏ vào miệng.

Kim Triết lại nhìn sang khay của Thi Diễm, "Của cậu không tẻ, rất phong phú, còn có cả gà sốt cay nữa."

Thi Diễm hết sức tự nhiên gấp một miếng bỏ vào miệng, Kỷ Diệc Hoành liếc sang hai người, "Mấy cậu đi chỗ khác ngồi đi."

"Có chuyện gì sao?"

"Mấy cậu ngồi đây sẽ làm cậu ấy mất tự nhiên."

Thi Diễm quả nhiên cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng không phải bởi vì hai người bọn họ, mà là cả ba người trước mắt kia.

Từ Dương làm vẻ mặt biết tuốt, cười cười vỗ vai Kỷ Diệc Hoành, "Đã hiểu đã hiểu, vậy thì tụi này cũng phải tác thành cho cậu thôi."

Hai người đó cầm khay thức ăn đứng dậy, bàn bên cạnh đã có người ngồi, bọn họ ngồi xuống chiếc bàn cách đó không xa.

Kỷ Diệc Hoành ăn hai miếng gà sốt cay, cảm thấy vẫn không đủ, đôi đũa lại tiếp tục hướng về phía khay của Thi Diễm, gấp một miếng cánh gà chiên sả ớt bỏ vào miệng.

Trong lòng Thi Diễm có một thứ cảm giác khó có thể tả, cô nhìn anh, xem ra Kỷ Diệc Hoành rất thích ăn mấy thứ này, hơn nữa còn ăn rất giỏi, cay như vậy mà thậm chí một cái nhăn mày anh cũng không có.

Anh ăn xong cánh gà, bỏ xương xuống cạnh Thi Diễm.

Thi Diễm khó có thể tin nhìn anh, "Cậu ăn thì cứ ăn, còn đưa xương cho mình làm cái gì?"

Cậu thiếu niên không nói lời nào, tiếp tục gấp.

Xe ra hẳn là khi anh ngồi trước đồ ăn thì dù có là chuyện to lớn gì hơn nữa cũng không thể làm anh phân tâm, Thi Diễm có chút nghi ngờ với lời đồn mình nghe được. Nghe nói Kỷ Diệc Hoành ở Đông Đại giống như một vị thần, lẽ nào đây là cử chỉ một nam thần nên có sao?

Cô ngồi đối diện anh, hoàn toàn trở thành một bức tường hoàn hảo nhất chắn lại tầm mắt của người khác.

Kỷ Diệc Hoành đã lâu không được ăn mấy thứ cay bỏng lưỡi này, hàng ngày đều phải nhai mấy thứ kiểu như gà chiên xù, cho nên hiện tại Thi Diễm nhìn anh lại có cảm giác tinh thần anh đang vô cùng sáng láng.

Thi Diễm vẫn ăn chưa đủ, cô đẩy đũa gà sốt cay sang một bên, mấy miếng cánh gà chiên sả ớt cô cũng không động, cô biết mấy thứ này là anh gửi tạm chỗ cô vậy thôi.

Một hồi lâu sau, cậu thiếu niên đặt đũa xuống, Thi Diễm từ lúc anh ngồi vào không ăn được thêm bao nhiêu, cô ngẩng đầu, thấy anh đang nhìn mình không chớp mắt.

Nếu như cô là kiểu người dễ ăn phải dưa bở, không khéo sẽ bị ảo tưởng Kỳ Diệc Hoành đây là thích cô.

Thi Diễm nhú mày, đưa tay sờ mép, không lẽ trên mặt cô dính com hả?

Đáy mắt Kỳ Diệc Hoành thấp thoáng ý cười sâu xa. Bên cạnh có người đứng là thuận tiện, không can thiệp vào những việc anh làm, hơn nữa lúc cần còn có thể ở bên cạnh đánh yểm trợ. Mà Thi Diễm cũng coi như thông minh nhanh trí, qua mấy lần phối hợp với anh rất tốt, anh nhất định phải nghĩ cách trói mắt bìa đồ đạn này bên người mới được.

Thi Diễm chuẩn bị đi, Kỳ Diệc Hoành đột nhiên lên tiếng, "Cậu là năm hai phải không?"

"Ừ."

Hai tay cậu thiếu niên đan vào nhau, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng gõ vào mu bàn tay trái, "Chuyên ngành phát thanh?"

"Đúng." Thi Diễm hoàn toàn không nghĩ sẽ thấy sang bắt quàng làm họ với anh, phía sau Kỳ Diệc Hoành có không ít tài nguyên, có câu nói dựa cây to để hóng mát, nhưng cô hiển nhiên vẫn chưa ngộ ra được điều then chốt này.

Kỳ Diệc Hoành từ một cái, Thi Diễm thấy anh không còn gì muốn nói nữa, liền nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Tai nghe cũng đã trả lại cho anh rồi, sau này hẳn là không còn chuyện gì phải dính dáng đến anh nữa phải không?

Trở lại ký túc xá, Thi Diễm lập tức cầm quần áo đi tắm, tắm xong lại giặt quần áo, cuối cùng mệt mỏi rã rời nằm bẹp trên giường.

Cô bật điện thoại muốn lướt mạng một chút, nhìn thấy lì xì cô gửi cho Kỳ Diệc Hoành đã bị trả lại.

Trả thì trả, đã vậy cô cứ coi như không nhìn thấy, Kỳ Diệc Hoành cũng đừng hòng cô tiếp tục làm chân chạy cho anh nữa.

Tường Tư Nam ôm điện thoại nằm trên một chiếc giường khác, một hồi sau đột nhiên lăn từ trên giường xuống, "Mấy cậu xem bài đăng mới nhất trên diễn đàn trường chưa?"

"Có gì hot hả?" Thi Diễm hỏi.

"Phòng phát thanh của trường tuyển người đó."

Thi Diễm trượt người lên, lấy chiếc gối đệm sau lưng, "Tuyển cái gì?"

"Phòng phát thanh của trường chính là địa phận của Kỳ Diệc Hoành, nói là muốn tuyển một tình nguyện viên giúp quản lý, cái này không phải chính là trợ lý sao?"

"Trợ lý thì có gì tốt chứ?" Thi Diễm co hai chân lên, ngón tay tiếp tục lướt trên màn hình đọc tin tức.

"Cậu bị ngốc à, làm trợ lý cho Kỳ Diệc Hoành mang ý nghĩa tương lai sẽ lên như điều gặp gió. Người ta cũng đã nói rõ ở đây là sẽ càng có nhiều cơ hội thực tập hơn đây này! Nói cách khác thì chính là Kỳ Diệc Hoành đi đâu liền cho trợ lý đi theo đó, hiện tại đối tượng mà Kỳ Diệc Hoành tiếp xúc đều là các trang web lớn, nếu là chúng ta, thì bậc cửa cũng đừng có vọng tưởng tới. Cậu xem bộ kịch truyền thanh lúc trước người ta lòng tiếng đi, bạo hồng trong một đêm. Nếu người ta mà chịu đề cử, thì chúng ta chính là được trải sẵn con đường hoa luôn đó."

Thi Diễm nghĩ cũng đúng, ôi ôi làm sao bây giờ, hình như cô cũng có chút động tâm rồi.

Bát Bát: Lịch đăng chính thức áp dụng từ chương sau sẽ là 8h28p mỗi tối nhé (riêng wordpress bởi vì còn chỉnh sửa các kiểu mất thời gian nên theo luật cũ, đăng sớm hơn vài phút ^^), ngày hôm nay đăng sớm để không đụng thời gian xem bóng đá của mn kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hậu thuẫn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Mấy nữ sinh khác trong phòng nghe được, cũng hào hứng chạy qua, "Báo danh thế nào?"

"Gửi CV qua email."

"Tuyển mấy người?"

"Đương nhiên là một."

Chút kích động vừa bốc lên trong đầu Thi Diễm bị dập sạch sẽ, "Vậy thì khỏi cần phải mất công, cũng chẳng đến lượt chúng ta đâu."

Tường Tư Nam kéo chuột, thấy có người trực tiếp đề cử mấy tài nữ của Đông Đại, kết quả học tập của bọn họ đều là đỉnh của đỉnh, "Nhưng trên này cũng không quy định kết quả học tập phải đạt bao nhiêu mà."

"Không nói cũng phải có, thực tập trong phòng phát thanh ít nhất cũng phải có khả năng viết bản thảo chứ?" Từ Từ Dịch ngồi khoanh chân trên giường, phủ phàng dập tắt ý niệm của bọn họ.

"Cũng có lý," Tường Tư Nam hơi nhụt chí, "Nói vậy thì cũng chỉ còn cậu và Thi Diễm là có hi vọng thôi."

Từ Từ Dịch và Thi Diễm ngày thường thích đọc sách, cũng hay viết này nọ, không như Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc, ngoại trừ cao soái mãnh nam thì trong đầu cũng chỉ có chỗ chứa cho mấy tiểu thịt tươi Hàn Quốc.

Từ Từ Dịch nhìn Thi Diễm, hỏi, "Sur từ nhỏ, cậu có muốn thử không?"

Thi Diễm cũng có chút do dự, vừa cảm thấy không có hi vọng, một mặt khác, lại nghĩ đến được làm việc với Kỳ Diệc Hoành....

Từ Từ Dịch thấy cô không nói lời nào, cô ấy cầm một cuốn sách bên cạnh lên, lật hai trang, "Ôi chao, xem ra mình phải từ bỏ thôi, có thử cũng tốn công vô ích, mấy cậu không nhìn thấy đại thần có ấn tượng rất tốt với sur từ nhỏ đó sao? Máy loại tôm tép như chúng ta mà vào cũng chỉ có thể làm chân chạy."

"Mình không có nói là sẽ tham gia." Thi Diễm nghe vậy thì nằm về, bỏ đi, dù có gửi CV thì cũng sẽ bị gạt ra thôi.

"Cậu không tham gia thật hả?"

Thi Diễm lắc đầu, hai ngày nay cô bị bao nhiêu người nhìn vào, vẫn là nên yên phận nằm trong ký túc xá thì hơn.

Từ Từ Dịch ngồi tựa lưng vào tường, hướng về phía Tường Tư Nam hỏi, "Mấy cậu thi sao? Cũng thử gửi xem sao, biết đâu ăn may được chọn?"

"Biết thế đã." Tường Tư Nam cũng lười viết mấy cái thứ như tự giới thiệu bản thân, cô ấy cảm thấy tất cả vận may của mình đều đã dùng vào kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi, bây giờ vẫn chỉ nên ăn ngon ngủ kỹ chờ tốt nghiệp thôi, không còn mong chờ gì khác.

Chương trình huấn luyện quân sự cuối cùng là bắn súng, hơn nữa còn là bắn súng thật.

Năm ngoái vốn không có mục này, vậy nên lúc giáo quan mang bọn họ ra sân huấn luyện, cả đám đều sợ đến ngây người.

Thi Diễm đã xem cảnh này trên tivi, nhưng đều là bắn trong nhà, mà sân tập của bọn họ lại chính là một bãi đất đầy cỏ dại, xa xa cắm mấy cái bia.

Giáo quan liên tục nhấn mạnh độ nguy hiểm của súng, để bọn họ phải cẩn thận mà nghe hướng dẫn, không được lơ là dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất.

Cần nhắc con gái yếu đuối hơn, nên giáo quan chọn mấy nam sinh lên trước. Bọn họ nằm trên mặt đất, ti đề báng súng vào hõm vai, giáo quan cầm loa nói những điểm cần chú ý, "Giữ và ghìm súng chắc vào vai, nếu không lúc nổ súng mấy em sẽ không chịu được xung lực của nó đâu. Mắt nhìn thẳng về phía trước, ngắm ba điểm thẳng hàng...."

"Chuẩn bị, bắn!"

"Pằng pằng pằng -----"

Thi Diễm vội vàng đưa tay che lỗ tai, mấy nữ sinh ngồi bên cạnh la hét sợ hãi, giáo quan ra hiệu lệnh cho bọn họ đặt súng xuống rồi đứng dậy.

Một nam sinh ôm vai, giáo quan tiến lên ân cần hỏi thăm, "Làm sao vậy?"

"Va vào vai ạ, đúng là rất đau."

"Không sao chứ?"

"Không sao ạ."

Giáo quan khẽ vỗ vai cậu ta, "Tổ kế tiếp."

Thi Diễm cực kỳ căng thẳng, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ từng sờ qua mấy thứ mô hình đồ chơi thôi, có mấy nữ sinh giờ tay lên, "Thầy, có thể không tham gia không? Em sợ lắm."

"Em cũng thế....."

Tường Tư Nam cũng giờ tay lên, "Thầy, em bẩm sinh đã nhát gan không chịu nổi kích thích mạnh rồi."

Trò này thi có gì vui chứ, không chỉ bị dọa gần chết mà nói không chừng còn bị thương nữa.

Giáo quan lần này lại cực kỳ dễ nói chuyện, "Như vậy đi, những nữ sinh không muốn tham gia đứng sang bên cạnh, số còn lại có ai muốn thử một lần không?"

Trong tích tắc, nữ sinh như một làn gió chạy vụt đi, lùi về chỗ xa nhất có thể. Tường Tư Nam quay đầu muốn bảo Thi Diễm chạy theo, thế nhưng lại thấy cô đứng trong đám người, giờ tay lên.

Giáo viên cũng rất bất ngờ, hướng về phía Thi Diễm vẫy tay, "Em muốn tham gia?"

"Vâng, em muốn thử."

"Được, em vào tổ tiếp theo."

Tường Tư Nam thấy Thi Diễm đứng là điên rồi, không thi sao có thể nghĩ không thông như vậy? Đến phiên Thi Diễm đi lên, giáo quan ngồi xổm bên cạnh cô dặn dò vài câu, còn giúp cô điều chỉnh báng súng đứng vị trí.

Nhưng dù là vậy thì cô vẫn căng thẳng muốn vọt tim khỏi cuống họng, phía sau có tiếng bước chân vững vàng truyền đến, một tổ khác đã đi lên, đứng phía sau cô quan sát.

Ngón tay Thi Diễm cứng ngắc, đầu ngón tay đặt trên cò súng không dám lộn xộn. Cô cảm thấy một chút an toàn cũng không có, hơn nữa khi nằm ra, hai mũi chân không có điểm tựa, hốt hoảng càng thêm hốt hoảng.

Giáo quan đứng dậy, đem những điểm cần chú ý nhắc lại một lần.

"Chuẩn bị-----"

Thi Diễm đến cả căn chốt răng cũng không dám, mắt nhìn chằm chằm phía trước, trong lòng run rẩy, chỉ sợ lát nữa đến cả cò súng cũng không bóp nổi.

Nơi mũi chân đột nhiên truyền đến một chút lực, hình như có người đè chân cô xuống, cứ như vậy trong chốc lát toàn bộ bất an và khủng hoảng đều tan đi, cô nghe giáo quan hô khẩu lệnh, bóp cò.

"Pằng!"

Bên tai truyền đến tiếng ong ong, đến cả màng nhĩ cũng bị chấn động, Thi Diễm không kịp để ý những khó chịu này, ngay lập tức quay đầu lại nhìn.

Phía trước ánh sáng rực rỡ đến chói mắt, cô nhìn thấy cậu thiếu niên đứng chặn lại biển ánh sáng phía sau, trên vai có mấy ánh nắng nhỏ vụn nhảy nhót. Mặt trời hôm nay thật chói, khiến cho Thi Diễm chỉ có thể hép mắt, cũng bởi vậy mà cô không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh. Nhưng cô vẫn nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành thu chân về, Thi Diễm không khỏi hướng về phía anh cười tí mắt một cái, trên khuôn mặt trắng nõn chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay mang theo sắc hồng rực rỡ.

Trái tim cậu thiếu niên trong khoảnh khắc đó đập lỡ một nhịp, trên mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng, nhưng đã không nhịn được phải dời tầm mắt đi nơi khác. Một giáo quan khác đứng ở phía xa kiểm tra bìa ngắm, "Không trúng, toàn bộ đều không trúng."

"Mấy đứa đúng là rất nhát trí với nhau đấy nhỉ, bìa ngắm không bắn lại bắn toàn bộ ra ngoài, có phải đã đem toàn bộ lời tôi nhắn mạnh ném ra sau đầu rồi không?"

Thi Diễm đặt súng xuống rồi đứng dậy, Kỷ Diệc Hoành nhìn cô nhanh chóng đi lướt qua anh, trở về hàng.

Vừa rồi có phải cô một chút cũng không liếc anh thêm một cái không nhỉ?

Như vậy quả không hợp lẽ thường rồi, được rồi, tạm thời không tính toán mấy cái này, chờ trở về trường rồi anh sẽ có biện pháp trị cô.

Chờ đến lúc nghỉ ngơi, Kỷ Diệc Hoành mở hộp thư ra kiểm tra.

Tuy là tối qua mới công bố, nhưng hôm nay hòm thư của phòng phát thanh đã sớm chong chóng, anh lướt xuống từng cái một, không thấy tên của Thi Diễm.

Mỗi CV đều phải ghi tên thật của mình, Kỳ Diệc Hoành kiểm tra được hai trang, bắt đầu mất kiên nhẫn, trực tiếp tìm tên.

Anh gõ tên Thi Diễm vào, nhưng trên màn hình hiển thị không có kết quả trùng khớp.

Cái gì? Cô không tham gia?

Miếng bánh từ trên trời rơi xuống này mà cô lại không tham gia?

Kẻ ngốc cũng biết đây là cơ hội ngàn năm có một, dù anh không nói vị trí này có chỗ tốt gì, nhưng anh chắc chắn ai cũng đều hiểu.

Lẽ nào cô đây là dùng chiêu lạt mềm buộc chặt sao?

----- lời tác giả -----

Một mối tình siêu ngọt nơi học đường sẽ lập tức bắt đầu rồi đây, chờ mong không chờ mong không chờ mong không ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ngày cô trợ lý nhỏ ra mắt

(Video trên này là bài hát má nhắc đến ở cuối chương, mn đọc xong chương rồi mới được coi nha kkk)

Chương 09: Ngày cô trợ lý nhỏ ra mắt

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thời gian nửa tháng huấn luyện quân sự rất nhanh đã kết thúc, tuy là thời xấu cùng tay cùng chân của Thi Diễm vẫn chưa đổi được, nhưng giáo quan cũng không có ý định cho cô vắng mặt trong đợt bình xét cuối cùng, mà nói cô cứ cùng tham gia.

Giáo quan nói tham dự là được rồi, tiểu đội sáu một người cũng không thể thiếu.

Mãi đến sau khi trở về trường, Thi Diễm vẫn nhớ mãi một câu nói kia của giáo quan, tham gia so với kết quả quan trọng hơn nhiều, bởi đây chính là tinh thần đồng đội.

Bọn họ quay về ký túc xá, thời khóa biểu cho học kỳ mới cũng đã có, Thi Diễm chép lại rồi dán lên đầu giường.

Từ Từ Dịch ôm điện thoại tìm kiếm, cũng đã mấy ngày rồi mà phía phòng phát thanh vẫn chưa có chút động tĩnh gì cả.

Cô ấy đã viết một bản CV dễ nhìn nhất, cũng đã để cho ưu thế của mình nổi bật nhất có thể.

Thi Diễm đi lướt qua, xua xua tay trước mặt cô ấy, "Nhìn cái gì mà xuất thần thế?"

Từ Từ Dịch đặt điện thoại sang bên cạnh. "Không có gì..... đọc tin tức vớ vẩn thôi."

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, Thi Diễm bước nhanh về giường của mình, liếc biểu hiện trên màn hình, là số lạ.

"Alo?"

"Là Thi Diễm phải không?"

"Đúng, xin hỏi là ai vậy ạ?"

"Bây giờ em thời gian đến phòng phát thanh một chuyến không? Cô là cô Nghiêm, có mấy chuyện muốn bàn giao với em, từ trưa hôm nay em đã bắt đầu công việc rồi."

Thi Diễm nghe không hiểu, "Gi cơ ạ? Vì sao em phải đến phòng phát thanh?"

Từ Từ Dịch nghe được, trong lòng không khỏi căng thẳng, hai cô bạn khác trong ký túc xá cũng ngẩng đầu lên.

"Không phải em đã gửi CV à? Đã chọn em rồi, bây giờ qua luôn đi."

Thi Diễm giật mình, cô có gửi CV hả? Khi nào vậy? Cô muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng bên kia sau khi ném ra câu nói đó liền cúp máy.

Từ Từ Dịch bật thốt lên. "Không phải cậu bảo không gửi hả?"

"Thì đó." Thi Diễm cũng buồn bực không thôi.

"Vậy ai mới gọi cho cậu thế? Sao lại nhắc đến phòng phát thanh?"

Thi Diễm nhét điện thoại vào túi quần, nghĩ vẫn là qua đó một chuyến đi, dù sao cũng là giáo viên người ta tự mình gọi tới, "Minh cũng không hiểu, chỉ nói là mình được chọn, bây giờ mình phải lập tức qua đó."

Oa, Trương Tư Nam nhảy lên rồi vỗ tay bộp bộp, "Chuyện tốt đến cửa."

"Không lẽ là cậu gửi cho mình?"

Trương Tư Nam lắc đầu, "Ngay cả CV của mình mà mình còn chẳng muốn viết. Đừng nghĩ nhiều vậy, cậu mau qua đó đi."

Thi Diễm nghĩ cũng đúng, qua đó rồi hỏi cho rõ ràng.

Cô bước nhanh qua giường của Từ Từ Dịch, Từ Từ Dịch nấp máy môi, nhưng lời đến bên môi vẫn bị cô ấy mạnh mẽ nuốt về.

Thi Diễm đi đến cửa phòng phát thanh, nhìn thấy một người phụ nữ đứng bên ngoài, cửa không khóa, cô liếc mắt một cái là thấy được bóng người của Kỷ Diệc Hoàn.

"Em là Thi Diễm phải không?"

Cô gật đầu.

Nghiêm lão sư đi sang ban công bên cạnh, Thi Diễm thấy vậy thì nhanh nhẹn đi theo.

"Bắt đầu từ hôm nay em sẽ làm trợ lý ở đây, nhưng có một vài chuyện muốn em phải đặc biệt chú ý."

"Chuyện gì ạ?" Thi Diễm hỏi.

"Những chuyện cụ thể cần làm Kỷ Diệc Hoàn sẽ nói cho em, nhưng cô muốn dặn dò những chuyện khác." Nghiêm lão sư nói đến đây, quay đầu lại nhìn về phía cửa, "Buổi trưa em ấy cũng sẽ ở phòng phát thanh, em chú ý thật cẩn thận cho cô. Không được cho em ấy ăn lung tung, cà phê, đồ uống có ga và đồ uống lạnh đều không được, còn có mấy đồ ăn vặt cay nóng..... Bỏ đi, lát nữa cô gửi em danh sách, em phải giám sát em ấy cho cẩn thận."

Thi Diễm nghe xong thì tròn mắt há miệng, trong phút chốc đã hiểu được vì sao Kỷ Diệc Hoàn khi còn ở khu huấn luyện quân sự lại có những hành động kỳ lạ kia.

Hóa ra bên cạnh anh đầu đầu cũng là thám tử cả.

"Cô ơi, thật ra em không có gửi CV." Thi Diễm cũng không biết vị Nghiêm lão sư này tìm được tên cô ở đâu.

"Cái này cô mặc kệ, cô chỉ có trách nhiệm thông báo cho em thôi."

Người là Kỷ Diệc Hoàn chọn, anh muốn kiểu trợ lý gì là do anh quyết định. "Lát nữa cô thêm wechat của em rồi gửi những chú ý cho em, bây giờ em vào đó đi."

Nghiêm lão sư bỏ lại câu nói này rồi đi thẳng.

Thi Diễm đi đến cửa, nhìn thấy Kỷ Diệc Hoàn ngồi quay lưng về phía cô, trên tay cầm tập bản thảo gì đó, trên đầu đội mũ lưỡi trai, vành mũ ép xuống thấp nhất. Thi Diễm nhắc tay gõ nhẹ lên cánh cửa, Kỷ Diệc Hoàn cũng không ngẩng đầu, "Đi vào, đóng cửa lại."

Thi Diễm đi vào, đóng cửa lại. Cô đi đến bên cạnh cậu thiếu niên, thấy sự chú ý của anh đều đặt trên tập bản thảo.

"Cái đó....."

"Cậu tìm nhạc nền đi, lát nữa tôi kết thúc cậu trực tiếp phát nhạc kết thúc là được."

Thi Diễm cúi người nhìn anh, "Minh thật sự không có gửi CV, có phải đã có nhầm lẫn gì rồi không?"

Tầm mắt của cậu thiếu niên từ trong tập bản thảo đưa lên, sau đó hồ hững rơi xuống khuôn mặt cô, "Cậu tên là Thi Diễm."

"Đúng rồi."

"Số điện thoại là của cậu?"

"Đúng."

Cậu thiếu niên nhún vai một cái, "Vậy nhằm ở chỗ nào?"

"....." Thi Diễm chớp chớp mắt, đôi con ngươi đen láy lại tròn vo. "Nhưng mình không có viết CV mà."

"Tôi cũng không biết, tóm lại là trong hòm thư có thông tin của cậu. Sao thế? Cậu không muốn?"

"Á?" Thi Diễm dùng sức lắc đầu, "Không không, mình muốn chứ."

Cô cũng không phải kẻ ngốc, chuyện này cũng ngang với việc đang đi trên đường bỗng nhiên được người ta âm thầm dúi cho một tấm sổ xỏ độc đắc, cô có thể lại không muốn sao?

Kỷ Diệc Hoành chỉ sang bên cạnh, "Nhạc nền thì tìm trong máy tính, trong đó có máy phát nhạc, lát nữa chờ tôi kết thúc cậu trực tiếp chọn một bài rồi phát ra là được."

"Muốn thể loại gì?"

"Tùy cậu."

Thi Diễm kéo ghế ngồi xuống, "Yên tâm đi, mình nắm bắt rất sát với trào lưu, bình thường nghe rất nhiều bài, những bài đang hot mình đều biết."

"Ừ," Kỷ Diệc Hoành cũng không khen ngợi cô, "Lát nữa để tôi xem thực lực của cậu."

"Okie."

Anh nhìn đồng hồ, sắp đến giờ, Kỷ Diệc Hoành cầm cốc nước trên bàn uống một hớp cho đỡ khát rồi bật micro lên.

Hôm nay là ngày đầu tiên của học kỳ, nội dung trong bản tin của anh cũng khá là đơn giản, đại khái là giới thiệu lịch sử của trường và vị trí chức năng của mỗi tòa nhà trong trường.

Thi Diễm ngồi cạnh cẩn thận tìm bài hát trong máy tính, cô lần đầu vào phòng phát thanh, chỉ sợ sẽ làm ra sai sót gì, thứ cảm giác căng thẳng đó thật sự là khó có thể hình dung.

Nửa giờ phát thanh nhanh chóng trôi qua, Kỷ Diệc Hoành kết thúc phần của mình, nhìn sang Thi Diễm.

Cô nhanh chóng tiếp nhận thông tin, ngón tay ấn nhẹ nút chuột phải, bên tai chui vào bài hát cô vừa chọn.

Kỷ Diệc Hoành ngồi bên cạnh cầm cốc uống nước, anh đặt cốc xuống, xếp lại đám giấy tờ đặt trên bàn.

Mặt bàn có chiếc bút anh mới dùng, Kỷ Diệc Hoành tiện tay cầm rồi bỏ vào hộp đựng bút, lại mở ngăn kéo ra, bỏ bản thảo vào trong.

Ngày hôm nay, sinh viên Đông Đại từ những người đang nằm trong ký túc xá tám chuyện quên trời quên đất, đến những người đang ăn uống đánh bài đến tưng bừng, rồi cả những người không sợ cái nóng gay gắt bên ngoài ra sân chơi bóng.

Không cần biết là ai và đang ở đâu, chỉ cần là nơi có loa phát thanh đều bị bài thần khúc này trong khoảnh khắc tẩy não đến triệt để. "Iron man - em nói tính cách quá giả tạo, chỉ thích nội tâm thuần khiết như Người! Vượn! Thái! Sơn! Anh là Thái Sơn nhà bên cạnh

Nắm lấy dây leo ái tình, nghe anh nói, ngao....."

Thứ tiếng khi kêu đây ma tính này thật sự quá là kích thích tai người, Kỷ Diệc Hoành có loại cảm giác cả người bị một dòng điện chạy qua, lỗ tai sắp bị chọc thủng. Anh nhìn sang Thi Diễm ngồi bên cạnh, thấy cô đang bày ra một vẻ mặt đầy hưởng thụ, cái miệng nhỏ như đang hận không thể gào thét theo lời bài hát.

----- lời tác giả -----

Bài hát cuối cùng là ta vô cùng vất vả mới tìm được, tên là 《 Thái Sơn sát vách 》, mọi người có thể tìm nghe rồi tự mình liên tưởng, rất có ma tính ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Có mấy lời quá xấu hổ không thể nói ra

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Kỷ Diệc Hoành không tiện nói gì, nghiêng người qua nhìn cô, Thi Diễm cực kỳ đặc ý nhìn lại anh, "Đây chính là một bài thần khúc đó, có phải là rất có thể khiến người ta trở nên hưng phấn hay không?"

Kỷ Diệc Hoành mím chặt môi, cau mày, cô vừa đến đã mang phiền phức cho anh, cứ tiếp tục theo chiều hướng này, không sớm thì muộn cũng làm rối tung cái phòng phát thanh này lên.

"Cậu chờ thầy giáo đến tìm đi."

"Há? Là sao?" Một bài hát và thầy chủ nhiệm thì liên quan gì đến nhau?

"Bài hát phát trên loa phát thanh của trường cũng có chuẩn mực quy định của riêng nó."

Thi Diễm cuống lên, "Nhưng vừa nãy rõ ràng cậu bảo tùy mình mà."

"Tôi sao có thể nghĩ được cậu lại tùy tiện đến mức đó chứ?"

Không lẽ đĩa bánh vừa mới tới tay, còn chưa kịp cắn miếng nào đã bị đoạt lại sao? "Thầy giáo có hung dữ lắm không? Có thể sẽ đuổi mình đi không?"

Nhìn bộ dạng hốt hoảng của cô, khoe miệng Kỷ Diệc Hoành không khỏi khẽ nhếch lên, "Tôi sẽ giúp cậu nói chuyện, nhưng như thế cậu sẽ nợ tôi một món nợ ân tình."

"Thật không?"

Cậu thiếu niên xoay người, mở ngăn kéo, lấy ra một tập giấy dày cộp. Anh không trả lời câu hỏi của cô, nhưng Thi Diễm biết chỉ cần Kỷ Diệc Hoành ra mặt thì nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Anh đưa tập kịch bản trong tay cho cô, "Đây là thứ ngày mai cần dùng, tôi đã sắp xếp lại câu chữ một lượt, cậu trở về luyện tập những chỗ có đánh dấu bằng bút highlight đi."

"Cái gì vậy?" Thi Diễm nhận lấy, chăm chú nhìn.

"Một đoạn ngắn trích từ một cuốn tiểu thuyết, ngày mai cậu bắt đầu phối hợp với tôi, lời thoại của nhân vật và quần chúng là nam tôi sẽ đảm nhiệm, phần giọng nữ của cậu."

"Minh?" Thi Diễm trong nháy mắt cảm thấy có gánh nặng ngàn cân trên vai, "Minh không làm được đâu, mình không có kinh nghiệm về phương diện này, với cả lòng tiếng cũng cần có kỹ năng phải không? Minh thật sự không làm được."

Kỷ Diệc Hoành đưa tay ra, ngón tay chạm đến tập giấy, "Vậy tôi đổi người khác là được rồi."

Thi Diễm nghe vậy, vội vàng giấu tập kịch bản về sau lưng, "Làm được làm được, mình quay về nhất định sẽ tập luyện thật chăm chỉ."

"Tối nay có rảnh không?"

Thi Diễm căng thẳng hỏi lại. "Làm gì?"

"Cậu đừng chỉ nói mấy lời vô nghĩa kiểu như sẽ tự luyện tập. Cậu xin giáo viên nghỉ một buổi tự học tối nay đi, đến phòng phát thanh, tôi hướng dẫn cậu."

Thi Diễm dĩ nhiên là cầu còn không kịp, cô không chút nghĩ ngợi đồng ý ngay tắp lự. "Được."

Cô đối với lĩnh vực truyền thanh thật sự là một chữ bẻ đôi cũng không biết, làm thế nào để bắt được cảm xúc lại càng không hiểu. Hiếm thấy Kỷ Diệc Hoành mở miệng muốn tự mình hướng dẫn, cô mà còn từ chối thì chính là một kẻ đại ngốc.

"Được rồi, cậu lên lớp đi."

Thi Diễm nhìn thời gian, chênh lệch không nhiều lắm, liền đứng dậy rời đi.

Buổi chiều chỉ có hai tiết, Thi Diễm trở về ký túc xá, lôi kịch bản ra chuẩn bị đọc qua một lượt.

Từ Từ Dịch đi đến ngồi xuống giường cô, "Cậu đúng là được phòng phát thanh chọn hả?"

"Ừ," Thi Diễm cười gầy, khoanh chân ngồi trên chiếc giường nhỏ, "Chuyện CV mình cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng ngẫm lại vẫn là bỏ đi, như vậy nói rõ số mình may mắn."

"Bài hát trưa nay có phải cậu bật không?" Tường Tư Nam vừa nói, vừa cầm lon coca đồ vào miệng.

"Là mình đó, thích không?"

Từ Từ Dịch nhìn chăm chăm tập giấy trong tay cô, "Đây là cái gì?"

"Một bộ tiểu thuyết, nói là ngày mai bắt đầu phát, Kỳ Diệc Hoành phân cho mình đọc giọng nữ."

"Sur từ nhỏ, tụi này đúng là hâm mộ cậu chết mất thôi, cậu mới có năm hai đã ngày ngày được kẻ cận kim chủ rồi."

Thi Diễm tức giận nhảy xuống, cầm kịch bản đuổi theo Tường Tư Nam. "Ai kẻ cận kim chủ hả? Mình đánh chết cậu!"

"Mình sai rồi mình sai rồi -----"

Từ Từ Dịch đứng một bên, muốn cười cũng không cười nổi. Cô ấy cảm thấy vận mệnh luôn trêu người như vậy, thứ cô ấy nỗ lực rồi vì thế mà thận trọng đề dặt tranh thủ cơ hội lại dễ như ăn cháo rơi vào tay một kẻ khác. Cô ấy không tin lời của Thi Diễm, cô có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này sao?

Cũng chỉ có mấy người Tường Tư Nam cô ấy mới tin, giống như trước đây, mỗi lần có ai đó hỏi Từ Từ Dịch ôn tập thế nào, cô ấy đều sẽ nói không học gì cả, vào phòng thi rồi tỉnh, nhưng thực tế thì sao? Cô ấy đều là đợi mọi người trong phòng ngủ hết, ôm đèn pin chui trong chăn ôn tập. Cô ấy chính là muốn so với bất kỳ ai đều phải vượt trội hơn!

Từ Từ Dịch ngồi về giường mình, nghe tiếng cười đùa ầm ĩ trong phòng ký túc xá. Dù chắc chắn Thi Diễm đã lên gửi CV, nhưng cô ấy cũng chỉ có thể để lại cảm giác khó chịu này trong lòng.

Trước giờ ăn tối, Thi Diễm cầm tập tiểu thuyết xem qua, cô thử đọc hai câu, nhưng không có chút cảm xúc nào cả.

Chủ yếu vẫn là vì ngại nên còn chưa mở miệng mà lời nói đã bị chặn lại ở cuống họng rồi.

Lúc cô đang trong nhà ăn, Kỳ Diệc Hoành gửi tin nhắn đến, nói anh đến rồi.

Thi Diễm vội vàng ăn vội mấy miếng cơm rồi chạy về ký túc xá cầm bản thảo, sau đó bước nhanh về phía phòng phát thanh.

Cô đi đến trước cửa phòng phát thanh, cánh cửa khép chặt, Thi Diễm mở cửa đi vào, Kỳ Diệc Hoành quay đầu lại nhìn, thấy là cô thì trên mặt rõ ràng thả lỏng.

Trong phòng có mùi dầu mỡ quanh quẩn, Thi Diễm đi lên vài bước, nhìn thấy trên bàn bày một phần combo mua từ KFC.

Thi Diễm hơi cau mày, "Cô giáo nói cậu không thể ăn những thứ này."

"Cậu quản hơi nhiều rồi đấy." Giọng nói thanh thanh lạnh lạnh của cậu thiếu niên lướt nhẹ qua tai Thi Diễm, nhưng nghe kỹ sẽ thấy không hề có chút tức giận hay không vui nào, thậm chí còn có cảm giác thân mật không thể nói rõ. Thi Diễm nhìn thấy anh vẫn tiếp tục ăn, "Cậu không ăn cơm tối à?"

"Ừ."

"Vì sao thế?"

"Chán ngấy, không thích ăn."

Kỳ Diệc Hoành đáp lại cô, tầm mắt vẫn dừng lại trên tập kịch bản trong tay.

Thi Diễm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, "Thế nhưng..... cô giáo nói mình phải giám sát cậu."

Lời này đối với Kỳ Diệc Hoành mà nói, một chút sức uy hiếp cũng không có. Anh cầm một miếng khoai tây chiên đưa cho Thi Diễm, "Cậu cũng ăn đi."

"Không cần, mình ăn no rồi."

Kỳ Diệc Hoành đặt về, cánh tay thon dài mở ngăn kéo ra. Thi Diễm nhìn qua, lập tức tròn mắt há mồm, bên trong chất đầy đủ loại đồ ăn vặt, thật sự không thiếu một cái gì, còn có cả đồ uống.

"Thích ăn cái gì thì lấy."

Thi Diễm vội vàng xua tay, "Mình không ăn, cậu cũng không thể ăn. Cô giáo nói những thứ này ảnh hưởng không tốt với cổ họng cậu, nếu cậu còn như vậy thì mình chỉ có thể mách cô giáo thôi."

Kỷ Diệc Hoành đẩy ngăn kéo về, "Cậu còn nợ tôi một ân tình đấy, không phải đã quên nhanh thế rồi chứ?"

Khóe miệng Thi Diễm giật giật, "Cậu ăn ít một chút không được à? Hoặc là về nhà rồi ăn."

"Lúc tôi đọc kịch bản thích ăn đồ ăn vặt, không ăn đọc không vào."

"....."

Kỷ Diệc Hoành gác một chân lên chân còn lại, cánh tay chống trên tay ghế, "Chúng ta thử phần thoại của nhân vật chính trước, lời thoại của nhân vật phụ và quần chúng tạm bỏ qua, bắt đầu từ câu đầu tiên của nhân vật nữ đi."

Thi Diễm hơi căng thẳng, hơn nữa còn là đang đối mặt với Kỷ Diệc Hoành, ngay từ câu đầu tiên đã muốn đào một cái lỗ chui xuống.

Đây là một bộ ngôn tình hiện đại khá nổi tiếng, xây dựng nhân vật rất hoàn hảo, văn phong cũng là đỉnh của đỉnh, chỉ là ngôn từ chỗ này có chút xấu hổ.

Thi Diễm há miệng, thử mấy lần vẫn không thể nói ra thành lời.

Trên cùng tập kịch bản này có tên của bộ tiểu thuyết, đơn giản hai chữ: Nhất niệm.

Thi Diễm trức trặc đọc câu thoại trên cùng trong chương đầu tiên, "Anh thật sự phải đính hôn sao? Anh đã nói chỉ cần mình em..... Lẽ nào....."

Cô dừng lại một chút, uốn lại lưỡi rồi tiếp tục, "Những lời trên giường của đàn ông..... đều không thể coi là thật?"

Chóp mũi Thi Diễm nóng đến lợi hại, có loại cảm giác máu mũi sắp phun ra ngoài. "Thật sự phải đọc cái này được hả? Thầy giáo mà nghe được nhất định sẽ lột da mình đó!"

Bát Bát: Cái đoạn Diễm Diễm nhắc đến từ kẻ đại ngốc lại làm ta nhớ đến 1 cái show truyền hình thực tế lúc trước ta mê nắn tên là Family Outing, đúng chuẩn thực tế và giải trí, mỗi lần xem là cười nghiêng ngả luôn. Trong đó có một cặp Ngốc và Đại Ngốc, mn ai đang tìm gì đó để giết thời gian thì có thể tìm xem. À, ta đề xuất xem phần 1, khi nào xem đến đoạn pha mĩ tôm làm nên tên tuổi của Ngốc và Đại Ngốc thì nhớ quay lại bày tỏ cảm xúc với ta kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bên cạnh có thêm một người

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Cái này gọi là tôn trọng nguyên tác." Mi mắt Kỷ Diệc Hoành nhẹ giương, nhìn thấy Thi Diễm cúi thấp nhất có thể, không dám ngẩng đầu nhìn anh. "Đã là tiểu thuyết thì loại từ gì cũng có, nếu cậu đã cầm kịch bản thì phải hòa vào nhân vật mà nói ra những từ đó."

Trái tim Thi Diễm còn đang đập thình thịch, "Vậy mình thử lại một lần nữa."

"Ừ."

Thi Diễm hít sâu một hơi, tận lực điều chỉnh hô hấp, "Anh thật sự phải đính hôn sao? Anh đã nói chỉ cần mình em mà....."

"Dừng."

Thi Diễm ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Đây không phải là câu thoại cho cậu dùng thứ giọng không chút cảm xúc nào như thế để đọc đâu, làm lại."

Thi Diễm lại hít sâu, sâu hơn chút nữa, sau nhiều lần luyện tập, Kỳ Diệc Hoành mở ngăn kéo ra, cầm một túi ô mai, anh mở ra rồi nhét một viên vào miệng.

Thật sự là đòi mạng.

Mua nhầm rồi! Quá chua! Hai hàng lông mày của Kỳ Diệc Hoành xoắn vào nhau, nhưng vẫn không phun ra. Anh đưa một tay chống gò má, khoe miệng kéo căng, chua đến mức có ảo giác hàm răng không còn là của mình nữa.

Thi Diễm chính là không qua được chương ngại trong lòng, nói đến hai từ lên giường là cổ họng lại kẹt cứng.

Kỳ Diệc Hoành nhắc tay, vỗ nhẹ cuốn kịch bản lên đầu Thi Diễm, "Cậu đến đây để luyện tập hay để ngậm miệng thế?"

Cho xin đi, anh là trai, còn cô là gái đó có được không? Có câu cô nam quả nữ trong một căn phòng, bây giờ còn nói ra mấy từ mập mờ như vậy, là muốn cô có ý đồ không an phận sao?

Chờ chút, Thi Diễm có cảm giác đầu mình bị Kỳ Diệc Hoành gõ hổng rồi, cái gì mà ý đồ không an phận chứ? Cô không hề, có trời xanh làm chứng.

"Minh không tin cậu có thể mặt không biến sắc đọc ra mấy câu này."

Kỳ Diệc Hoành cười khế, nghi ngờ độ chuyên nghiệp của anh sao? "Nếu tôi có thể thì sao?"

"Sao cũng được."

Kỳ Diệc Hoành chuyển tầm mắt xuống tập kịch bản, tìm câu thoại kia của Thi Diễm. Anh hạ giọng xuống tông trầm, câu nói phát ra mang theo sức cuốn hút đầy từ tính, như có như không phần nộ, xen kẽ cả kiềm nén không dám lớn tiếng chất vấn. "Lẽ nào những lời trên giường của đàn ông đều không thể coi là thật?"

Anh đọc liền một mạch, từng câu từng chữ như biến hóa huyền ảo thành những nốt nhạc của một bản nhạc, nhẹ nhàng gõ vào trái tim Thi Diễm. Cô nhìn về phía anh, thật giống như bỗng nhiên hiểu ra lo lắng cẩn thận của thầy cô không hề thái quá, Kỳ Diệc Hoành thật sự là được sinh ra để làm nghề này.

Khuôn mặt Thi Diễm ửng đỏ, học theo giọng điệu vừa rồi của Kỳ Diệc Hoành lặp lại một lần, lại một lần.

Cậu thiếu niên ngồi bên cạnh, bắt đầu đọc kịch bản ở mặt sau. Thi Diễm len lén liếc qua, từ khoảng cách này có thể nhìn thấy rõ ràng từng khớp xương trên ngón tay cầm bút đánh dấu của anh.

Cô cũng học chuyên ngành phát thanh, cộng với đầu óc nhanh nhạy nên học theo cũng rất nhanh, chỉ là không có thiên phú được như Kỳ Diệc Hoành mà thôi.

Một hồi lâu sau, Kỳ Diệc Hoành nhìn đồng hồ, khoảng mười phút nữa tiết tự học sẽ kết thúc.

Anh đổi tư thế chân, cẩn thận xếp lại tập kịch bản. "Hôm nay đến đây thôi."

Thi Diễm luyện tập chương 1 cũng gần đủ rồi, cô nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đứng lên, còn nhìn thấy một đám tàn tạ trên bàn.

Thi Diễm đi tới, thu lại đồng vò kẹo vỡ chai rồi bỏ vào thùng rác. Cô dù gì cũng là trợ lý của anh, chút năng lực này nhất định phải có. Hơn nữa trong phòng phát thanh này chỉ có hai người bọn họ, cô không làm, chẳng lẽ để đại thần phải tự mình động thủ?

Thi Diễm đi theo Kỳ Diệc Hoành ra ngoài, anh xoay người khóa cửa. Trong sân trường rất thanh tĩnh, bên ngoài tòa ký túc xá của Đông Đại có sân thể dục, lúc hai người đi qua đó Thi Diễm còn nghe thấy tiếng chơi bóng.

Hai người vừa ra khỏi trường, tiếng chuông cùng lúc vang lên. Lát nữa nhất định sẽ có không ít sinh viên đi ra, Thi Diễm tăng nhanh tốc độ muốn đi. "Minh về trước."

"Không phải vừa rồi cậu nói nếu tôi có thể đọc được hai câu kia mà không biến sắc thì sẽ tùy tôi muốn sao thì muốn hả?"

"A?" Trong đầu Thi Diễm có mấy giây ngẩn ngui trống rỗng, cô có nói vậy sao?

Tùy anh muốn sao cũng được?

Cô theo bản năng túm chặt cổ áo.

Ánh mắt Kỳ Diệc Hoành nhàn nhạt chuyển qua chỗ khác, "Cậu mời tôi ăn kem là được rồi."

What?

Cô đường đường là một quốc sắc thiên hương, vậy mà sức mê hoặc lại không bằng một que kem?

Thi Diễm tức giận bỏ tay xuống. "Cô giáo đã nói cậu không thể ăn thứ kia rồi."

"Cậu muốn đi tố cáo tôi?"

"Nếu cậu còn không nghe thì mình sẽ đi tố cáo cậu thật đấy."

Kỷ Diệc Hoành vẫn có đủ cách để đối phó với cô, "Được thôi, vậy tôi sẽ nói tất cả những thứ trong ngăn kéo của phòng phát thanh đều là cậu mua."

Cái gì? "Cô giáo sẽ không tin đâu."

"Tôi sẽ nói, là vì cậu muốn lấy lòng tôi nên đã chuẩn bị." Kỷ Diệc Hoành bỏ lại câu này, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước.

Thi Diễm đứng sững sờ mất ba giây, vội vàng đuổi theo, "Này này, sao cậu có thể như vậy chứ? Thôi được rồi, muốn kem phải không? Cậu muốn vị gì? Vani kết hợp chocolate nhé....."

Một bàn tay đột ngột đưa qua che lại miệng Thi Diễm, lời nói trong miệng thoáng chốc tắt ngấm, hơi thở nóng rực phả vào lòng bàn tay cậu thiếu niên.

Môi Thi Diễm giật giật, cánh môi mềm mại chạm vào lòng bàn tay Kỷ Diệc Hoành, cô không dám mấp máy thêm dù chỉ một chút, đến cả hô hấp cũng mang theo cẩn thận dè dặt.

Cậu thiếu niên thu tay về, trong lòng bàn tay vẫn còn đọng lại cảm giác mềm mại ấm nóng, anh không khỏi âm thầm nắm tay lại.

"Cậu muốn cho toàn bộ thế giới đều biết hả?"

Thi Diễm mấp máy môi, trên mặt hồng hồng, Kỷ Diệc Hoành đi phía trước, Thi Diễm yên lặng đi theo sau.

Bên cạnh trường học có một cái siêu thị nhỏ, nhưng nếu muốn đến cửa hàng bán thứ đẳng cấp như kem thì còn phải đi thêm một đoạn đường nữa.

Chiếc tủ lạnh to kềch xù đặt ngay trước cửa, Kỷ Diệc Hoành đi tới mở tủ ra, tìm một vòng, cuối cùng lấy một hộp kem Bát Hi.

"Cậu ăn gì?" Đầu anh cũng không quay lại, hỏi.

"Mình không ăn." Thi Diễm lấy điện thoại ra, chuẩn bị đi vào thanh toán tiền.

Cậu thiếu niên vẫn chưa đóng cửa tủ, đầu hơi nhấc, "Đi đâu?"

"Đi trả tiền đó."

"Quay lại đây."

Thi Diễm quay đầu lại nhìn anh, ngoan ngoãn bước về vài bước. Kỷ Diệc Hoành cầm hộp kem vị dâu tây cho cô, nhưng Thi Diễm cũng không tiếp lấy.

Nói thật, tiền mua một hộp kem này cũng đủ cho cô ăn một bữa cơm.

Sinh hoạt phí của Thi Diễm không có nhiều, trừ chi tiêu mỗi tháng ra, cũng chỉ đủ cho cô thi thoảng lắm mới mua chút đồ ăn vặt. Nếu như muốn mua một bộ quần áo đẹp nào đó, cô ít nhất cũng phải nhịn ăn một tháng.

"Mình không ăn, mình không thích ăn thứ này."

Kỷ Diệc Hoành nhét vào tay Thi Diễm, "Tôi không tin còn có người có thể cưỡng lại sức mê hoặc của đồ ăn."

"....."

Lời này thật sự..... Thi Diễm muốn đáp lại cô cũng không phải anh, nhịn một chút đương nhiên là vẫn được.

Cậu thiếu niên nhấc chân đi vào trong, Thi Diễm thấy vậy thì vội vàng đuổi theo, "Ông chủ, hai hộp kem này bao nhiêu?"

Kỷ Diệc Hoành đưa điện thoại ra, Thi Diễm vừa chạy lên vừa nói. "Đề mình!"

Kỷ Diệc Hoành nhanh chóng quét mã thành công, anh vừa mở hộp kem vừa đi ra ngoài. Thi Diễm theo sát phía sau, "Không phải đã nói mình mời hả? Còn cả lì xì lần trước mình trả lại cậu không nhận....."

Kỷ Diệc Hoành đột nhiên dừng chân, lần này thì Thi Diễm đã có kinh nghiệm, lập tức phanh gấp, cũng nhờ vậy mà không va phải anh.

Cậu thanh niên quay đầu lại, cầm hộp kem cứng nhẹ vào hộp của Thi Diễm. "Tôi mời cậu, coi như chúc mừng sự kiện bên cạnh tôi có thêm một người."

Thi Diễm cực kỳ khó khăn cười đáp lại anh, lời này cũng có thể nói như vậy sao?

Làm thế nào mà cô cứ có cảm giác kỳ quái không thể nói thành lời vậy nhỉ.

----- lời tác giả -----

Lời này, ta nghe còn cảm thấy có chút là lạ đây, ha ha ha ha ha

Bát Bát: Văn án giới thiệu hố mới (có thể là hố mới) đã đăng trên trang FB của CP88, mọi người có thể qua đó tìm đọc, nếu ủng hộ ta mở hố thì ấn like. Tối mai ta sẽ dựa trên mức độ ủng hộ của mn đưa ra quyết định cuối cùng có nhảy hố hay không kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trêu chọc trắng trợn, phòng không được

*Hoy ngày quan trọng đăng luôn nè kkkkk

Chương 12: Trêu chọc trắng trợn, phòng không được

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Trước khi về đến ký túc xá, Thi Diễm đã ăn hết hộp kem trên tay. Mấy người Tường Tư Nam cũng đã về, vừa nhìn thấy cô đi vào, Từ Từ Dịch là người đầu tiên đứng lên. "Sư tử nhỏ, cậu ở phòng phát thanh đến tận bây giờ đây hả?"

"Ừ." Thi Diễm ôm kịch bản trong ngực rồi đi về giường mình ngồi xuống, cô đặt tập kịch bản lên giường rồi cúi người lôi chậu quần áo chưa kịp giặt ra.

"Kỷ Diệc Hoành là người như thế nào? Dễ ở chung không?"

Thi Diễm cẩn thận suy nghĩ vấn đề này, "Có lẽ là được, nhưng những lúc nghiêm túc lại cực kỳ khắt khe. Chịu dạy người khác thứ này thứ kia..... nhưng lúc ghét ai thì đúng là không chút lưu tình."

Vậy nên nói tóm lại, Kỷ Diệc Hoành chính là điển hình của kiểu người vô cùng mâu thuẫn.

Từ Từ Dịch tựa lưng lên vách tường, "Kỷ Diệc Hoành còn dạy cậu đọc thoại nữa hả?"

"Ừ, ngày mai là lần đầu tiên mình làm công việc này ở phòng phát thanh, hôm nay luyện tập trước. Kỷ Diệc Hoành cũng dạy mình không ít."

Trong mắt Từ Từ Dịch đều là ước ao, "Vẫn là sư tử nhỏ của chúng ta có mị lực, không cần gửi CV cũng được chọn."

"Mình vẫn cảm thấy có lẽ là Tư Nam hoặc Tiểu Ngọc gửi cho mình, nếu không thì trong hòm thư của Kỷ Diệc Hoành lại có thể có CV của mình được chứ?" Thi Diễm nói xong, bẻ chậu lên đi vào nhà tắm.

Buổi tối, Tường Tư Nam hiếm khi đi ngủ sớm, Chu Tiểu Ngọc ra ngoài gọi điện thoại.

Còn chưa đến thời gian tắt đèn, Thi Diễm ngồi trên chiếc giường đối diện đọc thầm kịch bản. Cô sợ ngày mai có thể sẽ vì quá căng thẳng mà đọc ra câu thoại ấp úng không rành mạch.

"Sư tử nhỏ, sư tử nhỏ?"

Thi Diễm lấy lại tinh thần, "Làm sao thế?"

"Tắt đèn đi, hôm nay mình buồn ngủ quá, bật đèn mình không ngủ được."

Thi Diễm nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, nhưng Từ Từ Dịch đã mở miệng nên cô cũng không tiện nói thêm gì. "Ừ, vậy thì tắt đi."

Từ Từ Dịch đi đến, tắt đèn.

Thi Diễm rút điện thoại ra, cô sợ ảnh hưởng đến người khác, đành chui vào trong chăn đọc.

Ngày hôm sau, Thi Diễm vội vàng ăn xong cơm trưa, lại vội vàng quay về ký túc xá lấy kịch bản.

Tương Tư Nam vừa mở máy tính, không khỏi nhìn theo hướng Thi Diễm vừa đi. "Ký túc xá của chúng ta từ giờ sẽ vắng vẻ hơn nhiều rồi."

"Sư tử nhỏ cũng không phải là một đi không trở lại," Chu Tiểu Ngọc ôm điện thoại nằm ườn trên giường, "Lát nữa trên đài sẽ có giọng của cậu ấy rồi, không biết là kịch gì, mình hóng chết mất."

"Hơn mười hai giờ là bắt đầu, lát nữa chúng ta cùng nghe đi."

Thi Diễm đi đến cửa phòng phát thanh, cửa mở rộng, cô đi vào, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đã ngồi sẵn trên ghế.

Thi Diễm đóng cửa lại, Kỳ Diệc Hoành đeo tai nghe nên không nghe thấy tiếng bước chân, mãi đến khi cô ngồi xuống, cậu thiếu niên mới quay sang nhìn.

Anh tháo tai nghe ra, "Sắp bắt đầu rồi."

Tầm mắt Thi Diễm dừng trên tập kịch bản, phát hiện ra thiếu mất tờ đầu tiên. Cô vội vàng lật mấy tờ ở dưới, sắc mặt thoáng chốc thay đổi, trong mắt đều là căng thẳng. Kỳ Diệc Hoành nhẹ giọng hỏi: "Làm sao thế?"

"Sao lại không thấy tờ đầu tiên thế này?"

"Cầm sót hả?"

"Không thể nào." Thi Diễm trước khi đi còn xác định lại một lượt, rõ ràng là để cùng nhau. "Nếu bỏ sót thì cũng không thể chỉ sót một tờ này."

Kỳ Diệc Hoành thấy cô như hận không thể lật tung tập kịch bản lên, hiện tại cũng không còn thời gian cho cô quay cuồng, Kỳ Diệc Hoành đưa tay đặt lên hay tay ghế của cô, hơi dùng sức kéo nó về phía mình.

Hai chiếc ghế đụng vào nhau, cơ thể Thi Diễm theo quán tính ngã dúi về phía trước, cô vội vàng chống tay lên bả vai Kỳ Diệc Hoành.

Thi Diễm quần bách, khuôn mặt đỏ như quả cà chua chín. Kỳ Diệc Hoành kéo ghế tựa đến gần chiếc bàn, thử mic một chút, rồi quay sang Thi Diễm nói, "Tôi cũng có kịch bản, cậu xem cùng tôi luôn đi."

Thi Diễm cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể kéo ghế lên theo.

Kỳ Diệc Hoành cầm một chiếc bút, động tác thành thực đánh dấu phần thoại của Thi Diễm.

Đến giờ, giọng nói thanh thanh mà lạnh lạnh của cậu thiếu niên vang lên bên tai Thi Diễm, cô muốn dùng chung kịch bản với anh nên không thể không ngồi sát bên cạnh.

Đến lượt của Thi Diễm, cô tận lực để lại hồi hộp, hết sức tình cảm đọc ra mấy câu chữ đã sớm thuộc lâu lâu.

Nhân lúc Kỳ Diệc Hoành đọc phần thoại của nhân vật phụ và các nhân vật quần chúng, Thi Diễm tranh thủ đọc qua một lượt phần của mình.

Hai người ngồi một chỗ, đầu cơ hồ đụng vào nhau. Giọng nói của cậu thiếu niên hơi lên cao, trong giọng nói mang theo nét phóng túng và tùy tiện của nhân vật nam chính Minh tam thiếu.

Tuy là trong phòng phát thanh có bật điều hòa, nhưng Thi Diễm lại cảm thấy nóng cực kỳ, mà cái nóng này lại chính là từ trong lòng tràn ra, cô có cảm giác hô hấp của mình cũng gấp gấp hơn.

Kỳ Diệc Hoành đọc câu thoại tiếp theo. "Phó Nhiễm, chữ "Nhiễm" này, có phải là "Nhiễm" trong "Dữ nhân hữu nhiễm(*)" không?"

(*) cùng người câu kết

Thi Diễm thu tay về, rồi lại không biết phải đặt tay chỗ nào, trong lòng đều là mất tự nhiên và lo lắng.

Kỳ Diệc Hoành nhớ rõ từng phần thoại của mình, lần lượt đọc ra, Thi Diễm không cần nhìn tập kịch bản trong tay, chỉ thông qua giọng nói của anh cũng đã cảm giác được nhân vật Minh Thành Hữu kia đang đứng ngay trước mặt mình. Cái cảm giác này thật sự quá kỳ diệu, Thi Diễm trước đây quả thực chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Cô nhấc mi mắt, thấy được rõ ràng đường nét trên khuôn mặt của Kỳ Diệc Hoành, sống mũi cao lại thẳng, đôi môi mỏng xinh đẹp mở ra lại khép vào.

Lúc anh đọc thoại, ngón tay đặt trên mặt bàn sẽ gõ nhẹ, chỉ là không hề gõ ra một chút xú âm thanh nào.

Thi Diễm hít sâu một hơi, hận không thể ngay lúc này bê một xô đá dội lên người để giảm nhiệt.

Trong ký túc xá nữ, Tường Tư Nam là người đầu tiên nhảy lên: "Mình chết đây! Cũng quá mạnh bạo rồi. Mình cá là sư tử nhỏ đã phun máu mũi!"

"Trêu chọc cũng quá trắng trợn đi! Mình không thể chịu được nữa! Ôi cái trái tim thiếu nữ của mình!" Chu Tiểu Ngọc cũng kích động không thôi, "Có phải Kỳ Diệc Hoành cố tình không vậy?"

Từ Từ Dịch đang đọc bộ tiểu thuyết đó, "Nguyên tác chính là viết như vậy, ngôn từ cũng không đổi, chỉ là đọc ra mà thôi."

"Vậy cũng đòi mạng quá rồi," Xem ra bọn họ đều nghĩ sự tình quá đơn giản, "Nếu có người đàn ông nói với mình như vậy, dù có phải là lời kịch hay không mình cũng nhất định không thể chịu được."

Đừng nói bọn họ, tối qua Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành ghé thoại với nhau cũng không có cảm giác kỳ quái mãnh liệt như vậy. Thế nào mà bây giờ mỗi một câu anh nói ra, rơi vào trong tai cô lại mang theo mê hoặc không thể kháng cự như vậy chứ?

Tự chủ của cô từ bao giờ lại kém như thế?

Kỳ Diệc Hoành từ đầu đến cuối cũng không nhìn cô lấy một cái, sau khi Thi Diễm tiếp lời anh, cậu thiếu niên sẽ tiếp tục đọc thoại của nhân vật mình đảm nhận.

Thi Diễm thở mạnh cũng không dám, đột nhiên Kỳ Diệc Hoành hướng về phía cô, tiếng hít thở trong phút chốc rơi bên tai cô.

Trong miệng cậu thiếu niên phát ra âm thanh nho nhỏ thay cho tiếng hôn nhẹ trong kịch bản, sau đó anh quay về trước chiếc mic tiếp tục: "Tôi nhìn thấy cả đôi chân của cô rồi, da dẻ mịn màng, cũng hợp hôn lắm."

Hồ hấp của Thi Diễm giống như nghẹn lại ở cổ họng, rốt cuộc mấy thứ này là ai viết ra vậy!

Cô thật sự sắp không xong rồi, kinh nghiệm không đủ, chỉ nghe vài câu đã muốn ngã gục.

Kỳ Diệc Hoành quay đầu về phía cô, đôi con ngươi thâm thúy, sâu bên trong như có những ngôi sao lấp lánh đang tan ra. Anh ra hiệu cho cô lên tiếng, câu thoại tiếp theo là của cô.

Hồ hấp của Thi Diễm nóng nóng, thở ra đều là nóng bỏng. Máy điều hòa trong phòng phát thanh căn bản không có tác dụng, bởi nhiệt độ trong phòng vẫn tiếp tục lên cao, và nó sắp phá vỡ cực hạn chịu đựng của cô.

Bát Bát: Hổ mới song song với hổ này đã mở rồi nhé mọi người, đăng trên cả 3 mặt trận wattpad @newwloser88, facebook @CP88shome và wordpress. Mau nhảy nào kkkkkk

-

Tên truyện: Tôi đã đợi em rất lâu rồi

Tác giả: Giáo Xuân Bính

-

Năm 22 tuổi, Niệm Niệm mê muội Đường Kỳ Sâm đến mức không thể tự kiềm chế.

Đến khi chia tay cũng là oanh oanh liệt liệt.

Mỗi lần nhắc đến đoạn tình cảm này, Niệm Niệm đều hết sức thần nhiên tiêu sái mà nói: "Lúc còn trẻ không hiểu chuyện nên mới thích một tên cặn bã."

Hơn nữa còn khẳng định chắc nịch, "Loại xúc động nhất thời ngu xuẩn này chắc chắn sẽ không có lần thứ hai!"

Năm 26 tuổi, hai người gặp lại.

Cô bị người đàn ông đã có chút men say nhắc bổng lên, lưng áp vào tường, bị đè lại gắt gao không thể nhúc nhích.

"Không có lần thứ hai? Thế sao?"

—

Nhân vật chính: Đường Kỳ Sâm x Ôn Dĩ Ninh.

Cửu biệt tương phùng. Nổi lại tình cũ.

Đặc điểm nhận dạng hồ: Tổng tài bá đạo, máu chó ngập trời, trong đường có giấu dao. HE.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tôi đi đến đâu, cậu phải theo tới đó

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Cậu thiếu niên vẫn còn tiếp tục, Thi Diễm miệng lưỡi khô quắt, nhưng lúc cô đến quên không mang theo cốc nước, hiện tại cũng không dám đi loạn, chỉ có thể cố nhịn.

Đọc xong phần thoại còn lại của mình, Kỷ Diệc Hoành nói vài câu kết thúc, không còn thời gian phát nhạc đề cử, anh tắt mic, buổi phát thanh ngày hôm nay kết thúc tại đây.

Thi Diễm nhìn đồng hồ, chiều nay cô chỉ có một ca, bây giờ quay về vẫn còn kịp ngủ một giấc.

"Đỏ mặt rồi?" Giọng Kỷ Diệc Hoành thình lình chui vào tai Thi Diễm.

Thi Diễm theo bản năng sờ má, "Đâu có."

"Trong ngăn kéo có gương, tự cậu soi đi."

Rốt cuộc mỗi ngày anh ở trong phòng phát thanh này làm gì vậy? Đến cả thứ mỗi cô gái không thể thiếu là chiếc gương nhỏ cũng có?

Thi Diễm cầm bản thảo lên, "Kết thúc rồi phải không? Vậy mình về đây."

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Kỷ Diệc Hoành quay đầu lại nhìn, Nghiêm lão sư đã đẩy cửa đi vào.

Thi Diễm vội vàng đứng dậy lên tiếng chào hỏi, Nghiêm lão sư đi đến trước mặt hai người, "Xong cả rồi phải không?"

"Vâng." Kỷ Diệc Hoành thu dọn trên bàn rồi đứng lên.

"Kỷ Diệc Hoành, vừa rồi mấy thầy cô giáo trong phòng nghe cũng nghe được nội dung phát thanh, cái kia....."

Thi Diễm gật đầu như gà mổ thóc, đứng rồi đó, nội dung này rất có vấn đề, trái tim cô đến tận bây giờ vẫn còn đập thình thịch đây!

"Nội dung làm sao ạ?" Kỷ Diệc Hoành đứng là rất bình thản, giọng nói cũng không có lấy nửa phần không tự nhiên.

"Dù sao đây cũng là đài phát thanh của nhà trường, tất cả sinh viên và thầy cô đều sẽ nghe được, bộ tiểu thuyết em chọn thực sự là một vài từ có chút.....có chút, có chút, nói thế nào nhỉ, chính là quá trần trụi. Thật ra có thể đổi thành tứ đại kiệt tác(*) mà, bác đại tình thâm vậy có phải hay không hahaha -----"

(*) cái này có thể có vài người biết rồi, tứ đại kiệt tác của TQ là: Tam quốc diễn nghĩa - La Quán Trung, Thủy hử - Thi Nại Am, Tây du ký - Ngô Thừa Ân, Hồng lâu mộng - Tào Tuyết Cần

Thi Diễm cảm thấy nên cho Nghiêm lão sư chút mặt mũi, liền cười theo hai tiếng haha phối hợp.

"Nghiêm lão sư, em nhớ lúc trước thầy có dạy em, một khi cầm bản thảo thì trong lòng không được suy nghĩ bất cứ một chuyện nào khác, âm thanh là linh hồn của tác phẩm, nếu như ngay cả chủ nhân của thanh âm đó cũng cảm thấy xấu hổ không dám mở miệng, vậy thì tác phẩm này chẳng khác gì không có linh hồn. Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, đây còn là chuyên ngành theo học, vậy nên em cảm thấy càng sớm tiếp xúc càng tốt."

Kỷ Diệc Hoành nói xong, quay đầu nhìn Thi Diễm, "Nếu bây giờ có một cơ hội đặt trước mặt cậu, hơn nữa đối diện còn có một đối thủ cạnh tranh, mà nội dung duy nhất đưa cho cậu phỏng vấn chỉ là một đoạn thờ đốc làm người ta mơ màng, vậy cậu sẽ làm thế nào?"

Thi Diễm chỉ nghĩ thôi đã đỏ mặt, "Sao lại có thể yêu cầu như vậy chứ? Cũng quá kỳ cục rồi....."

"Tôi đã từng gặp rồi."

Chuyện này là sự thật, lúc đi phỏng vấn, Nghiêm lão sư còn là người đưa anh đi.

Thậm chí ông đã hoàn toàn bị Kỳ Diệc Hoành thuyết phục với cách xử lý của mình, sau đó liền luôn miệng nói Kỳ Diệc Hoành sinh ra là để làm nghề này. Khi đó không ít người ngồi trong phòng, tất cả mọi con mắt đều nhìn chăm chăm vào phòng ghi âm, có người không nhịn được cười liên tục, liên lập tức bị loại.

(*) chương trước hay trước nữa gì đó ta nhầm Nghiêm lão sư là cô giáo, nhầm đó nhầm đó, là thầy hiuhiu~~~

Tầm mắt của Nghiêm lão sư dời xuống mặt Thi Diễm, nhanh chóng chuyển đề tài, "Cái đó, hôm nay là ngày đầu tiên phát thanh phải không, đã quen chưa?"

"Quen rồi, quen rồi ạ." Thi Diễm vội vội vàng vàng gật đầu.

"Được rồi, tôi còn phải lên lớp, tôi đi trước."

Thi Diễm nhìn theo Nghiêm lão sư đi ra ngoài, cô nhấc chân lên, cũng chuẩn bị rời đi.

Kỳ Diệc Hoành lên tiếng gọi cô lại. "Chiều nay cậu có tiết hả?"

"Có một ca, hơn hai giờ."

"Cùng tôi đi ra ngoài một chuyến."

Thi Diễm ôm chặt bàn thảo trong tay, "Đi đâu?"

"Có một mẫu tai nghe mới, tôi muốn đi xem thử."

"Mình cũng phải đi sao? Mình không rành mấy cái đó lắm đâu, mà chiều nay mình còn phải đi học nữa."

Kỳ Diệc Hoành cầm chiếc ba lô đặt bên cạnh lên, "Cậu vào làm trợ lý ở phòng phát thanh rồi, chuyện của tôi chính là chuyện của cậu, lẽ nào thầy Nghiêm không nói với cậu sao?"

"Mình thành trợ lý của cậu thật rồi hả?"

Kỳ Diệc Hoành lại gật đầu một cái, "Gần như, có thể coi là như vậy."

Sau đó đi thẳng ra ngoài, Thi Diễm đuổi theo, "Nhưng cũng đâu phải cậu không có tai nghe, nè nè....."

Cuối cùng, vì bảo vệ đĩa bánh từ trên trời rơi xuống này nên Thi Diễm không thể không khuất phục. Cô đi theo Kỳ Diệc Hoành đến trung tâm thương mại gần đó, cậu thiếu niên đi vào một cửa hàng, Thi Diễm lật lật theo sau.

Anh chọn một chiếc headphone rồi đeo lên, Thi Diễm đứng bên cạnh nhìn.

Cô không nhịn được đọc giá niêm yết của chiếc tai nghe, không lẽ gia đình Kỳ Diệc Hoành chính là một cái quỹ vàng hả? Tai nghe thôi mà, một cái là đủ rồi không phải sao.

Cậu thiếu niên nhìn chăm chăm từng chi tiết nhỏ trên chiếc tai nghe, anh có yêu cầu cực kỳ cao với tai nghe, một chút tỳ vết cũng không chịu được.

Thi Diễm nhàm chán ngồi xuống bên cạnh, Kỳ Diệc Hoành thỉnh thoảng tai nghe xuống, đặt lên tai cô.

Thi Diễm giật mình suýt chút nữa thì đứng phắt dậy. Hai tay Kỳ Diệc Hoành đặt hai bên tai, Thi Diễm rử mi mắt, lắng nghe thứ âm thanh chân thực rót vào tai, thật giống như đang có người đứng bên cạnh cô nói chuyện vậy.

Hóa ra chiếc tai nghe bảy ngàn và thứ rẻ rách cô bỏ ra 70 đồng mua về cách biệt nhau là ở chỗ này.

Hô hấp của Kỳ Diệc Hoành rơi xuống đỉnh đầu cô, ngón tay thon dài đưa ra gạt mấy sợi tóc rối của cô về sau.

Một lúc sau, cậu thiếu niên lấy tai nghe xuống, "Nghe thích không?"

"Ừm," Thi Diễm khẽ gật đầu, hạ giọng nói: "Nhưng mà đắt quá, thật sự là quá đắt."

Kỳ Diệc Hoành đeo tai nghe lên rồi điều chỉnh âm lượng, Thi Diễm lại buồn chán nhìn bốn phía xung quanh, đột ngột một bóng người quen thuộc đi lướt qua.

Tầm mắt dừng lại, nhìn thấy người kia bị một người phụ nữ trung niên mập mạp ôm cánh tay, đang hướng về phía cửa hàng này đi tới.

Thi Diễm có chút không biết phải làm sao, cô căng thẳng siết chặt hai tay, thật sự hận không thể tìm một chỗ tránh đi.

Hai người đó vừa đi vào, lập tức có nhân viên phục vụ tiến lên bắt chuyện. Trong cửa hàng không có nhiều người, người kia quét mắt một cái là thấy được Thi Diễm, hai người vừa vặn đối mặt nhìn nhau.

Thi Diễm hốt hoảng chuyển tầm mắt đi, người kia muốn đi qua, nhưng có lẽ là nhớ ra còn có người bên cạnh, đành mạnh mẽ dừng lại bước chân.

"Mau vào xem thử....." Người phụ nữ kia ăn mặc sang trọng, hào hứng kéo cánh tay người đàn ông.

Trong mắt Thi Diễm đều là phức tạp, một mực nhìn bọn họ không rời mắt.

Kỷ Diệc Hoành ngẩng đầu, nhận ra bầu không khí có chút khác lạ, muốn quay đầu nhìn sang.

Thi Diễm không chút do dự dùng hai tay ôm mặt anh không cho Kỷ Diệc Hoành quay sang, cảnh này rơi vào mắt người khác dĩ nhiên là sẽ vô cùng thân mật, mà cậu thiếu niên không ngờ cô sẽ làm ra hành động này, giật mình ngẩng đầu nhìn cô.

Thi Diễm dùng sức, lực ở tay mạnh đến mức mặt anh muốn biến dạng. Kỷ Diệc Hoành nắm hai cổ tay cô muốn kéo xuống, nhưng Thi Diễm làm thế nào cũng không chịu buông, hơn nữa còn càng lúc càng dùng sức.

Cậu thiếu niên lấy tay nghe xuống, Thi Diễm túm chiếc ba lô của anh, một tay còn lại đuổi ra túm cánh tay Kỷ Diệc Hoành lôi đi, "Chúng ta đi nhanh thôi, hôm khác rồi quay lại."

"Làm sao thế?" Kỷ Diệc Hoành bị cô kéo đi lên trước vài bước, Thi Diễm càng đi càng nhanh, như thể phía sau đang có quỷ đuổi theo.

Kỷ Diệc Hoành đi ra đến cửa, không nhìn được quay đầu lại nhìn. Trong cửa hàng ngoại trừ một người phụ nữ trung niên thì cũng chỉ còn một người đàn ông nhìn qua nhiều lắm là bốn mươi tuổi.

Người đàn ông ăn mặc gọn gàng ngay ngắn, mái tóc vuốt keo về sau, Kỷ Diệc Hoành thu tầm mắt lại, anh đoán không ra Thi Diễm đang sợ hãi ai.

Bát Bát: Quên mất đấy, cái hồi bỏ phiếu tên vẫn chốt là Đại Bạo Ngọt nhé, thật là thi Phu thê bạo ngọt kém có 1 phiếu thôi haha

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cầm tay

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Bước đi của Thi Diễm cực kỳ vội vã, nếu không phải là vì còn phải kéo tay Kỷ Diệc Hoành đi, nhất định là cô sẽ trực tiếp chạy đi.

Cô không có cách nào làm như không nhìn thấy bất cứ thứ gì sau khi một màn đó xảy ra trước mắt.

Trong lúc vội vàng, cánh tay Kỷ Diệc Hoành suýt chút nữa tuột khỏi bàn tay cô, Thi Diễm không chút nghĩ ngợi vội lấy, lần này nắm thật chặt.

Đến tận trước cửa thang máy Thi Diễm mới dừng lại, cô quay đầu nhìn tay mình, thấy mấy ngón tay của Kỷ Diệc Hoành bị cô nắm chặt từ bao giờ.

Thi Diễm vội buông ra, Kỷ Diệc Hoành lấy chiếc ba lô của mình trong tay cô. "Cậu làm sao vậy? Nhìn thấy ai hả?"

"Không có," Thi Diễm không chịu thừa nhận, "Mình sợ lên lớp muộn, lát nữa mình còn có tiết."

Kỷ Diệc Hoành yên lặng nhìn thẳng vào hai mắt cô, "Bây giờ còn sớm."

"Vẫn là hôm khác quay lại đi, mình..... mình còn bài về nhà chưa làm xong."

Kỷ Diệc Hoành đánh mắt sang, nhìn thấy từ cửa hàng cách chỗ này không xa có một nam một nữ đi ra, người đàn ông nhìn quanh bốn phía, có lẽ là đang tìm Thi Diễm.

Kỷ Diệc Hoành cầm tay Thi Diễm kéo cô vào thang máy, đến tận khi cửa thang máy đóng lại, tay anh vẫn không thả ra.

Lòng bàn tay Thi Diễm đều là mồ hôi, cô muốn rút tay về, nhưng Kỷ Diệc Hoành lại càng nắm chặt hơn.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, không ai hiểu được tâm tư của cậu thiếu niên rớt cuộc là như thế nào, trái tim Thi Diễm càng lúc đập càng nhanh. Thang máy đi xuống tầng một, cửa mở ra, Kỷ Diệc Hoành kéo tay Thi Diễm đi ra ngoài.

Mãi đến tận khi ra khỏi trung tâm thương mại, Thi Diễm lần thứ hai muốn rút tay về, Kỷ Diệc Hoành mới như người không liên quan thả tay.

Dọc đường đi, Thi Diễm không nói một câu, bộ dạng tâm sự nặng nề.

Kỷ Diệc Hoành đưa cô về đến ký túc xá, thấy Thi Diễm vẫn cúi đầu, không nói lời nào chuẩn bị đi thẳng vào trong.

"Hôm nay quay về học thuộc nội dung chương hai đi."

"Ừ," Thi Diễm gật đầu, "Minh vào trước."

Kỷ Diệc Hoành ừm một tiếng, nhìn theo Thi Diễm đi vào ký túc xá nữ.

Trong phòng ký túc xá, Tưởng Tư Nam đang chơi game đến hăng say, vừa nhìn thấy Thi Diễm đi vào, con chuột trong tay lập tức bị ném sang một bên. "Sur từ nhỏ, sao bây giờ cậu mới về hả?"

"Ừ, có chút việc."

"Buổi phát thanh hôm nay của cậu và Kỷ Diệc Hoành tại này nghe thấy hết rồi đó! Má ơi, mình nghe mà tim đập thành thịch muốn phát cuồng luôn. Có phải lúc đó Kỷ Diệc Hoành ngồi bên cạnh cậu không? Lúc nói chuyện, hai người cậu chắc là ngồi rất gần nhau nhỉ? Cậu ta có hành động kỳ lạ gì không? Há?"

"Không có." Thi Diễm bước nhanh qua người Tưởng Tư Nam, cô quay về giường của mình, khom lưng tìm gì đó.

Thi Diễm tìm một vòng không có kết quả, cô lật gối lên, nhìn thấy tờ giấy bị sót kia.

Không lẽ cô nhớ nhầm?

Từ Từ Dịch bỏ tai nghe xuống, liếc sang, "Cậu làm sao vậy? Sắc mặt có chút kỳ lạ."

Thi Diễm khẽ lắc đầu, "Không có gì, buồn ngủ thôi, mình ngủ một chút, khi nào đi học thì gọi mình."

Sau đó thả mình nằm chết dí trên giường, mấy người Tưởng Tư Nam dù đang hào hứng muốn chết, nhưng thấy Thi Diễm muốn ngủ trưa, cũng chỉ có thể quay về chơi game trước.

Thi Diễm kéo chăn lên đến đỉnh đầu, nhưng cô không ngủ mà lấy điện thoại ra.

Trên màn hình có rất nhiều thông báo cuộc gọi nhỡ, đều là từ một dãy số.

Thi Diễm mở wechat, thấy đối phương liên tiếp gửi tin nhắn đến. "Thời gian này không phải là đang ở trường sao? Mày đi với ai? Đã làm gì? Vì sao không nhận điện thoại?"

Trong đầu Thi Diễm đều là cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, cô không tiếp thu được, cũng không thể tiếp thu.

Mấy ngày sau khi khai giảng, giáo viên chủ nhiệm phát ảnh chụp thông báo của nhà trường lên nhóm chat của lớp, trong đó có tiền học phí 650 đồng bọn họ phải tự mình nộp.

Thi Diễm cầm điện thoại ngẩn người nửa ngày, buổi trưa đến cả nhà ăn cũng không đi, vừa tan học liền vội vàng chạy về ký túc xá.

Tình huống vạn bất đắc dĩ, cô chỉ có thể chủ động gọi điện thoại cho ông ta.

Điện thoại được người kia tiếp nghe, Thi Diễm cũng không mở miệng chào hỏi, cô siết chặt tay, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề chính, "Nhà trường thông báo nộp học phí, 650 đồng."

"Cuối cùng thì mày cũng biết phải gọi điện thoại rồi hả?" Thái độ của người đàn ông rất không tốt, "Nếu mày đã có năng lực như vậy thì tự mình giải quyết đi."

Thi Diễm trong lúc này không có cách nào hồn giỡn, cũng không dám mang chuyện này ra đánh cược. "Cô giáo thông báo nộp tiền, còn gửi danh sách lớp lên, rất nhiều người đã nộp rồi....."

"Ngày hôm đó, mày đi với ai?"

Thi Diễm nhắc môi, "Chỉ là một người bạn học thôi."

"Thời gian học không ở trong trường mà lại đi theo người ta đến trung tâm thương mại? Nếu chỉ là bạn học thì vì sao còn nắm tay?"

Thi Diễm dùng sức đá đá chân, "Vậy còn ông thì sao? Ông đi với ai?"

Người đàn ông rõ ràng bị chọc giận, "Tao bỏ tiền cho mày ăn học, không phải là để mày mở miệng quở tao. Nếu mày đã tìm được chỗ dựa rồi thì cũng đừng có hi vọng tao bỏ tiền nuôi mày nữa, mày đi mà tìm thằng con trai kia rồi nói nó cho mày tiền đi. Bọn mày không phải là quan hệ đó sao? Vậy thì nó phải cho mày."

Thi Diễm tức giận đến mức khuôn mặt trắng bệch, nhưng cô cũng không dám ngắt điện thoại. Cô biết nếu như không nộp khoản tiền này, cô giáo chủ nhiệm nhất định sẽ tìm cô nói chuyện.

Nhưng đầu bên kia đột nhiên im bật, sau đó là tiếng tút tút dài.

Chớp mũi Thi Diễm đau xót lợi hại, suýt chút nữa thì khóc nức lên. Cô mờ mịt nhìn màn hình điện thoại, ông ta vậy mà lại cúp máy thật.

Số tiền kia cô phải làm sao bây giờ?

Thi Diễm ngơ ngác ngồi xuống mép giường, một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Tường Tư Nam bước vào, còn không quên chọc ghẹo cô một câu, "Su từ nhỏ, cậu vội vội vàng vàng chạy về là đi ăn tiệc với đại thần sao?"

Tầm mắt Thi Diễm còn đang dừng trên màn hình điện thoại, "Đừng nói mò."

"Mấy cậu nộp tiền chưa?" Chu Tiểu Ngọc xem tin nhắn trong nhóm chat của lớp. "Mình vừa gửi ảnh chụp màn hình lên rồi."

"Mình nộp từ sáng nay rồi." Tường Tư Nam bật máy tính, "Mình muốn đi quyết đấu, tiểu Ngọc, đi với mình."

"Được, cậu ở khu nào?"

Từ Từ Dịch bước vào, ném mạnh chiếc điện thoại lên giường, Thi Diễm nghe thấy, nhắc mắt lên nhìn sang, "Làm sao vậy?"

"Mẹ mình nói cả ngày mình chỉ biết mở miệng đòi tiền, số tiền 650 đồng đó tuy là cho, nhưng sinh hoạt phí tháng sau đòi giảm của mình hai trăm."

Bọn họ đều biết điều kiện của nhà Từ Từ Dịch không tốt, còn xin suất trợ cấp sinh viên nghèo của trường. Nhưng cô ấy cực kỳ coi trọng thể diện, vậy nên trừ phi là Từ Từ Dịch chủ động nhắc tới, bọn họ cũng không tự nhiên hỏi chuyện nhà cô ấy.

"Không sao, giảm thì giảm thôi, nếu thật sự đến đường cùng thì chúng ta cùng nhau ăn mì." Thi Diễm muốn an ủi cô ấy một câu.

Tâm trạng Từ Từ Dịch vốn đã không tốt, nhớ đến tình cảnh của mình là lại muốn phát hỏa, "Cậu không sinh ra trong một cái nhà như nhà mình, sao cậu có thể hiểu được."

Trong lòng cô ấy có bao nhiêu khổ, cũng chỉ có cô ấy là biết. Từ Từ Dịch luôn cho rằng người xung quanh mình đều được ngâm trong bình mật mà lớn lên, căn bản không biết được một chữ nghèo có biết bao nhiêu đáng sợ.

Từ Từ Dịch lúc nào cũng công theo trên mình hai chữ tự ti, nên cô ấy mới luôn phải cố gắng hơn người khác, cuối cùng đều là vì không muốn bị coi thường.

Thi Diễm cúi đầu, quét mã QR nộp 650 đồng tiền học phí.

Đây là phần sinh hoạt phí cuối cùng của cô, sau khi giao đi rồi, đến cả tiền bỏ vào thẻ ăn cơm cũng không còn.

Sắp đến giờ, Thi Diễm ôm theo cái bụng trống rỗng đi tới phòng phát thanh.

Vào đến phòng phát thanh, Thi Diễm đóng cửa lại, lập tức có một mùi thơm nức chui vào mũi. Cô đi lên vài bước, nhìn thấy trên bàn bày một phần pizza, ánh mắt của cô từ ấy liền không rời đi được nữa.

Kỷ Diệc Hoành ngẩng đầu đúng lúc cô đang khẽ nuốt nước miếng.

Bát Bát: 10h28p tối nay tung chương 2 bộ Tôi chờ em kkkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhét cho đồ ăn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Không phải là vừa mới qua giờ cơm sao? Không lẽ cô đã lại đói rồi?

Cũng đúng, anh còn không nhịn được sức mê hoặc của thứ này, huống chi là một cô gái như cô.

Kỷ Diệc Hoành duỗi chân, cánh tay đặt trên tay ghế, "Ăn đi."

"Không ăn." Thi Diễm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, "Sắp bắt đầu rồi phải không?"

"Còn mười phút."

Thi Diễm rũ mi mắt nhìn chăm chăm tập kịch bản trong tay, cô đã dùng dập ghim đóng lại thành một tập gọn gàng. Pizza có lẽ vừa mới giao tới, cửa phòng phát thanh còn đóng chặt, mùi thơm lẫn quần trong phòng. Sáng nay cô chỉ ăn cháo, cái bụng đến bây giờ đã sớm không chịu nổi. Thôi thì cứ coi như là giảm béo đi, đói bụng hay không cũng không liên quan đến cô.

Kỷ Diệc Hoành cầm miếng pizza, Thi Diễm ngửi thấy mùi thơm vẫn là không nhịn được ngẩng đầu, trong đầu và trong lòng cô tuy đang lặp đi lặp lại câu thần chú không cần ăn, nhưng hai mắt đã dính chặt vào bàn tay của cậu thiếu niên.

Pizza gì vậy nhỉ? Nhìn sơ qua thì chắc là pizza thịt muối? Hình như còn có cả tôm phải không? Cũng không biết ăn có ngon không.

Làm sao bây giờ, thật muốn cắn một miếng.

Thi Diễm rất có khí phách chuyển tầm mắt đi chỗ khác, mới ngày đầu tiên đã không cưỡng được, vậy không phải từ những ngày sau sẽ nằm lăn ra mà khóc lóc ăn vạ sao?

Kỷ Diệc Hoành đưa pizza đến trước mặt cô. "Ăn một miếng."

Có trời mới biết đặt trước mắt Thi Diễm đang đói meo bụng một miếng pizza thơm nức có bao nhiêu mê hoặc, cô dùng sức nuốt nước miếng, miễn cưỡng lên tiếng, "Minh..... mình ăn cơm trưa rồi, ăn no muốn chết, ăn không nổi nữa."

Kỷ Diệc Hoành thấy cô tuy miệng nói vậy nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm miếng pizza, ở trước mặt anh còn phải giả bộ cái gì chứ, muốn ăn thì nói ra. Kỷ Diệc Hoành nghĩ liền làm, đem miếng pizza nhét vào miệng Thi Diễm.

Cô theo bản năng ngậm chặt, mở to hai mắt nhìn anh, cậu thiếu niên thu tay về. "Tôi không ăn thứ bị người khác cắn vào rồi."

Thi Diễm đưa tay cầm miếng pizza, trước mũi đều là mùi thơm của thịt, cô thật sự không nhịn được cắn một miếng, vừa nhai vừa nói, "Cậu làm gì mà cứ nhất định muốn nhét vào miệng mình vậy chứ, không ăn lại lãng phí, mình thật sự là no lắm rồi."

Kỷ Diệc Hoành đúng là chưa từng gặp ai nghĩ một đằng nói một nẻo như thế. "Ừ, cậu cực khổ rồi."

Thi Diễm cảm thấy miếng pizza này đặc biệt lớn, cô thử cầm ra đưa đến trước mắt, mới phát hiện vậy mà Kỷ Diệc Hoành lại đặt hai khối lên nhau rồi nhét toàn bộ vào miệng cô, chẳng trách miệng cô lại có cảm giác nghẹn ứ.

Cô đói bụng muốn chết, hai miếng pizza này xem như cũng đủ cho cô chống đỡ cái bụng.

Thi Diễm sợ sẽ không kịp thời gian phát thanh, bèn cắn một miếng lớn.

Kỷ Diệc Hoành vốn nghĩ muốn trêu chọc cô một chút, nhưng nhìn bộ dạng ngày hôm nay của cô rõ ràng là để cái bụng đói đến đây, bởi nếu là người vừa mới ăn no cơm trưa thì sao có thể ăn như hổ đói vậy chứ?

Anh không vạch trần cô, Kỷ Diệc Hoành mở ngăn kéo, cầm ra một chai nước, vặn nắp rồi đưa cho Thi Diễm.

Cô liếc anh một cái, không lập tức đón lấy.

"Cậu mà không uống nước là lát nữa cổ họng sẽ nghẹn hồng luôn đấy."

Thi Diễm nhận lấy chai nước từ tay anh, Kỳ Diệc Hoành không nhìn cô nữa, xoay người tiếp tục đọc kịch bản.

Không còn ai nhìn chăm chăm, Thi Diễm tự do tự tại hơn hẳn. Nơi khóe mắt Kỳ Diệc Hoành vẫn âm thầm theo dõi Thi Diễm, anh thấy cái miệng nhỏ của Thi Diễm gần như là không có một giây dừng lại, rất nhanh đã ăn sạch hai miếng pizza anh đưa tới.

Trong lòng cậu thiếu niên có một cảm giác không nói ra lời, cô thế này là sao?

Theo lý thuyết thì cô đã gầy lắm rồi, cũng không cần phải giảm béo, không lẽ là vì tiết kiệm tiền?

Cũng không đến nỗi chứ.

Kỳ Diệc Hoành thật sự không có cách nào đặt hai cụm từ không ăn trưa và tiết kiệm tiền lại một chỗ.

Anh gạt hai tờ khăn giấy đưa cho Thi Diễm, cô đỏ mặt nhận lấy, vừa lau miệng vừa nói, "Đều tại cậu, mình no chết rồi."

Kỳ Diệc Hoành khẽ cười thành tiếng, "Không thì xuống kia chạy hai vòng đi?"

Cái bụng nhỏ của Thi Diễm hoàn toàn được lấp đầy, thời gian không còn nhiều lắm, Kỳ Diệc Hoành chuẩn bị bắt đầu.

Hôm nay so với ngày đầu tiên suôn sẻ hơn không ít, ngày hôm qua Kỳ Diệc Hoành cũng xem như dạy cho cô một khóa học thực hành vô cùng thực tế. Một cửa ải này đã sớm được khắc phục, Thi Diễm ngẫm nghĩ một chút, vận may của cô đúng là không tệ mà! Trong khi người khác còn đang vật vã học mấy thứ lý thuyết khô khan, cô đã được một nhân vật như vậy hướng dẫn chỉ bảo, hơn nữa mỗi ngày đều có được cơ hội thực tập không dễ nắm được này.

Kết thúc buổi phát thanh, Thi Diễm suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là nên nói một câu cảm ơn với Kỳ Diệc Hoành.

"Mình nhất định sẽ nghiêm túc với công việc này, cảm ơn cậu."

"Lời cảm ơn của cậu chỉ là ngoài miệng nói một câu vậy thôi hả?"

"A?" Thi Diễm bối rối, không vậy thì anh còn muốn thế nào?

Kỳ Diệc Hoành nghiêng người sang, ánh mắt chiếu thẳng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Cậu mời tôi ăn cơm tối."

Anh nhìn thấy sắc mặt Thi Diễm trong nháy mắt thay đổi, có lúng túng, cũng có bất an. Trong wechat của cô còn không đến hai trăm, cũng là số tiền lần trước Kỳ Diệc Hoành phát lì xì dư lại. Thi Diễm tình nguyện chịu đói bụng cũng không muốn động tới số tiền đó, bởi vì tiền của người khác không thể động. Bàn tay cô khẽ nắm lại, cười gượng, "Tháng sau đi."

"Vì sao?"

Thi Diễm miễn cưỡng nhắc khóe miệng, "Thời gian này..... hơi bận chút xíu."

"Chiều nay cậu có mấy tiết?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu, "Mình không nhớ lắm, chắc là ba tiết gì đó."

Cô chỉ sợ cô đồng ý rồi, đến lúc đó đoán là vết sạch chỗ tiền trong wechat của cô cũng không đủ cho một bữa cơm của Kỳ Diệc Hoành. "Tháng sau nhất định sẽ mời cậu một bữa thịnh soạn."

Đợi đến tháng sau, bên kia hẳn là sẽ hết giận nhì? Đến lúc đó cô sẽ lại có sinh hoạt phí, sau đó tiêu tiết kiệm một chút, một bữa cơm chắc là có thể mời anh?

Thi Diễm nghĩ tới đây, sắc mặt hơi tối lại, cô suy tư chút nữa quên mất hiện tại mới là đầu tháng. Mà cô còn là người dễ bị đói là sẽ hoảng hốt bất an, e là một ngày cũng không chống đỡ nổi. Trong lòng Kỳ Diệc Hoành có nghi ngờ, nhưng cũng không tiếp tục gặng hỏi nữa. "Được."

Thi Diễm thở nhẹ một hơi, nhanh chóng rời khỏi phòng phát thanh.

Cả chiều Thi Diễm đều ở trong phòng ký túc xá, tắm xong thì mang quần áo đi giặt. Tưởng Tư Nam nhìn đồng hồ, cầm điện thoại trên bàn, "Chúng ta đi ăn cơm đi."

"Mấy cậu đi trước đi, lát nữa mình đi, bây giờ không đói lắm." Thi Diễm đứng ngoài ban công, đang phơi quần áo.

"Lát nữa nhà ăn đóng cửa rồi, đi thôi."

"Còn sớm mà."

Chu Tiểu Ngọc kéo theo cả Từ Từ Dịch đi ra ngoài, "Có cần bọn mình mang về cho cậu không?"

"Không cần đâu."

Bọn họ cũng không phát hiện ra khác lạ, dù sao đây cũng là chuyện thường tình, "Vậy được rồi."

Trước giờ tự học buổi tối, Kim Triết gọi điện cho Kỳ Diệc Hoành. "Chuyện cậu nhờ tớ đã làm xong rồi đây. Từ lúc nhà ăn bắt đầu mở cửa đến khi đóng cửa tớ đều không thấy bóng dáng của vị kia nhà cậu, ngược lại tớ có gặp mấy cô bạn cùng phòng ký túc xá của cậu ấy. Thấy thế nào, tớ mai phục ở đó cả buổi, cậu định đáp lại gì đây?"

"Biết rồi," trong lòng Kỳ Diệc Hoành đã sớm đoán được mấy phần. "Ngày mai dẫn cậu đi thăng cấp."

"Thật?" Kim Triết hưng phấn kêu to, "Không gấp không về."

Tiết tự học buổi tối cũng không có bài tập gì cần làm, Thi Diễm nằm nhoài trên bàn, cầm điện thoại mở khung chat, người có quan hệ huyết thống gần nhất với cô kia xem ra đã thật sự muốn mặc kệ cô rồi.

Cô gác cảm lên cánh tay, trong lòng chua xót không thôi.

Hết giờ, mấy nữ sinh túm năm tụm ba đi về hướng ký túc xá, chuông điện thoại của Thi Diễm bất chợt vang lên.

Cô nhìn thấy là số lạ, nhưng vẫn ấn nghe, "A lô?"

"Cậu đang ở đâu?"

Giọng nói này có chút quen thuộc, dù sao giọng của anh quá đặc biệt, nhưng Thi Diễm vẫn cảm thấy có chút không thực tế, giờ này rồi anh còn gọi cho cô làm cái gì? "Bạn là?"

Ngữ khí của Kỳ Diệc Hoành lập tức thay đổi. "Đến cả giọng tôi mà cậu cũng không nhận ra?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Không thể tùy tiện thêm bạn tốt

Bát Bát: Chương hôm nay đăng sớm 1 chút nhé kkkkk

Chương 16: Không thể tùy tiện thêm bạn tốt

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tôi thiếu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Lần này Thi Diễm đã xác định trăm phần trăm, "Cậu, cậu tìm mình có việc gì không?"

"Tan học chưa?"

"Ừ, vừa mới xong."

"Tôi chờ cậu ngoài cổng trường, cậu ra đây đi."

Á? Bây giờ ngoài cổng trường đều là người đó. Tưởng Tư Nam đi bên cạnh kéo tay áo cô. "Ai vậy?"

"Có chuyện gì không?" Thi Diễm hỏi.

"Có vài câu từ muốn sửa một chút, tôi nhất định phải đích thân gặp cậu xác nhận."

Thi Diễm còn tưởng là chuyện gì lớn lắm, "Cậu nhắn wechat cho mình là được rồi."

"Không muốn thay đổi thật phải không? Vậy thì đến lúc đó cậu cứ đọc theo kịch bản đi, là không ra thì đừng có trách tôi...."

La? Chứ không phải nói hả?

Phản ứng đầu tiên trong đầu cô chính là, không phải là loại từ kia đấy chứ? Ủ a a?

"Đổi một chút vẫn hơn, vẫn hơn haha, mình qua liền đây!"

Thi Diễm kết thúc trò chuyện, quay sang nói với mấy người Tường Tư Nam: "Mình đi ra đây một lát rồi về, mấy cậu về ký túc xá trước đi."

"Ai vậy?" Từ Từ Dịch hỏi khẽ.

"Kỷ Diệc Hoành, nói là muốn tìm mình sửa kịch bản."

Từ Từ Dịch kéo cánh tay Từ Từ Dịch, "Đi thôi, chúng ta đừng có làm lỡ buổi hẹn hò của người ta."

"Cậu đừng nói lung tung." Thi Diễm cũng không có thời gian tranh luận với cô ấy, cô bước nhanh về phía cổng trường.

Kỷ Diệc Hoành đứng đó như một điểm sáng, Thi Diễm không quá tốn sức tìm liền thấy được bóng người của anh.

Cô bước nhanh về phía trước, "Muốn đổi chỗ nào?"

Kỷ Diệc Hoành tháo tai nghe xuống, liếc cô một cái, không nói lời nào đi về phía trước. Thi Diễm cực kỳ buồn bực, đi theo phía sau anh, "Đi đâu đấy?"

"Tìm một chỗ ngồi xuống trước."

"Có cần phải vậy không? Ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

Kỷ Diệc Hoành cũng không quay đầu. "Sẽ không quá muộn."

Ngay cạnh trường có rất nhiều quán ăn nhỏ, đủ loại vô cùng đặc sắc, Thi Diễm không khỏi đi chậm lại, "Cậu đến chỗ này làm gì?"

"Hôm nay tôi mãi chơi bóng rổ, cơm tối còn chưa ăn."

"Cậu..... cậu có thể nói với mình muốn thay đổi chỗ nào trước rồi đi ăn sau mà."

Kỷ Diệc Hoành không nghe lọt, nhắc chân tiến vào quán ăn nhỏ, sau khi đi vào mới phát hiện Thi Diễm vẫn chưa đuổi theo, anh lại vòng ra cửa, "Cậu còn cần tôi phải kéo vào nữa đúng không?"

Thi Diễm biết chỗ này không tiêu tốn nhiều lắm, do dự một chút, cuối cùng vẫn đi vào.

Kỷ Diệc Hoành đứng trước quầy chuẩn bị gọi món, "Cậu ăn gì?"

Ngay phía sau nhân viên thu ngân có dán một tờ menu, Thi Diễm không nhìn, cô lắc lắc đầu. "Mình không đói."

"Một phần mì cá xông khói, một phần bánh bao chiên, thêm một bát mì vằn thắn size nhỏ nữa." Kỷ Diệc Hoành nói xong, liếc sang Thi Diễm, "Cậu vào trước tìm chỗ ngồi."

Cô ngoan ngoãn đi vào trong, vừa mới ngồi vững, Kỷ Diệc Hoành cũng đã đi tới.

"Mình mạng theo kịch bản đây rồi, muốn đổi chỗ nào?"

Cậu thiếu niên cũng là chuẩn bị đủ rồi mới tới, anh tiếp lấy tập kịch bản trong tay Thi Diễm, lật sang mặt sau, cuối cùng chỉ vào một đoạn toàn chữ là chữ, "Mấy chỗ này cậu đã xem qua chưa?"

Thi Diễm hơi rướn người lên, chỉ là còn chưa kịp nhìn kỹ, dù sao thời gian cũng có hạn. Cô chăm chú đọc đoạn thoại chỗ ngón tay chỉ của Kỷ Diệc Hoành, thấy được một ít từ rất là đòi mạng. Cô đỏ mặt, đưa tay đè lại, Kỷ Diệc Hoành nhắc mi mắt liếc cô một cái. "Làm cái gì đấy?"

Mặt cô đỏ như quả cà chua, đến cả tai cũng đỏ.

Ngón tay Kỷ Diệc Hoành chọc chọc trên mu bàn tay cô, "Mấy từ bên trong tôi đều có thể xử lý được, mà đây cũng không phải cậu viết, có cần phải phản ứng mạnh như vậy không?"

Tay cô vẫn đặt chỗ đó không nhúc nhích, "Vậy phải đổi thế nào? Có thể bỏ đi không?"

"Cậu nghĩ phải đổi thế nào?"

"Trực tiếp bỏ đi chắc sẽ không được, ảnh hưởng đến tình tiết."

Kỷ Diệc Hoành khẽ gật đầu, "Cậu có thể thử cái bần, dù sao cũng vẫn còn thời gian, cậu sửa đi rồi mang cho tôi xem."

"Được, mình quay về sẽ suy nghĩ."

Nhân viên phục vụ bưng một tô mì đầy đến, muốn đặt bên tay Kỷ Diệc Hoành.

"Tôi không ăn mì."

Nhân viên phục vụ nghe vậy, đặt mì đến trước mặt Thi Diễm. Cô cúi đầu nhìn, chiếc bát kia còn lớn hơn cả mặt cô, một miếng cá xông khói choán cả miệng bát, hành thái rắc không tiếc tay, cực kỳ mê người.

"Ăn đi." Kỷ Diệc Hoành rút đôi đũa đưa cho cô.

"Thôi." Thi Diễm trái lương tâm từ chối.

Mì vẫn thán và bánh bao chiên cũng đã mang lên, Kỷ Diệc Hoành lấy ra một chiếc đĩa nhỏ, gấp hai chiếc bánh bao đặt vào rồi đẩy đến cạnh tay Thi Diễm, "Ăn với tôi."

"Mình đã ăn cơm tối rồi, bát mì to như vậy mình ăn không nổi."

"Ăn nổi hay không tính sau đi."

Kỷ Diệc Hoành xúc hai thìa xì dầu đổ vào bát mì vẫn thán, anh không nhìn lại cô, cũng mặc kệ cô muốn làm sao thì làm. Thi Diễm do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm đũa bắt đầu ăn.

Đại thần đúng là đại thần, tiền nhiều đến mức bàn một chút chuyện nhỏ cũng phải kéo cô đi ăn cùng cho bằng được. Không lẽ anh quá tịch mịch nên muốn tìm ai đó ăn cùng sao?

Cô nói cô không đói, nhưng thực tế là dạ bụng đã muốn dán về sau lưng. Kỷ Diệc Hoành nhìn cô ăn từng miếng lớn thì trong lòng không khỏi phiền muộn, cứ theo cái đà này, chẳng mấy chốc nữa mà anh lại tăng thêm vài cân mất thôi.

Anh cũng không thể ngay trước mặt Thi Diễm không động vào một miếng vẫn thán được, Kỷ Diệc Hoành vốn là muốn dẫn cô đi ăn món cay, nhưng ngẫm lại một chút, cảm thấy vẫn là thôi đi. Cô đã để bụng đói đến tận giờ này, ăn đồ cay kích thích dạ dày, lát nữa sẽ lại không thoải mái.

Thi Diễm ăn từ chỗ anh hai bữa cơm miễn phí, cô vừa ăn vừa nghĩ, không lẽ anh đã biết gì đó? Thế nhưng nghĩ lại thì cũng không đúng lắm. Đến cả mấy người Tưởng Tư Nam còn không phát hiện ra, Kỷ Diệc Hoành làm sao mà biết được?

Khẩu vị của cô rất tốt, không chỉ ăn cạn sạch bát mì lớn, mà đến cả hai chiếc bánh bao chiên Kỷ Diệc Hoành gấp ra cho cũng đều ăn hết.

Thi Diễm có cảm giác cái bụng của mình đã tròn vo.

Cô lại nhìn sang Kỷ Diệc Hoành, anh chỉ ăn vẫn thán loại tô nhỏ nhất mà cũng không xong, cái này nói lên điều gì? Chính là lượng cơm của cô bằng hai lần anh sao?

Thi Diễm ngại ngừng giật gấu ăn lau miệng một chút, "Tối nay quay về mình sẽ chỉnh sửa kịch bản ngay."

"Không vội, cho cậu thời gian từ từ làm."

Không vội? Không vội thì tối muộn rồi anh còn tìm cô làm cái gì? Buổi phát thanh trưa mai cũng có thể nói mà!

Chẳng lẽ anh gọi cô ra chỉ là để cô đến ăn cùng anh thôi sao?

Thi Diễm cảm bản thảo chuẩn bị đứng dậy, một nam sinh ngồi bên cạnh đi tới, "Xin chào, bạn học."

Thi Diễm nhìn sang, người này cô không quen biết. "Xin chào."

"Mình cũng là sinh viên của Đông Đại, mình làm công việc part-time ở đây, cậu có thể thêm mình vào bạn tốt không? Nhiệm vụ hôm nay của mình còn chưa hoàn thành, chỉ thiếu mười bạn tốt nữa....."

Hóa ra là bạn học, việc này đương nhiên là phải giúp rồi, Thi Diễm đưa tay với điện thoại của mình.

"Không được." Nhưng Kỷ Diệc Hoành lại cự tuyệt.

Thi Diễm chuẩn bị mở wechat, Kỷ Diệc Hoành thấy thế, duỗi tay đoạt lấy điện thoại của cô.

Thi Diễm nhìn sang, "Giúp một chút thôi mà, cậu cũng thêm đi."

"Không nên tùy tiện thêm wechat của người khác."

"Kỷ Diệc Hoàn? Anh là Kỷ Diệc Hoàn phải không? Học trưởng xin chào, em là học sinh năm nhất mới tới, xin chào xin chào." Nam sinh kia vẫn còn đang cầm điện thoại chờ quét mã.

Kỷ Diệc Hoàn rất tự nhiên cầm điện thoại của Thi Diễm, giống như đây cũng chính là đồ của anh, "Đi thôi, ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

"Mỹ nữ, thêm bạn tốt đi mà." Nam sinh tiếp tục quần lấy Thi Diễm.

Kỷ Diệc Hoàn đứng dậy, liếc Thi Diễm một cái, cô không thể làm gì khác là ngoan ngoãn đứng lên.

Anh tiến lên hai bước, kéo cánh tay cô, thấy nam sinh kia còn muốn tiến tới, Kỷ Diệc Hoàn mặt không đổi sắc nói với cậu ta, "Gọi học tỷ."

"Vâng vâng, học tỷ." Nam sinh đã gọi một tiếng đó rồi, nhưng bọn họ vẫn không cho cậu ta quét mã.

Thi Diễm thấy có lỗi, muốn nói gì đó, nhưng vai cô đã bị Kỷ Diệc Hoàn giữ chặt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bạn trai em đó hả?

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Hai người đi ra ngoài, cậu nam sinh kia thức thời không bám theo nữa.

Thi Diễm liếc sang Kỷ Diệc Hoàn đi bên cạnh, "Điện thoại của mình....."

Anh nghiêm túc nhìn sang cô, điện thoại nắm chặt trong lòng bàn tay vẫn chưa có ý định trả lại. "Sau này nếu lại có chuyện như vậy thì cậu cứ nói là không mang theo điện thoại."

"Đều là sinh viên cùng trường với nhau cả."

"Cùng lớp cũng không được."

Thi Diễm cầm điện thoại về, "Cậu cũng thêm wechat của mình mà."

"Tôi không giống." Kỷ Diệc Hoàn bật thốt lên.

Trái tim Thi Diễm đập trật một nhịp, anh thì khác chỗ nào?

Ừ, anh thêm cô là bởi vì cô bỏ tiền ra mua đồ ăn cho anh, nên anh phải trả lại.

Thi Diễm len lén liếc sang Kỷ Diệc Hoàn, trái tim vẫn còn đang bình bịch nhảy loạn. Khuôn mặt của con trai quả nhiên luôn là thứ mê hoặc lớn nhất, Thi Diễm từ nhỏ đến lớn chính là một nhan cầu(*) không hơn không kém, Thi Diễm thật sự sợ nếu mình cứ tiếp tục nhìn khuôn mặt này mỗi ngày, e là sẽ sớm không chịu nổi muốn trêu ghẹo anh mất thôi.

(*) gần giống với nhan khổng, đều là những người yêu khuôn mặt đẹp, nhưng có phần say mê hơn một bậc, lại có một phần nào đó có hơi hướng như là độc thân cầu, bắt buộc đi lại mang theo ý tứ trêu chọc (Ta giải thích vậy mn có ngộ được ra cái gì không?3)

Kỷ Diệc Hoàn đưa cô về đến ký túc xá, Thi Diễm nói một câu gấp lại rồi đi vào trong.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Thi Diễm ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh, cô không biết hôm nay có cần phải đến phòng phát thanh không.

Cô lấy điện thoại ra nhắn tin hỏi Kỷ Diệc Hoàn, không ngờ đối phương rất nhanh liền gửi lại một đoạn tin nhắn thoại.

Cô lấy tai nghe ra, giọng nói tràn ngập từ tính của cậu thiếu niên xuyên qua tai nghe chui thẳng vào tai cô. "Cậu mau chuẩn bị, tôi đến ngay đây."

Nghe ý tứ này, xem ra hôm nay vẫn phải phát thanh rồi nhỉ?

Thi Diễm gửi một cái icon ra dấu ok, sau đó nhanh chóng rời giường thay quần áo, rửa mặt.

Cô vừa đi vào trường, liền nhìn thấy bóng người thon dài thẳng tắp đứng dưới hai hàng cây xanh tốt. Thi Diễm chạy tới. "Thật ngại quá, mình tranh thủ gọi cái đầu."

Kỷ Diệc Hoành khoác balo, mặc chiếc áo phông trắng đơn giản, bên ngoài khoác chiếc áo chống nắng sọc xanh đỏ, cảm giác mười phần tươi mới. Anh không nói gì, xoay người đi về phía nhà ăn.

"Không phải sắp đến giờ rồi hả?"

"Tôi còn chưa ăn cơm."

Hôm nay anh thật sự mang cái bụng rỗng đến, Kỷ Diệc Hoành đi vào nhà ăn, Thi Diễm không muốn đi theo, thế nhưng cô lại không thể xoay người rồi đi được.

Kỷ Diệc Hoành gọi hai phần cơm, bộ dạng có vẻ rất gấp, vừa đặt hai suất cơm lên bàn liền vẫy Thi Diễm đi tới.

Thi Diễm lúng túng muốn nói gì đó, Kỷ Diệc Hoành nhìn đồng hồ. "Ăn mau đi, sắp không kịp rồi."

Cô ngồi xuống, Kỷ Diệc Hoành nhìn cô. "Hôm nay không đến phòng phát thanh, tôi phải đi phỏng vấn, cậu đi cùng tôi qua đó."

"A?" Thi Diễm theo bản năng từ chối. "Mình đi làm cái gì?"

"Lúc trước đều là thầy Nghiêm phụ trách, tôi không muốn chuyện gì cũng làm phiền đến thầy ấy nên có lẽ là từ giờ tất cả những buổi phỏng vấn và hoạt động đều sẽ để cậu đi theo tôi." Kỷ Diệc Hoành uống một ngụm canh, anh nhiu mày, đặt bát về. "Tôi biết làm như vậy sẽ mất không ít thời gian của cậu, chờ chiều nay quay về chúng ta bàn luận chuyện thù lao một chút."

"Ý mình không phải là như vậy....." Thi Diễm chưa từng nghĩ tới muốn bàn chuyện tiền bạc với anh.

"Ăn cơm trước đã, hoặc là cậu có yêu cầu gì thì cứ nghĩ cho cẩn thận rồi nói thẳng với tôi." Kỷ Diệc Hoành nhìn đồng hồ, "Bị muộn rồi."

Thi Diễm nghe vậy, vội vàng cúi đầu ăn cơm, ăn xong rồi tính tiếp đi.

Cạnh trường có ga tàu điện ngầm, sau khi hai người lên tàu, Kỷ Diệc Hoành mở balo ra, "Chỗ này có CV và ảnh chụp của tôi, có cả bản photo chứng minh thư và mấy thứ khác, lát nữa có ai hỏi thì cậu cứ đưa cho bọn họ."

"Ừ." Thi Diễm đáp.

Lần đầu tiên cô đến một nơi như thế này, trong mắt không giấu được hiếu kỳ tràn ngập. Kỷ Diệc Hoành đưa chiếc balo cho cô, Thi Diễm ngoan ngoãn ôm trong ngực.

Kỷ Diệc Hoành mở balo, lấy ra một chiếc cốc uống nước, Thi Diễm nhìn bốn phía đứng đầy người, có lẽ đều là người đến phỏng vấn.

Thi Diễm chú ý thấy một chỗ có khá đông người vây quanh, xem ra người này lai lịch không nhỏ, sau lưng hẳn là còn có công ty quản lý làm chỗ dựa.

"Cậu căng thẳng không?"

Kỷ Diệc Hoành uống một ngụm nước cho thấm giọng rồi hỏi, "Căng thẳng cái gì?"

"Có vẻ rất nhiều người ở đây có bộ đồ cứng cáp phía sau đó."

Kỷ Diệc Hoành đưa cốc cho Thi Diễm, cô bỏ vào balo, nhìn thấy bên trong có một lọ kẹo bạc hà.

Thi Diễm lấy lọ ra. "Ăn không?"

Anh gạt đầu một cái, cô cầm lọ đổ ra lòng bàn tay một viên kẹo, Kỷ Diệc Hoành cầm lên rồi bỏ vào miệng. "Ồ đây chỉ dùng cổ họng để nói chuyện, không cần phải lo lắng."

Tuy người đến phỏng vấn không phải Thi Diễm, nhưng cô cảm thấy mình còn căng thẳng hơn cả Kỷ Diệc Hoành. Hai người ngồi đây không lâu lắm thì có người đi ra gọi tên anh.

Thi Diễm lập tức đứng lên, "Ồ đây."

"Đi vào đăng ký với chị, CV và ảnh chụp đều đầy đủ chứ?"

"Đầy đủ ạ." Thi Diễm ôm chiếc balo Kỷ Diệc Hoành chuẩn bị đi lên trước, vừa bước được hai bước, cô quay đầu lại nói với anh: "Cậu cứ ngồi đây nghỉ ngơi dưỡng sức đi nhé."

Khỏe miệng Kỷ Diệc Hoành hơi cong lên, Thi Diễm đi theo người kia vào làm các thủ tục đăng ký. Chẳng trách Kỷ Diệc Hoành phải dẫn theo người, loại thủ tục này quả nhiên là dẫn vật con người ta, Thi Diễm đi một vòng, cả người nhể nhại mồ hôi, lúc quay lại còn vừa đi vừa thở hồng hộc.

Nếu như anh còn phải làm tất cả những công việc này, nhất định là sẽ ảnh hưởng đến trạng thái lúc phỏng vấn.

Thi Diễm vừa ngồi xuống bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, nước còn chưa kịp uống, Kỷ Diệc Hoành đã bị gọi vào trong.

Thi Diễm vội vàng vàng đứng dậy đi theo anh, bên trong phòng thu âm cực kỳ yên tĩnh, người đứng bên ngoài cửa nhìn thấy cô đi theo Kỷ Diệc Hoành thì cho qua.

Cô đứng trước cánh cửa sổ sát đất, nhìn theo Kỷ Diệc Hoành đi vào trong, bấm một tay lên ghế rồi ngồi lên.

Trong phòng mở điều hòa, một bên áo khoác chống nắng của Kỷ Diệc Hoành trượt xuống khỏi bả vai, khóa áo cũng bị kéo xuống một nửa. Kịch bản là được phát ngay tại chỗ, Thi Diễm càng ngày càng khẩn trương, nhìn chăm chăm vào bên trong không chớp mắt.

Sau khi Kỷ Diệc Hoành được phát cho kịch bản, liền đeo tai nghe anh mang theo lên. Khuôn mặt Kỷ Diệc Hoành như được vẽ ra, từ mặt nghiêng nhìn tới có thể thấy được ngũ quan tinh xảo, lại pha chút ngang tàng của tuổi trẻ.

Chiếc ghế Kỷ Diệc Hoành ngồi xoay nửa vòng, cậu thiếu niên chống một chân trên đất. Từ góc độ của Thi Diễm nhìn sang, chân của Kỷ Diệc Hoành thật sự là dài đến mức khiến người ta phải đỏ mắt ghen tị, gấu quần kéo lên một đoạn, lộ ra mắt cá chân dưới lớp vải bò.

Anh giống như cũng không quá chú trọng vào ăn mặc, nhưng bởi vì có ưu thế với cái thân hình quá mê người đó, nên dù tùy tiện mặc lên một bộ quần áo đơn giản cũng trở thành xuất sắc nhất.

Kỷ Diệc Hoành làm động tác ok bắt đầu, Thi Diễm quên cả lau mồ hôi trên trán, không nhận được đặt hai tay áp lên tấm kính trước mặt.

Kỷ Diệc Hoành có thói quen vuốt kịch bản trong tay trước khi mở miệng, giọng nói của anh thật sự là khó mà có thể diễn tả bằng ngôn từ. Thi Diễm cảm thấy toàn bộ không gian trong phòng thu âm đều đầy rẫy hơi thở của anh, mỗi một chữ phát ra giống như những nốt nhạc êm tai nhất, có trầm ấm, có vui vẻ, cũng có ngang ngược bá đạo và ôn nhu dịu dàng.....

Một người nhân viên đứng bên cạnh Thi Diễm, nhẹ giọng hỏi. "Đây là bạn trai em à?"

Trong đầu và trước mắt Thi Diễm trong khoảnh khắc này chỉ có Kỷ Diệc Hoành, lời nói của đối phương từ tai này truyền qua tai kia. Cô ngờ ngợ nghe được đối phương hỏi cô, đây là bạn học nam của em hả?

Cô gật đầu, trên mặt đều là tự hào. "Đúng vậy ạ."

Kỷ Diệc Hoành cực kỳ tập trung ngồi thực hiện một lượt phần thoại của mình, mà Thi Diễm ở bên ngoài cũng hết sức chăm chú nhìn vào trong.

Vào đến đây rồi, những căng thẳng khi đứng ngoài kia mới hoàn toàn biến mất, Thi Diễm hơi nghiêng đầu nhìn anh. Người này dù là từ góc độ nào nhìn tới cũng hoàn hảo không góc chết, hơn nữa lại còn có cái bản lĩnh chỉ cần mở miệng là có thể khiến người ta quỳ rạp dưới chân, Thi Diễm có cảm giác đây chính là lần đầu tiên cô dám táo bạo chẳng chút ngại ngùng nào quan sát anh như thế.

Thật dễ nhìn quá mà, thật sự đúng là phúc lợi vô cùng bự cho một kẻ nhan cầu như cô.

----- lời tác giả -----

Ta cũng là một nhan cầu nè, đại nhan cầu đó

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đùng hôn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Kỷ Diệc Hoành đọc xong tờ kịch bản được phát thì dừng lại, sau đó nhấc mắt nhìn sang.

Thi Diễm còn đang si ngốc nhìn anh, tầm mắt hai người thỉnh thoảng đối đầu nhau, hàng lông mày nhíu chặt của cậu thiếu niên hơi giãn ra, tâm tình cũng dần rút ra khỏi tờ kịch bản, đôi con người đen láy thậm chí còn mang theo mấy phần ảm áp. Thi Diễm vội vàng thu tay về, chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Cô nhìn thấy có người đi vào phòng thu âm, đưa cho Kỷ Diệc Hoành một tờ giấy khác.

Thi Diễm không biết đã xảy ra chuyện gì, Kỷ Diệc Hoành quét mắt một lượt, trên một tờ giấy A4 tràn ngập đều là lời thoại.

Người kia vỗ vỗ vai Kỷ Diệc Hoành, lại khom lưng nói gì đó với anh, Thi Diễm nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành khẽ gật đầu đáp lại.

Anh đeo lại tai nghe, sau đó làm lại động tác ra hiệu vừa rồi.

Tờ giấy tràn ngập từ này là phần cao trào của tác phẩm, giọng nói Kỷ Diệc Hoành khàn khàn mà bi thương, mỗi một từ bên trong đều mang theo thứ tình cảm thâm tình lại bất đắc dĩ mười phần, yêu nhưng lại không thể, cảm giác như tâm ma trong khoảnh khắc đột ngột cùng một lúc bạo phát ra.

Thi Diễm lại rơi vào trạng thái mơ màng, chớp mắt ề ề, thật sự muốn khóc.

Mãi đến khi có tiếng vỗ tay truyền vào tai cô, Thi Diễm mới hoàn hồn lại. Cô nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành tháo tai nghe xuống, đang đi từ trong ra ngoài.

Thi Diễm rút chai nước từ trong balo ra, đi tới cửa chờ sẵn.

"Uống nước đi."

Kỷ Diệc Hoành nhận lấy chiếc cốc, nhân viên đứng bên cạnh Thi Diễm còn chưa đi, "Có bạn gái ở bên cạnh chăm sóc đúng là càng có động lực phát huy toàn bộ tài năng nha?"

Kỷ Diệc Hoành còn chưa kịp nuốt ngụm nước trong miệng, bình tĩnh ngâm lại, đôi mắt đen láy dừng trên người đối phương.

Thi Diễm vội vàng xua tay, hiểu nhầm hiểu nhầm rồi, nhân viên vừa cười vừa nói "Sinh viên đại học yêu nhau là chuyện hết sức bình thường, bạn gái em cũng thừa nhận rồi."

Tầm mắt anh lại chuyển sang dừng trên khuôn mặt của Thi Diễm, cô tròn tròn mắt, "Mình không có nói mà."

Nhân viên có việc nên nói xong câu đó thì đi luôn, Thi Diễm cảm thấy hiểu lầm này vô cùng không ổn, "Rõ ràng vừa rồi chị ấy chỉ hỏi mình cậu có phải là..... bạn học nam của mình không."

Thật sự là hỏi như vậy hả? Đến Thi Diễm còn cảm thấy ba chữ này không có sức thuyết phục chút nào, người ta nhất định là đã hỏi anh có phải bạn trai của cô hay không.

Yết hầu Kỷ Diệc Hoành hơi lăn, ừm một tiếng rồi nhét cốc vào trong chiếc balo Thi Diễm đang ôm khư khư.

Kết quả sẽ không thể có ngay lập tức, nhất định còn phải quay về chờ.

Kỷ Diệc Hoành cầm chiếc balo trong ngực Thi Diễm về, hai người một trước một sau đi về phía ga tàu điện ngầm.

"Đứng rồi, cậu đã nghĩ ra muốn yêu cầu gì chưa?" Kỷ Diệc Hoành dừng chân lại, chờ cô đi lên.

Thi Diễm đi đến bên cạnh anh, "Mình không có yêu cầu gì cả."

"Nếu cậu đã không nói thì để tôi đi, cậu nghe rồi xem xem có được không." Kỷ Diệc Hoành đứng lại ở ven đường, ánh sáng từ trên đỉnh đầu được tán lá sum suê chặn lại, "Lượng công việc như ngày hôm nay chắc cậu cũng đã cảm nhận được rồi, cậu là trợ lý của tôi, vậy nên những loại chi phí phát sinh trên đường khẳng định không cần cậu móc túi. Từ thứ hai đến thứ sáu chúng ta đều ở phòng phát thanh, thời gian ngày chủ nhật của cậu có lẽ cũng sẽ bị tôi chiếm dụng, như vậy có vấn đề gì không?"

Thi Diễm đương nhiên là không vấn đề, dù sao chủ nhật ở trường cũng không có gì để làm, đi theo anh ra ngoài và chạm xã hội cũng tốt.

Cô vừa muốn mở miệng, lại bị Kỷ Diệc Hoành đoạt trước, "Được rồi, những thứ này nếu đã không có vấn đề gì thì chúng ta nói đến chuyện tiền lương đi."

"Không cần, thật sự không cần."

Kỷ Diệc Hoành lấy balo xuống, từ bên trong rút ra ví tiền, Thi Diễm nhìn thấy trong ví anh ngoài mấy tờ tiền mặt còn có mấy phiếu thẻ ăn cơm.

Kỷ Diệc Hoành đưa thẻ ăn cho cô, Thi Diễm lùi về sau một bước, không dám nhận.

"Cái này lần trước tôi ra ngoài thi đấu được trường thưởng, nhưng bình thường tôi không ăn ở trường, tôi cũng không biết phải cho cậu cái gì, đành lấy tạm cái này đi vậy."

Thi Diễm đỏ mặt, nhìn chằm chằm thứ trong tay anh. "Mình không cần, mình đến phòng phát thanh là tự nguyện, hơn nữa công việc ở đó còn mang đến rất nhiều cơ hội cho mình, thật sự không cần thù lao."

"Nhưng nếu như tôi đi ra ngoài thi đấu hoặc phỏng vấn cậu đều sẽ phải đi theo, đã mang tiếng là đi ra ngoài làm việc thì nhất định phải có thù lao." Kỳ Diệc Hoành kéo tay cô, nhét thẻ com vào. "Trong này không có bao nhiêu tiền, nhưng nếu thi thoảng tôi có ăn trưa ở trường thì cậu phải mua com cho tôi đấy."

Kỳ Diệc Hoành cảm thấy lý do của mình quá hợp lý, sau này anh đi đâu cô cũng phải đi theo, không khác gì một trợ lý phụ trách sinh hoạt là mấy. Kỳ Diệc Hoành chỉ nghĩ trả thù lao cho cô cũng là lẽ tự nhiên, dù sao hiện tại anh cũng đang ở bên ngoài kiếm tiền.

"Thứ hai nhớ chuẩn bị cho tôi hai lon coca."

"Không được đâu, thầy giáo đã nói cậu không được uống rồi."

Kỳ Diệc Hoành không để ý, đi thẳng về phía trước. "Tốt nhất là ăn com trưa xong thì tiện mua luôn, nhớ, tôi muốn loại lạnh."

Anh đúng là đã hoàn toàn coi cô thành trợ lý sai vặt rồi, cũng đúng thôi, có tiền mua tiền cũng được, càng lúc càng có thể sai đến thuận buồm xuôi gió rồi.

Chủ nhật, Thi Diễm ngủ thẳng đến giữa trưa mới bò ra khỏi giường.

Tường Tư Nam đang giặt quần áo, vừa mới ngồi xuống, một giây sau đã cảm điện thoại nhảy lên như con chơi chơi. "Miệng của mấy người này sao càng ngày càng nhắm thế nhỉ? Rõ ràng là gato không lối thoát mà!"

"Làm sao thế?"

"Cậu đọc đi, có người nặc danh mở topic, nói là sư tử nhỏ vào được phòng phát thanh là nhờ quan hệ với Kỳ Diệc Hoành, còn nói cái gì mà dựa cây to để hóng mát."

Thi Diễm đang đọc kịch bản phát thanh của《Nhất Niệm》, cô ngẩng đầu lên, "Đăng ở đâu?"

"Diễn đàn trường đó, lượng bình luận đang tăng vùn vụt, cậu bị đẩy lên đứng top luôn rồi."

Chu Tiểu Ngọc nghe xong, nhanh tay mở điện thoại lên, "Ai mà rảnh vậy hả? Tung tin đồn nhảm!"

Thi Diễm không lên tiếng, nhưng lượng bình luận quả thật càng lúc càng nhiều, còn có người nói bắt đầu từ thời gian huấn luyện quân sự Thi Diễm đã ngày ngày theo đuôi Kỳ Diệc Hoành, thậm chí còn theo đến cả nhà tắm.

Ngọn lửa oán giận cao đến tận trời xanh, người mở topic còn nói, hi vọng trường học công bố CV Thi Diễm gửi lúc đó, để xem rốt cuộc công bằng ở đâu.

Thi Diễm không nói chen vào, dù sao cô đã được chọn, thù lao cũng đã cầm về tay, cô còn phải quan tâm mấy thứ này làm gì cho một người?

Đến thứ hai, buổi trưa Thi Diễm cầm theo thẻ com của Kỳ Diệc Hoành vào nhà ăn ăn com, lúc quẹt thẻ phát hiện ra số dư trong thẻ còn tận một ngàn. Cô vào siêu thị của trường mua một lon coca ướp lạnh, rồi tung tăng đi đến phòng phát thanh.

Thi Diễm vừa đưa tay kéo cửa ra, khuôn mặt của Nghiêm lão sư lập tức đập vào mắt, cô theo bản năng giấu lon coca về sau lưng. "Thầy Nghiêm."

"Đến rồi à."

"Vâng."

Nghiêm lão sư chăm chú quan sát cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, tóm lại là nhìn quanh một lượt, cuối cùng hỏi, "Em bị cảm hả?"

"Đúng ạ." Thi Diễm húng hắng ho, có lẽ là vì thứ bảy vừa rồi đi theo Kỳ Diệc Hoành chạy tới chạy lui, lúc lạnh lúc nóng, vậy là đổ bệnh.

Nghiêm lão sư đóng cửa lại, ra hiệu cho Thi Diễm đi theo ra ngoài. Hai người đi lên hai, ba bước, Nghiêm lão sư mới xoay người, bộ dạng cực kỳ nghiêm túc nói với Thi Diễm. "Tuần sau Kỳ Diệc Hoành có một cuộc thi rất quan trọng."

"Vâng."

"Em....."

Thi Diễm chớp mắt một cái, "Thầy Nghiêm yên tâm, đến lúc đó em sẽ đi theo cậu ấy, giúp cậu ấy bung trà rót nước."

"Không phải, ý của thầy là hai đứa đừng....."

Đừng cái gì?

Nhìn bộ dạng của cô, là vẫn chưa hiểu ra hả?

Quên đi, lời này thế nào cũng phải nói ra cho rõ ràng, ngộ nhờ đến lúc đó cô lấy ồm cho Kỳ Diệc Hoành thì phải làm sao?

"Chính là đừng có làm cái đó, hôn ấy!"

----- lời tác giả -----

Cầu bóng ma trong lòng lão sư ~

Cầu bóng ma trong lòng sư tử nhỏ ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Người của La Vân Hi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Nghiêm lão sư nói xong, không khí giống như trong phút chốc đóng băng, Thi Diễm tròn trừng mắt, Nghiêm lão sư ho nhẹ một tiếng, muốn giảm bớt mức độ ngọt ngào trong không khí.

Ông còn cách nào khác đâu? Ông cũng rất bất đắc dĩ mà.

Nói cho cùng còn không phải vì sợ Kỳ Diệc Hoành bị lấy cảm sao? Mấy chuyện yêu đương trong trường học vốn ngầm hiểu ý là được rồi, thế nhưng đáng thương cho ông phải nói thẳng ra, ông cũng đang tan nát cõi lòng lắm chứ.

"Nghiêm lão sư, sao có thể như vậy được? Em và Kỳ Diệc Hoành không liên quan, tội em....."

"Tốt, rất tốt, " Nghiêm lão sư nghe được đáp án này thì yên tâm, "Nói chung em cần phải chú ý một chút, em cũng biết nếu như cổ họng tên nhóc ấy mà không được tốt thì cuộc thi lần này coi như bỏ lỡ."

Thi Diễm thế nào mà cứ có cảm giác ông ấy căn bản là không nghe lọt lời giải thích của cô vậy nhỉ?

Nghiêm lão sư dặn dò xong vài câu thì rời đi, Thi Diễm đẩy cửa phòng phát thanh đi vào, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đeo tai nghe, trước mặt hình như còn đặt một chiếc máy tính.

Thi Diễm đi lên trước, "Coca của cậu."

Tay phải Kỳ Diệc Hoành bấm con chuột nhoay nhoáy, tai trái đặt trên bàn phím gõ lạch cạch, tốc độ tay kinh người. Hiện tại nhất định là anh nghe không vào mấy tiếng nói chuyện xung quanh, Thi Diễm đặt coca bên cạnh tay anh, dùng một ngón tay đâm đâm bả vai anh.

"Đừng nói chuyện với tôi."

"....."

Kỳ Diệc Hoành chơi game đến mức không còn quan tâm đến chuyện gì đang diễn ra xung quanh, từng con sóng đánh ra liên tiếp. Thi Diễm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Kỳ Diệc Hoành đưa một tay ra, đẩy lon coca về phía cô.

"Mở hộ tôi."

Mất anh vẫn nhìn chăm chăm màn hình không chớp, Thi Diễm bật nắp, Kỳ Diệc Hoành chỉ uống một hớp, sau đó lại vùi đầu vào game.

Đây gọi là chơi đến quên thời gian sao?

Thi Diễm thấy thời gian phát thanh sắp bắt đầu, nhưng cô ngồi bên cạnh anh, nói cái gì anh cũng nghe không lọt, cô chỉ có thể cuống lên.

"Đẹp!" Kỳ Diệc Hoành kích động đến mức tông giọng cũng thay đổi, anh tháo tai nghe xuống, Thi Diễm vội vàng đẩy cánh tay anh, "Mau lên, còn hai phút nữa là bắt đầu rồi!"

Kỳ Diệc Hoành nhìn đồng hồ, cảm thán mình ước lượng thời gian thật chuẩn, "Cậu thích chơi game không?"

"Cũng tạm."

"Chơi liên minh huyền thoại hả? Hôm nào lập đội với cậu."

Thi Diễm lắc đầu một cái. "Mình chơi Tiêu tiêu lạc(*)."

(*) Anipop

Kỳ Diệc Hoành bình tĩnh lại, Thi Diễm vội vàng đứng dậy thu dọn đồ đạc trên mặt bàn. "Ồi trời, cái máy tính này của cậu sao nặng quá vậy, cậu có thể mua loại siêu mỏng mà, thuận tiện mang theo."

"Cái này là chuyên để chơi game."

Thi Diễm chỉ cảm thấy chiếc máy tính này mang đi mang lại thật phiền phức, Kỳ Diệc Hoành uống một hộp coca, Thi Diễm ngồi về chỗ. "Thầy giáo nói tuần sau cậu có cuộc thi, mấy thứ này cậu đừng uống nữa thi hơn."

Đối với một chữ ăn, Kỳ Diệc Hoành là thật sự không thể thỏa hiệp.

Nửa tiếng phát thanh trôi qua, nói xong câu cuối cùng, đầu óc của Thi Diễm rối cuộc được thả lỏng. Cô vẫn cứ sợ mình sẽ nói không được trôi chảy, sợ đầu lưỡi đột nhiên bị thất chặt.

"Cậu có weibo không?"

"Có chứ."

Kỳ Diệc Hoành bảo Thi Diễm lấy điện thoại ra, "Tôi đưa tài khoản weibo của tôi cho cậu, mấy chuyện đăng bài từ giờ giao cho cậu."

Thi Diễm hiểu weibo và tài khoản wechat công khai đều cần phải quản lý, đó là nền tảng tốt nhất để tích lũy nhân khí.

Kỳ Diệc Hoành đọc tên đăng nhập và mật khẩu cho cô, "Thầy Nghiêm nói ngày nào cũng phải đăng bài."

"Cậu muốn cho mình quản lý?"

"Tôi rất bận."

Thi Diễm bĩu môi, cô thấy là anh bận chơi game thì có.

Cậu thiếu niên còn chưa lên lớp mà lôi máy tính ra, có lẽ là muốn chơi thêm một trận nữa.

Thi Diễm đứng sau lưng Kỳ Diệc Hoành, nhìn anh đeo tai nghe, sống lưng thẳng tắp, ngón tay sạch sẽ thon dài cầm chuột.

Cô chụp bóng lưng của anh, lúc đi ra khỏi phòng phát thanh liền dùng tài khoản weibo của anh đăng lên.

Ảnh là bóng lưng của Kỳ Diệc Hoành, phần chú thích viết: đoán xem tôi đang chơi trò gì?

Fans của Kỳ Diệc Hoành trên weibo không ít, Thi Diễm lật xem mấy bài đăng trước đó của anh. Thật sự là không phải ít tầm thường, một tháng còn không đăng lên nổi một tấm hình.

Cô quay lại ký túc xá, Tưởng Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc đang chơi game, Từ Từ Dịch còn đang ngủ trưa.

Kỳ Diệc Hoành chơi game nhưng cũng không đến nỗi quên thời gian, buổi chiều anh còn có lớp, hiện tại cũng nên đi học rồi.

Bên trong giảng đường đã có không ít sinh viên đến nhận chỗ, Kỳ Diệc Hoành cũng coi như là đến sớm, anh vừa ngồi vững, liền nhìn thấy Kim Triết và Từ Dương khoác vai đi tới, vừa nhìn anh vừa cười.

Kỳ Diệc Hoành không hiểu ra làm sao. "Cười cái gì mà cười?"

"Cậu từ bao giờ đã thành người của La Vân Hi rồi thế?"

Kỳ Diệc Hoành hoàn toàn nghe không hiểu, anh xoay chiếc bút trong tay, không rảnh để ý.

Kim Triết mở weibo cho Kỳ Diệc Hoành xem, anh nhìn thấy tài khoản weibo của mình mấy ngày trước đăng lên một bài viết, bắt mắt nhất chính là cái đuôi nhỏ bên dưới tên tài khoản của anh, trên đó viết: Người của La Vân Hi.

"La Vân Hi là ai?" Ký Diệc Hoành hỏi ngược lại.

"Là một diễn viên, còn là đàn ông nữa."

Ký Diệc Hoành lập tức nghĩ ra việc tốt này là do ai làm, Từ Dương cười đến mức muốn tắt thở, "Hóa ra là cậu thích đàn ông, chẳng trách nhiều tài nữ mỹ nữ như vậy đều không thành công tiếp cận được cậu."

Ký Diệc Hoành đảo mắt qua, Từ Dương còn muốn cười, nhưng bị ánh mắt đỏ của anh làm cho phải mạnh mẽ dừng lại.

Mấy người Thi Diễm rót cuộc cũng đến, phía sau đã không còn chỗ, bắt đầu đi đánh phải ngồi trên cùng.

Ký Diệc Hoành thấy ai đi vào cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, xem ra là đã đều thấy được rồi?

Thầy giáo đi vào, chuông báo cũng vang lên, bốn phía dần yên tĩnh lại.

Sinh viên tương đối đông, dù là mới bắt đầu năm, nhưng mỗi người lên nói một câu thôi cũng đủ gây ra tiếng rì rào không nhỏ.

Vị giảng viên này có phong cách giảng bài vô cùng hài hước nên rất nhiều sinh viên đều chọn lớp của ông.

Bên tai Thi Diễm nghe được mấy câu đứt quãng, "Người trẻ bây giờ đặc biệt có chủ kiến..... có cá tính....."

"Nền công nghiệp giải trí thời gian gần đây phát triển với tốc độ chóng mặt, điều này cũng có lợi cho chuyên ngành của các bạn. Ở đây có bao nhiêu người là fan hâm mộ cuồng nhiệt của các ngôi sao đang nổi nhỉ?"

Thi Diễm hận không thể giơ tay lên thật cao, cô nhìn thấy thầy giáo cười cười mở ra một tấm ảnh chụp màn hình.

Sau đó Thi Diễm nhìn thấy mấy chữ được khoanh tròn.

"Ha ha ha -----" Trong giảng đường đã có mấy người cười ồm ồm.

Ký Diệc Hoành đang cầm điện thoại lên lút chơi game, thỉnh thoảng bị gọi tên.

"Thầy muốn phỏng vấn Ký Diệc Hoành của chúng ta một chút, vì sao lại mê mẩn La Vân Hi vậy nhỉ?"

Thi Diễm nghe vậy, chột dạ ôm mặt, Tưởng Tư Nam ngồi bên cạnh nghe được cũng đang cười nghiêng ngả, "Cái gì cơ, Ký Diệc Hoành thích La Vân Hi? Suýt nữa, đây không phải là người gần đây cậu mê đắm nhất à? Đúng là tâm linh tương thông nha!"

Ký Diệc Hoành đứng lên, ánh mắt từ bốn phía đồng loạt rơi xuống người anh, thầy giáo chống hai tay trên bục giảng, đem câu nói vừa rồi lặp lại một lượt.

Ký Diệc Hoành miễn cưỡng nặn ra năm chữ. "Bởi vì anh ta đẹp trai."

"Chính xác là như vậy, tướng mạo của La Vân Hi là không thể chê được. Vậy em nói nghe thử một chút, điểm nào của La Vân Hi hấp dẫn em nhất? Hay là nói, trên người cậu ta có gì đặc biệt khiến em yêu thích?"

Ký Diệc Hoành không trả lời được, hoàn toàn mộng mị, trong đầu chỉ có IG của anh, liên minh huyền thoại của anh.

Tầm mắt anh rơi xuống một người ngồi phía trước mình, nhìn thấy đầu Thi Diễm chôn trước ngực không dám ngẩng lên.

Bát Bát: Có lẽ bộ này có khá nhiều độc giả mới đến với Bát Bát nên ta sẽ nói lại một chút.

Siêu siêu ngọt được đăng mỗi ngày một chương vào lúc 8h28p tối, nếu như qua 8h28p tối mà các nàng không thấy thì chứng tỏ ngày hôm đó ta đã hoãn đăng. Độc giả bên facebook và wordpress thì nếu ta thông báo hoãn sẽ biết ngay, nhưng phía wattpad bởi vì thông báo trên cuộc trò chuyện (không đăng trong truyện để tránh loãng truyện) nên chỉ những ai theo dõi nick của ta là @newwloser88 mới nhận được thông báo. Vậy nên mọi người bên wattpad nếu theo các bộ truyện của Bát Bát thì chịu khó ấn theo dõi tài khoản của ta nhé, để ngay lập tức có thể biết được lịch đăng thay thế nếu như có hoãn. Yêu thương.*

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đắc tội đại thần

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Thầy," Kỳ Diệc Hoành mỗi một chữ nói ra chính là cuốn hút muốn đòi mạng, "Weibo của em là nhờ người khác quản lý, cái này không phải em làm."

"Thế hả?" Thầy giáo cười híp mắt nói: "Vậy thì dễ hiểu rồi, đối phương là nữ sinh phải không?"

Thi Diễm niệm trong lòng, tuyệt đối đừng nhắc đến tên cô, cô thật sự không muốn bị gọi tên đâu. Còn cả những người nếu như biết được weibo của Kỳ Diệc Hoành là do cô quản lý thì không biết sẽ xử lý cô thế nào kia nữa.

"Là Thi Diễm của lớp sáu."

Thi Diễm hít một ngụm khí lạnh, Kỳ Diệc Hoành cũng quá không nghĩa khí đi, cứ như vậy bán đứng cô?

"Vậy bạn học Thi Diễm này hôm nay có đến không?"

Thi Diễm thật sự hận không thể chôn đầu vào trong bàn, Trương Tư Nam chọc chọc cánh tay cô, Thi Diễm mặt mũi méo xệch, vô cùng không tình nguyện đứng dậy.

"Bạn học này, em nói một chút xem, điều đặc biệt gì khiến em yêu thích một ngôi sao?"

Kỳ Diệc Hoành ngồi xuống, nhìn thấy Thi Diễm rất không tự nhiên đứng đó, "Em.... em nhìn mặt."

"Nói cách khác, nhất định phải có khuôn mặt đẹp mới được."

Thi Diễm không ngừng gật đầu.

Kỳ Diệc Hoành hừ lạnh, "Nông cạn."

Thế nhưng vị thầy giáo kia lại cảm thấy đề tài này rất đáng giá để nghiên cứu, ông đi lên hai bước, dừng lại ở giữa giảng đường, "Còn gì khác không?"

Thi Diễm dĩ nhiên không thể khiến thần tượng của mình bị kém cạnh được, "Còn phải nghe giọng nói, nhìn nhân cách....."

Kỳ Diệc Hoành cúi đầu nhìn chằm chằm điện thoại, anh chỉ xuất thần mất một lúc mà bây giờ tình tảo lại muốn tiếp tục đánh đã nhận ra bị người ta giết chết rồi.

Hơn cả là tiếng nói chuyện của Thi Diễm khiến anh bức bối không thôi, hận không thể chặn lại cái miệng của cô.

Mà sự quan tâm của phần lớn người trong giảng đường hiện tại là, vì sao Kỳ Diệc Hoành lại để cho Thi Diễm quản lý weibo cá nhân chứ?

Cô tiến vào phòng phát thanh, là có thể mang luôn cả tài khoản cá nhân của đại thần đi rồi sao?

Thầy giáo hỏi Thi Diễm vài câu, cảm thấy rất thú vị, ông tiếp tục đi lên mấy bước, một lần nữa gọi tên Kỳ Diệc Hoành, "Nếu như bạn gái em theo đuổi một ngôi sao nào đó, hoặc là vô cùng si mê một thần tượng khác phái, vậy em sẽ để ý chứ?"

Sống lưng Thi Diễm lạnh toát, thôi xong, Kỳ Diệc Hoành nhất định sẽ không buông tha cho cô, đây là rắc rối cô gây ra, nhưng lại hại Kỳ Diệc Hoành bị thầy giáo chú ý.

"Sẽ để ý." Kỳ Diệc Hoành từ tốn đáp.

Thi Diễm trầm nghĩ, anh cũng đâu có bạn gái, anh hoàn toàn có thể từ chối trả lời vấn đề này mà.

"Nếu như cô ấy không những theo đuổi ngôi sao kia, mà còn muốn lôi kéo em thích cùng, cũng như bạn học Thi Diễm kia vậy, dùng điện thoại của em thổ lộ tình cảm với thần tượng của mình, vậy em sẽ làm thế nào?"

Kỳ Diệc Hoành đương nhiên cảm thấy chuyện như vậy là không thể nào chấp nhận được, "Em sẽ nói cậu ấy đổi về như cũ."

"Nhưng bạn gái là để chiều chuộng, lúc này có phải là nên thảo luận một chút địa vị của ai trong gia đình là quan trọng hơn không?"

Thi Diễm nghe thấy sinh viên ngồi trong giảng đường cười rộ lên, cười cái gì mà cười chứ, không nghe thấy thầy giáo nói là giả sử, giả sử thôi hả?

Thầy giáo đi lên trước, đứng đối diện với Thi Diễm, "Vậy em thì sao, nếu bạn trai không cho em đi như vậy, em sẽ đi về như cũ chứ?"

"Không đi." Mỗi ngày cô đều sẽ ngồi chết dí trong cái hố lớn của La Văn Hi, ăn ở đó ngủ ở đó luôn.

Hai người này là muốn đối đầu công khai hả?

Thầy giáo để cho bọn họ ngồi về, Tường Tư Nam ghé sát vào bên tai Thi Diễm nói, "Cậu đúng là cái gì cũng dám nói."

"Có gì mà không dám, đây gọi là tự do thảo luận."

"Không phải cậu đã quên mất ai là cây đại thụ rồi, quên mất thê com là ai đưa cho rồi đấy chứ?"

Ặc, hình như là vừa rồi bị lún quá sâu vào hố nhan sắc nên đã quên mất gì đó. Thi Diễm hạ giọng xuống thấp nhất có thể, "Vừa rồi mình không có nói lời gì quá đáng chứ?"

"Đại thần nói cậu phải đổi lại cái đuôi nhỏ trong weibo, cậu thì hay rồi, lớn tiếng nói không! Mình thật sự là khâm phục dũng khí của cậu, lão đại, xin nhận của mình một lạy đi!"

Cô thật có nói vậy hả?

Thi Diễm có mấy giây ngẩn ngui lâm vào tình trạng mất trí nhớ, cô cảm thấy mình nên mau mau chạy đi cầu xin đại thần tha thứ.

Thi Diễm lấy điện thoại ra nhắn tin cho Kỷ Diệc Hoành, đầu tiên là gửi đi mấy cái về mặt rất chân chó, ví như ông chủ cậu thật đẹp trai nha, cậu nổi bật nhất giữa đám đông!

Chỉ tiếc Kỷ Diệc Hoành không phản hồi lại cô, Thi Diễm thàn than, anh sẽ không vì vậy mà đá cô ra khỏi phòng phát thanh đó chứ?

Sau khi tan lớp, người bên trong giảng đường tản ra, Thi Diễm ngồi yên không nhúc nhích ở hàng ghế trước.

Tường Tư Nam đứng dậy, lôi cô đứng lên, "Đi thôi, về ký túc xá nào."

"Mấy cậu về trước đi."

"Cậu còn có việc gì hả?"

Còn không phải sao, cô phải nỗ lực bảo vệ bát com của mình mới được.

Từ Từ Dịch kéo cánh tay Tường Tư Nam, "Đi thôi."

Bọn họ đi ra ngoài, Từ Từ Dịch quay đầu lại nhìn, thấy Kỷ Diệc Hoành và mấy người bạn thân cũng đang đi ra. "Mấy cậu nói xem, điều kiện của gia đình Kỷ đại thần có phải là rất tốt không?"

"Cụ thể thế nào thì mình không rõ, nhưng nghe nói chiếc máy tính cậu ấy dùng để chơi điện tử kia không rẻ, còn cả mấy chiếc tai nghe cậu ấy vẫn dùng, sinh viên bình thường nhất định không mua nổi."

Từ Từ Dịch cười khẽ, "Sự tử nhỏ thật có phúc, chẳng trách hiện tại muốn bằng mọi giá nọt khiến cho đại thần vui vẻ."

Tường Tư Nam nghe câu này của Từ Từ Dịch, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần không thoải mái, "Đừng nói vậy."

"Được rồi được rồi, chuyện của người khác chúng ta cũng không quản được," Từ Từ Dịch kéo cánh tay Tường Tư Nam, "Chúng ta vẫn là về ký túc xá làm bài tập thôi."

Thi Diễm tự biết mình đuối lý, mắt thấy Kỷ Diệc Hoành đi ra khỏi giảng đường, cũng vội vàng chạy theo.

Mấy người bọn họ đi ra đến sân bóng rổ, Thi Diễm ngồi xuống hàng ghế dưới khán đài. Trong lúc Kỷ Diệc Hoành cảm bóng làm nóng người, Kim Triết nhân cơ hội chạy đến trước mặt Thi Diễm, "Ui ui, đây là đến xin được tạ tội sao?"

"Mình cũng không làm sai nhiều lắm phải không?" Lúc cô nói ra lời này, sức lực rõ ràng là yếu hơn sên.

"Tôi nói cậu nghe nè, cậu xong đời là cái chắc rồi. Trước mặt mọi người không cho Kỷ đại thần mặt mũi, cậu đúng là số một."

Thi Diễm lí nhí, "Vậy phải làm sao bây giờ? Có thể bù đắp không?"

Kim Triết ngồi xuống bên cạnh Thi Diễm, "Xét thấy cậu có thành ý như vậy, tớ sẽ chỉ cho cậu một chiêu. Lát nữa chờ cậu ta chơi bóng mệt quay lại đây nghỉ ngơi, cậu bắt ngờ xông ra từ phía sau rồi xung phong đâm bốp cho cậu ta, bốp vai nè, cánh tay nè, tóm lại là cậu ta sẽ bị một chiêu này hạ gục."

"Mình không tin."

"Ồ kìa, sao cậu lại không tin lời tớ? Vậy tớ cũng nói luôn với cậu, hôm qua còn có một cô bạn đến hỏi tớ rốt cuộc là cậu làm thế nào mà tiến vào được phòng phát thanh đấy. Có rất nhiều người muốn đá cậu ra khỏi phòng phát thanh, cậu vẫn không có nửa điểm cảm giác nguy hiểm nào sao?"

Kim Triết nói xong, đẩy cánh tay Thi Diễm, "Cứ trốn đi trước đã, lát nữa chờ cậu ta quay lại rồi hãy xuất hiện."

"Ồ." Tuy là Thi Diễm cảm thấy trong này có âm mưu gì đó, nhưng Kim Triết là người chơi thân với Kỷ Diệc Hoành nhất, vậy cũng có nghĩa là Kỷ Diệc Hoành thích gì cậu ta cũng sẽ là người hiểu rõ nhất, nhỉ?

Thi Diễm trốn sang một bên, chờ thật lâu sau, lâu đến nỗi có cảm giác sắp bị mặt trời hun cháy khét lẹt mới nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành dừng lại. Anh ngồi vào chỗ của mình nghỉ ngơi, cầm chai nước tu một hơi lớn.

Cách đó không xa, Kim Triết kéo Từ Dương qua bên này xem trò hay, bọn họ nhìn thấy Thi Diễm rón rén đi về phía Kỷ Diệc Hoành.

"Cậu còn nhớ lần trước có một cô bạn cũng là ở đây, trong lúc nhất thời không nhận được mê trai đã nắm vai của Kỷ Diệc Hoành, cuối cùng kết cục là gì không?" Kim Triết nghĩ đến hình ảnh kia, vội cất lực nín cười.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Suýt chút nữa chạy theo người ta rồi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Sao mà không nhớ được chứ, nữ sinh kia gào khóc nửa ngày, cuối cùng vẫn là tớ phải chạy ra dỗ dành người ta, sau đó lại là tớ mang người ta đến phòng y tế kiểm tra."

Kim Triết cười khan hai tiếng, "Thi Diễm này vừa thấp lại vừa gầy, đoán chừng sẽ càng dễ ném hơn, không phải là sẽ trực tiếp bị ném vào rổ trên sân kia luôn đó chứ?"

Kỷ Diệc Hoành không thích có quá nhiều tiếp xúc da thịt với người khác, nữ sinh lần trước chỉ mới chạm tay vào vai anh thôi mà toàn thân anh đã nổi lên da gà. Cũng không khuếch đại như mấy người Kim Triết nói, dù sao thì chiêu ném người qua vai cũng phải tiếp xúc, anh chỉ trực tiếp hất cánh tay của đối phương ra rồi bỏ đi mà thôi.

Thi Diễm lén lút đi đến sau lưng Kỷ Diệc Hoành, đưa tay đặt lên bả vai của cậu thiếu niên.

Ngón tay vừa vịn chạm vào xương bả vai của Kỷ Diệc Hoành, cô nhìn thấy trên đầu anh toàn là mồ hôi, theo mấy sợi tóc nhỏ xuống, còn có giọt men theo chiếc cổ thon dài của anh lăn xuống, lọt vào trong cổ của chiếc áo phông trắng.

Bàn tay cầm chai nước khoáng của Kỷ Diệc Hoành nắm chặt, nghiêng đầu nhìn cái tay đặt trên bả vai mình, anh bắt lấy cổ tay Thi Diễm, trong khoảnh khắc đó cô cảm nhận được một sức mạnh cực kỳ lớn đặt trên cổ tay mình.

Không phải là anh muốn ném cô đi đó chứ?

"Đại thần đại thần, đừng nóng, chơi bóng rổ rất mệt phải không? Mình đắp bóp cho cậu nhé."

Đây rõ ràng là giọng của Thi Diễm, Kỷ Diệc Hoành khẽ nói lỏng tay, giống như ông chủ lớn ngồi thẳng lưng về.

Kim Triết cụng vai Từ Dương, "Có vấn đề."

"Không thể sai!"

Thi Diễm khiến cho mình bày ra vẻ mặt chân chó nhất có thể, Kỷ Diệc Hoành xoay khớp cổ, "Cánh tay cũng mỏi nữa."

Thi Diễm dứt khoát ngồi xuống bên cạnh anh, đắp bóp cánh tay, "Thoải mái không?"

Kỷ Diệc Hoành không nói lời nào, lúc anh bày ra bộ dạng nghiêm túc quả nhiên đặc biệt khó tiếp cận, Thi Diễm nhìn chằm chằm gò má anh, thấy khóe miệng cậu thiếu niên mím chặt, "Í, khóe miệng cậu có gì kìa."

Kỷ Diệc Hoàn quay đầu sang nhìn chăm chăm cô, Thi Diễm cười gượng hai tiếng, cô chỉ muốn làm dịu bầu không khí này xuống một chút thôi mà.

"Cậu nhìn chăm chăm miệng tôi là có ý gì?" Kỷ Diệc Hoàn hỏi cô.

Thi Diễm bối rối, "Mình tưởng khoe miệng cậu có....."

"Có cái gì?"

Cô vốn chỉ muốn đùa một chút thôi có được không, có cái gì cô cũng chưa có nghĩ tới, "Có thịt."

Kỷ Diệc Hoàn đưa lưỡi ra, chậm rãi liếm một cái, Thi Diễm đỏ mặt xoay đầu sang phía khác. Kim Triết và Từ Dương bước nhanh đến, "Hiếm thấy hiếm thấy, đứng là sống càng lâu càng được khai mở nhãn quang mà."

"Hiếm thấy cái gì?" Thi Diễm không hiểu hỏi.

"Cậu không hiểu." Kỷ Diệc Hoàn liếc hai người kia một cái, "Mấy cậu vào chơi trước đi, tôi nghỉ thêm một lúc nữa."

"Được thôi." Kim Triết và Từ Dương xoay người đi vào sân bóng rổ.

"Đúng rồi, vòng phòng vấn lần trước đã qua rồi, bắt đầu từ ngày mai, sau khi tan học tôi sẽ qua đó ghi âm."

Thi Diễm nuốt chút nữa thì quên mất chuyện này. "Thật hả? Cậu cũng quá lợi hại rồi đó?"

Thi Diễm nhớ tới cảnh tình cảm kịch liệt lúc đó, tự cảm thấy thể hiện tài năng thật không dễ dàng chút nào. Thi Diễm còn hưng phấn hơn cả nghe chính mình được thông qua. "Cậu thật trâu bò, bá phục bá phục."

Kỷ Diệc Hoàn cười cười, những câu như vậy anh đã nghe đến mọc kén trong tai, hơn nữa nhìn bộ dạng chân chó này của Thi Diễm, xem ra cũng chỉ là để làm anh vui lòng mà thôi.

Mấy nữ sinh ngồi bên cạnh lân la tiến đến, trong đó có một cô gái mặc váy trắng, mái tóc dài bồng bênh, cực kỳ xinh đẹp.

"Kỷ Diệc Hoàn." Cô ta thẹn thùng lên tiếng, nhưng có lẽ là vì không biết phải nói gì tiếp theo nên sau khi gọi xong tên anh chỉ biết giương mắt đứng đó. Kỷ Diệc Hoàn liếc sang, khuôn mặt cô ta lập tức đỏ ửng như một quả cà chua.

Thi Diễm hơi nghiêng người lên trước, nghe được cô ta tiếp tục: "Cậu đến chơi bóng rổ à?"

Kỷ Diệc Hoàn mặc áo ngắn tay, lộ ra một phần cánh tay rắn chắc, ánh mặt trời yên lặng rơi xuống người anh, Kỷ Diệc Hoàn vận nắp chai nước khoáng trong tay.

"Cậu đói không? Có muốn ăn chút gì đó không?" Nữ sinh đó không biết lấy đâu ra một túi thịt bò, nhanh nhẹn xé ra rồi đưa đến tay Kỷ Diệc Hoàn.

Thi Diễm nhìn thấy động tác uống nước của Kỷ Diệc Hoàn dừng lại, rõ ràng bị hấp dẫn. Anh nhìn chăm chăm chiếc túi trong tay cô bạn kia, qua miệng túi bị xé có thể nhìn thấy thịt bò đỏ rực bên trong, vừa nhìn là biết rất cay.

Thi Diễm âm thầm khâm phục cô bạn này, lại biết dùng đồ ăn để tiếp cận Kỷ Diệc Hoàn. Nhưng mà Kỷ Diệc Hoàn cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, chẳng lẽ còn bị chút đồ ăn này mua chuộc sao?

Nông cạn, ấu trĩ.

Nhưng nơi khoe miệng cô nhìn thấy ngón tay Kỷ Diệc Hoàn gật gật, Thi Diễm dứt khoát quay sang nhìn anh, thấy đôi mắt Kỷ Diệc Hoàn không hề chớp dừng trên chiếc túi trong tay cô bạn kia.

Cô vội vàng lên tiếng nhắc nhở, "Cậu đừng có quên lời thầy Nghiêm dặn dò, mấy thứ này cậu không thể đụng vào đâu."

Yết hầu Kỷ Diệc Hoàn hơi lăn, Thi Diễm vội vàng kéo cánh tay anh, "Nhịn một chút đi."

Cô bạn ngồi bên tay phải của Kỷ Diệc Hoàn thấy vậy, rõ ràng mất hứng, "Có cần phải đến mức đó không? Chỉ là ăn một chút thôi mà."

"Vị bạn học này, lời thầy giáo đã căn dặn mình cũng không có cách nào khác."

"Kỷ Diệc Hoàn, đây là thịt bò khô tự làm ở nhà đó, mùi vị tuyệt đối chính tông, so với bán bên ngoài còn ngon hơn rất nhiều."

Trong lòng Thi Diễm có loại cảm giác khó chịu không nói ra lời, cô muốn kéo Kỷ Diệc Hoàn đứng dậy, nhưng sức mạnh của cô không đủ dùng. Cậu thiếu niên ngẩng đầu nhìn về phía cô, Thi Diễm ỨC ĐỔ MẮT, "Mình mua cho cậu được chưa?"

Kỷ Diệc Hoàn lập tức đứng lên đi theo sau cô.

Cô bạn phía sau gọi với theo mấy lần, nhưng anh đều không quay đầu lại.

Vừa vào đến siêu thị của trường, Thi Diễm lập tức bắt đầu hối hận vì những câu mình vừa nói, cứ có cảm giác như bản thân đang tranh sủng với người ta. Kỷ Diệc Hoành nhất đồ trên kệ, một chút cũng không nường tay, "Cái này ngon, còn cái này nữa, cái kia cũng ngon....."

Thi Diễm đi tới, đoạt lấy toàn bộ mấy thứ anh đang ôm trong lòng rồi thả về kệ hàng. "Chỉ được lấy một."

"Vì sao?"

"Không phải cô bạn kia cũng chỉ cho cậu một gói thịt bò thôi à?"

Cô cảm thấy Kỷ Diệc Hoành thật sự quá mức buồn cười, "Mình chỉ thấy con trai theo đuổi con gái mới mua đồ ăn vặt."

"Nam nữ bình đẳng." Kỷ Diệc Hoành chọn được một túi đồ ăn vặt.

Sau khi quay lại ký túc xá, Thi Diễm càng nghĩ thì cảm giác kỳ quái trong lòng càng lớn. Khi đó nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành ngồi yên không nhúc nhích, trong lòng cô thậm chí còn có cảm giác sợ hãi.

Cô rất sợ cô bạn kia nói với Kỷ Diệc Hoành: Kỷ Diệc Hoành, từ bây giờ mình nhận thầu cung cấp toàn bộ đồ ăn vặt cho cậu, cậu đi theo mình đi. Sau đó anh liền quên hết cả mọi thứ xung quanh mà chạy theo cô ta.

Không được, tuyệt đối không được.

Thi Diễm sờ sờ mặt, điên rồi, cô biết là mình bị sắc đẹp của Kỷ Diệc Hoành hấp dẫn, nhưng cô không thể nào cứ như vậy rơi xuống được chứ?

Thi Diễm đột nhiên tát mạnh lên mặt hai cái, Tưởng Tư Nam dùng ánh mắt kỳ quái nhìn sang cô, "Tự nhiên tát mình chi vậy?"

"Mình..... Mình cứ có cảm giác có con muỗi đang vo ve bên tai."

Điện thoại tinh tinh một tiếng, Thi Diễm cảm lên nhìn, thấy Alipay có 700 đồng gửi tới.

Dù sao cũng là con gái của chính mình, dù có nhẫn tâm cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc, mấy ngày này Thi Diễm không tìm ông ta nữa, ông ta cũng sợ sau khi cô nộp tiền đi sẽ không còn tiền ăn cơm. Ngày hôm sau, Thi Diễm ăn cơm xong liền vội vàng đi đến phòng phát thanh của trường.

Cô đi đến cửa, không chút nghĩ ngợi đẩy cửa bước vào, Kỷ Diệc Hoành vừa mới chơi xong một trận bóng rổ, mồ hôi đầm đìa, áo mặc trên người ướt đầm.

Thi Diễm đi vào một bước, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy cậu thiếu niên cầm vật áo, thoát một cái còi phăng ra.

Động tác thật sự là lưu loát đến thần kỳ, không dừng lại lấy một giây.

Đợi chút, Thi Diễm cảm thấy trước mắt chói lóa, hình như cô vừa nhìn thấy một cảnh gì đó không nên thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thích mất không?

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Á!"

Tiếng thét chói tai từ phía sau vang lên, Kỷ Diệc Hoành quay đầu lại nhìn, sau đó lại như người không liên quan cầm chiếc áo phong mới đặt trên bàn mặc vào.

Xoang mũi Thi Diễm nóng nóng, giống như muốn phụt máu mũi, rốt cuộc cô vừa nhìn thấy cái gì vậy?

Mà quan trọng là, không phải cô nên đóng sầm cửa lại rồi xoay người bỏ chạy sao? Đó mới là phản ứng bình thường, nhưng trong giây phút này cô lại không tài nào nhắc chân lên nổi. Cơ thể của Kỷ Diệc Hoành một chút cũng không có cảm giác yếu ớt gầy gò, vai rộng eo thon, lưng quần hơi trễ xuống

lộ ra một phần cơ bụng rắn chắc không chút mỡ thừa, hai cánh tay không còn vải che chắn, khiến người nhìn có một cảm giác đầy mạnh mẽ.

Bạo kích, đúng là bạo kích mà!

"Cậu không tính đóng cửa à?"

Cũng đúng, ngộ nhờ có ai đi qua, nhìn thấy hai người rồi lại hiểu lầm thì phải làm sao?

Thi Diễm đóng mạnh cửa lại, mà chính cô lại vẫn không đi ra ngoài.

Cô dời tầm mắt đi, giả vờ như đang ngắm phong cảnh, thế nhưng nơi khóe mắt vẫn âm thầm theo dõi từng động tác của Kỷ Diệc Hoành. Anh chọn một chiếc áo phông rộng thùng thình, ngón tay thon dài tùy ý cầm lấy một đoạn rồi nhét vào trong quần.

Hai chân Thi Diễm mềm nhũn, Kỷ Diệc Hoành cuộn chiếc áo phông vừa cởi ra rồi ném sang một bên. "Thích mắt không?"

"Không thích!" Cô không nhìn thấy gì cả được không?

"Không thích?" Kỷ Diệc Hoành ngàn vạn lần không ngờ sẽ nhận được đáp án như thế, anh đi lên vài bước, dừng lại trước mặt Thi Diễm, "Không thích chỗ nào?"

Thi Diễm đảo mắt vòng quanh, "Ý mình là, mình không nhìn thấy gì cả."

"Không nhìn thấy hay là nhìn chưa đủ?"

"....." Máu nóng toàn thân dồn lên não, Thi Diễm bật thốt lên, "Cậu làm như vậy là không đúng, phòng phát thanh là một nơi trang trọng cỡ nào chứ, vậy mà cậu cậu....."

"Tôi làm sao?" Áo anh ướt đầm mồ hôi, dính vào người rất khó chịu, không lẽ thay cái mới cũng không được?

"Cậu lại ngang nhiên cởi áo ở đây."

Kỷ Diệc Hoành cười cười, "Nói vậy tức là cậu đã nhìn thấy."

Thi Diễm vội vàng chen qua người anh chạy vào trong, "Sắp đến giờ rồi, cậu còn không mau đi chuẩn bị đi?"

Anh xoay người nhìn chằm chằm bóng lưng cô, Thi Diễm ngồi vào ghế của mình, hai tay ôm mặt. Sao lại vẫn nóng như thế chứ, đúng là không có tương lai gì cả, sắc đẹp trước mặt cô đáng ra phải làm như khinh thường không buồn chớp mắt mới đúng!

Kỷ Diệc Hoành đi lên rồi ngồi xuống, "Ngày 11 có hoạt động kỷ niệm thành lập trường, cậu có về nhà không?"

Thi Diễm lắc đầu, cô không nghĩ sẽ về, bởi dù có về thì cũng chỉ một mình lui thủi.

"Rất tốt, ngày hôm đó tôi có một tiết mục, bỏ thêm vài đoạn là giọng nữ, liền để cậu làm đi."

Thi Diễm biết những người được tham gia chương trình kỷ niệm của trường đều đã qua tuyển chọn tỉ mỉ, mỗi tiết mục đều do một vị lão sư chịu trách nhiệm, có thể tưởng tượng ra tầm cỡ đến thế nào. "Cậu không chọn lựa một chút à?"

"Tôi bận bịu như vậy, thời gian đâu mà lãng phí?"

Cũng có lý.

Thời gian cực kỳ gấp rút, nhưng phần thoại chuẩn bị cho Thi Diễm cũng không nhiều, chỉ có vài đoạn ngắn, nên nhất định là kịp.

Buổi chiều là tiết của môn học tự chọn, rất nhiều nữ sinh đến từ sớm để chiếm chỗ tốt.

Từ Từ Dịch thấy Thi Diễm cầm điện thoại đang xem gì đó, khẽ đẩy cánh tay cô rồi hỏi, "Hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường năm nay, chương trình của khoa phát thanh chúng ta vẫn là Kỷ Diệc Hoành đứng ra chuẩn bị hả?"

"Chắc vậy đó," Thi Diễm hơi ngẩng đầu, "Cậu ấy nói có một tiết mục."

"Nghe nói năm ngoài có đăng lên trang web của trường thông báo tuyển chọn người....."

Thi Diễm nhớ mang máng đúng là có chuyện đó, "Chắc là vì năm nay thời gian khá gấp gáp, Kỷ Diệc Hoành gần đây cũng bận rộn liên miên, nên cậu ấy nói đến lúc đó để mình cùng phối hợp."

Trong lòng Từ Từ Dịch như có ai đó ném tới một tảng đá lớn, còn chưa nghe được âm thanh gì, cả người đã bị đánh cho choáng váng.

Vậy nên, đây chính là một cơ hội cũng không cho người khác sao?

"Xin chào, bạn là Thi Diễm phải không?" Tiếng nói ôn nhu dịu dàng vang lên bên tai, Thi Diễm ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, "Đúng, là mình đây."

"Mình là Quý Nguyên Thanh."

"Hội trưởng ban văn nghệ của hội sinh viên Quý Nguyên Thanh hả?" Tường Tư Nam thấy đôi phương rất quen mắt.

"Đúng vậy." Quý Nguyên Thanh đứng đó, không có ý định ngồi xuống, "Thi Diễm, cậu chưa vào hội sinh viên phải không?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu, tư chất của cô tầm thường như vậy, cũng không có ai đề cử, đến cả cửa vào hội sinh viên cũng không thể tới gần ấy chứ.

Quý Nguyên Thanh mở quyển sách trong tay ra, đưa cho Thi Diễm một tờ đơn, "Cậu điền vào đây đi, tiết tự học tối nay đưa cho mình, được không?"

Thi Diễm liếc nội dung, giật mình, "Cậu muốn cho mình vào hội sinh viên?"

"Đúng vậy, không phải gần đây cậu vẫn đi theo Kỳ Diệc Hoành làm trong phòng phát thanh đó sao? Chỗ đứng rất tốt, hoàn toàn có thể vào ban văn nghệ rồi."

Từ Từ Dịch nhìn tờ đơn kia đến xuất thần, cô ấy cũng từng viết đơn, nhưng mỗi lần gửi đi đều như tảng đá nhỏ chìm dưới biển lớn, bọn họ ngay cả một lý do từ chối cũng không nói với cô ấy.

Thi Diễm dĩ nhiên là vui mừng không thôi, "Lát nữa mình điền xong rồi đưa cậu luôn."

"Được, chào mừng cậu." Quý Nguyên Thanh thấy mấy người bạn của mình đã đến, liền quay người trở về chỗ ngồi.

Tường Tư Nam ngưỡng mộ liên tục xuýt xoa, cầm tờ đơn nhìn chăm chú, "Sư tử nhỏ, cậu đúng là không phải tầm thường mà, từ khi vin được vào cành cây cao là Kỳ Diệc Hoành liền như cá gặp nước, tiền đồ rộng mở. Sau này trên CV chỉ cần viết thêm một dòng đã từng vào hội sinh viên thôi, vậy là đã trâu bò hơn hẳn người khác rồi!"

Hội sinh viên lấy đoàn chủ tịch là trung tâm cốt lõi, trong này tất nhiên sẽ có những chuyện kéo bè kết phái, nhưng vì sao ai ai cũng tranh đấu đến sứt đầu mẻ trán cũng nhất định muốn giành về một chỗ?

Còn không phải là bởi vì hàm lượng của ba chữ hội sinh viên này quá nặng sao?

Thi Diễm nhân lúc nghỉ giữa giờ điền vào tờ đơn kia, bởi vì khá đột ngột nên cột giới thiệu tóm tắt về bản thân cô chỉ có thể bịa ra, rằng mình yêu ban văn nghệ thế nào, nếu được vào sẽ nỗ lực đóng góp ra sao.

Dù sao đối với Thi Diễm mà nói, có cơ hội là nhất định phải nắm chặt, dù có bị loại thì cũng phải bị loại một cách vui vẻ.

Cả một buổi học Từ Từ Dịch không nghe lọt bất cứ thứ gì, cuối cùng phải bỏ cuộc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời nhảy nhót trên lớp cửa sổ bằng thủy tinh, có chút khiến cho người ta hoa mắt. Từ sau khi đỗ đại học, người khác đều là thả lỏng, chỉ có cô ấy vẫn liên tục liều mạng, cũng bởi vì muốn nhận được những gì đáng được nhận sau từng ấy nỗ lực đã bỏ ra mà thôi, nhưng vì sao lại khó khăn đến như vậy chứ?

Tan học, Thi Diễm cầm tờ đơn đứng ở cửa chờ Quý Nguyên Thanh.

Quý Nguyên Thanh và mấy người bạn vừa cười vừa nói đi ra, Thi Diễm mỉm cười tiến lên, "Mình điền xong rồi."

Nhưng cô ta không đưa tay nhận lấy, ý cười nơi khóe miệng như ẩn như hiện, "Đơn xin vào hội phải có chữ ký của người tiến cử, cậu đi tìm Kỳ Diệc Hoành, nói cậu ấy ký tên rồi đưa lại cho mình là được rồi."

Bàn tay đang đưa ra của Thi Diễm dừng lại, còn phải tìm Kỳ Diệc Hoành ký tên nữa hả?

Cô thầm đoán bây giờ Kỳ Diệc Hoành đang trong phòng phát thanh, ký tên chắc cũng nhanh thôi. Thi Diễm xoay người muốn đi, cô bạn khoác cánh tay Quý Nguyên Thanh lại đột nhiên lên tiếng nhắc nhở cô, "Kỳ Diệc Hoành chắc là đang ở hội trường, cậu đến đó có lẽ sẽ tìm được đấy."

"Được, cảm ơn."

Cô bạn kia nhìn theo bóng lưng Thi Diễm rồi đi, vừa rồi không tự chủ được đã tiến lên theo hai bước, "Nguyên Thanh, cậu việc gì phải làm chuyện thừa thãi đó? Kỳ Diệc Hoành chưa từng tiến cử người khác, cũng không bao giờ ký tên cho ai mà."

"Làm sao cậu biết?" Trong mắt Quý Nguyên Thanh vẫn cất giấu ý cười, "Cậu ấy có thể tiến vào phòng phát thanh chứng tỏ là có bản lĩnh, Kỳ Diệc Hoành coi nhẹ chuyện tiến cử người khác, nhưng có thể cậu ấy sẽ khác."

"Có gì khác đâu chứ, kết quả học tập bình thường, nếu nói đến xinh đẹp, không lẽ cậu còn không xinh đẹp bằng cậu ta?"

Quý Nguyên Thanh nhún mày, "Cậu rảnh rồi quá rồi phải không? Chỉ là vì mình quý người tài mà thôi."

"Được rồi được rồi," nữ sinh kia cũng không dám đắc tội với cô ta, "Nhưng Kỳ Diệc Hoành và cô Dương đều đang ở hội trường đó, trong lúc dàn dựng và luyện tập tiết mục cấm người ngoài vào làm phiền. Cậu nói nếu như cậu ta liều lĩnh xông vào, có thể sẽ ăn một trận mắng không?"

Dương lão sư nổi tiếng là nghiêm khắc, lúc giận dữ lên thì càng đáng sợ, Thi Diễm chưa từng tiếp xúc với người này, cũng không hiểu quy tắc trong hội học sinh, theo lẽ dĩ nhiên là không biết.

Bạn đang đọc truyện *Dại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cái tát đau đặng

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thi Diễm đi đến trước cửa hội trường, cô nhận ra chỗ này cực kỳ yên tĩnh, xung quanh không có lấy một bóng người.

Thi Diễm đi đến, giờ tay muốn gõ cửa, nhưng lại sợ quấy rầy Kỳ Diệc Hoành, cuối cùng cô đành đứng bên ngoài chờ, nhưng một hồi lâu vẫn không hề thấy anh đi ra.

Thi Diễm cẩn thận từng li từng tí vịn tay nắm cửa, thò đầu vào trong thăm dò.

Bên trong hội trường không có một bóng người, nhưng lại có tiếng nhạc truyền tới, Thi Diễm nhấc chân đi vào trong.

Trên màn hình lớn đang chiếu một đoạn phim đã được xử lý phần âm thanh, mười mấy giây sau, màn chiếu chuyển sang một cảnh khác, cũng là phần Kỳ Diệc Hoành chuẩn bị cho tiết mục của khoa.

"Cô là ai? Làm sao vào được đây? Ai cho cô đi vào hả?" Một chuỗi câu hỏi mang theo ngữ khí nghiêm nghị đột nhiên xuyên qua hội trường truyền vào tai Thi Diễm, đoạn phim trên màn chiếu dừng lại, sau đó là tiếng bước chân đi ra.

"Nói chuyện đi chứ!"

Thi Diễm không dám đi tiếp, Dương lão sư nổi cáu. "Ồ khoa nào? Có biết nơi này không thể vào không?"

Kỳ Diệc Hoành đang ngồi trong một góc của hội trường, giấu mình sau lớp rèm, chân dài gác lên chân còn lại. Cậu thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên, thấy Thi Diễm bị nạt đến bối rối, ngơ ngác đứng tại chỗ.

"Cô Dương, là em gọi cậu ấy tới." Kỳ Diệc Hoành đặt tập kịch bản trong tay xuống, sau đó đi đến trước mặt Thi Diễm, giọng nói chìm trong ám áp, "Sao giờ mới đến?"

Cô thoáng lấy lại tinh thần, nhưng mặt vẫn còn đỏ cực kỳ, Dương lão sư nghe vậy thì sắc mặt mới hơi dịu xuống, "Đây là giọng nữ em tìm đến?"

"Vâng."

Mấy ngày nay tâm tình của Dương lão sư đã không tốt, tác phẩm hoàn thành sau khi cắt nối biên tập luôn có cảm giác chênh lệch đôi chút với nguyên tác, hiện tại lại còn có người đột nhiên xuất hiện. Nếu không có Kỳ Diệc Hoành đứng ra, thì hẳn là ngọn lửa này của cô ấy khó mà ép xuống.

"Sau này đừng có đến muộn, hoặc là cùng Kỳ Diệc Hoành đến, hoặc là dứt khoát đừng có đến nữa!"

Thi Diễm không thể làm gì khác là lí nhí đáp, "Vâng."

"Qua đây." Kỳ Diệc Hoành liếc cô một cái rồi đi thẳng về chỗ cũ.

Thi Diễm ngoan ngoãn đi theo, ngồi xuống bên cạnh anh. Dương lão sư tiếp tục cho chạy đoạn phim, tầm mắt Kỳ Diệc Hoành dừng lại trên màn hình chính. "Sao cậu tìm được đến chỗ này?"

"Có một tờ đơn muốn nhờ cậu ký tên." Thi Diễm nói xong, cầm tờ giấy kia đưa tới.

Kỳ Diệc Hoành hơi rừ mi mắt, sau đó rất nhanh lại nâng lên, không nói lời nào.

"Giúp mình ký tên đi rồi mình ra ngoài luôn, không quấy rầy cậu nữa."

"Không ký."

Thi Diễm vốn còn nghĩ bọn họ cũng có thể coi là có chút giao tình đây, "Vì sao chứ?"

Dương lão sư từ phía xa đi tới, Thi Diễm nhanh tay thu về, ánh mắt Kỷ Diệc Hoàn trở lại màn hình chính.

"Có phải là cảm giác thiếu thiếu gì đó không?" Dương lão sư giống như không hề nhìn thấy Thi Diễm, trực tiếp hỏi Kỷ Diệc Hoàn.

"Có vài chỗ chuyển cảnh hơi vội."

"Vấn đề chính là ở đây." Dương lão sư nhúc nhích đầu không thôi, "Cô đã nghiên cứu mấy ngày nay mà không tìm được biện pháp. Ngày lễ kỷ niệm thành lập trường càng ngày càng gần, nếu tiết mục này không thể hoàn mỹ thì nhất định cô sẽ không thể ăn ngon ngủ yên."

"Cô ơi, cô có thể thử tùy lúc thích hợp thêm chút yếu tố trong game vào đó....." Thi Diễm bật thốt lên, thế nhưng vẻ mặt Dương lão sư lại càng ngày càng khó coi. Thế hệ trẻ bây giờ học không lo học, đâm ba câu liền không rời khỏi mấy chữ game này!

Chỉ là Thi Diễm đã lỡ nói ra rồi thì cũng không tiện nửa đường thu lại, "Hai ngày trước em có nghe một bản nhạc điện tử, phối thêm lời thoại của nhân vật trong Vương giả vinh diệu vào, đặc biệt có cảm giác. Trong điện thoại của em có lưu lại video, cô muốn thử xem một chút không ạ?"

Kỷ Diệc Hoàn quay đầu nhìn chăm chú một bên mặt của Thi Diễm, Dương lão sư không có thời gian rảnh rỗi làm việc vô bổ, nhưng dù sao người cũng là Kỷ Diệc Hoàn gọi tới, không thể một chút mặt mũi cũng không cho được.

Thi Diễm mở video lưu trong điện thoại ra, âm nhạc vang lên xen lẫn một giọng nói vô cùng kiều mị, "Xin hãy thỏa thích dạo dò Đắc Kỳ... .."

(*) Đắc Kỳ là một nữ pháp sư trong Vương giả vinh diệu

Hàng lông mày nhíu chặt của Dương lão sư hơi giãn ra một chút, sau đó toàn bộ sự tập trung bắt đầu dồn vào giọng nam, so với giọng nói mềm mại vừa rồi quả nhiên có thêm mấy phần mạnh mẽ, bá đạo, "Thần căn giết thần, một khi khởi động tàn sát đã không có cách nào kiểm soát, phóng ngựa đến đây đi!"

Dương lão sư đập tay một cái, "Đúng, chính xác, chính là cái cảm giác này!"

Kịch ngắn truyền thanh nếu cứ mãi đi theo lối mòn thì sẽ không có cảm giác mới mẻ gì, nhưng nếu như kết hợp với những yếu tố đang thịnh hành trong giới trẻ, vậy thì hiệu quả sân khấu mang đến sẽ vô cùng kinh điển!

Dương lão sư vui vẻ vỗ tay, "Ý tưởng này được, rất tốt! Tôi phải đi làm lại một chút, ngày hôm nay đến đây thôi."

Cô ấy xoay người rồi đi, vừa bước được một bước, lại xoay người về, rồi lên tiếng hỏi Thi Diễm, "Em tên là gì?"

"Thi Diễm ạ."

"Không tôi không tôi, rất có sáng kiến."

Dương lão sư mang theo mấy tính rồi đi, bên trong hội trường lớn chỉ còn lại hai người bọn họ. Kỷ Diệc Hoàn cười như không cười nhìn chăm chăm cô, Thi Diễm quay mặt về phía anh, hơi giương lông mày. "Còn không khen mình đi?"

"Khen cậu cái gì?"

"Dù gì mình cũng là người từ phòng phát thanh của cậu đi ra, càng có năng lực thì cậu càng được nở mày nở mặt chứ sao."

Kỷ Diệc Hoàn nghiêng người sang, cánh tay đặt lên lưng ghế, động tác này đồng thời cũng khiến khoảng cách của hai người biến thành con số không. Thi Diễm ngồi ngay ngắn, lưng hơi lùi về sau, "Chủ tịch lão đại, ký tên cho mình nha."

(*) Hình như tiểu Hoàn là chủ tịch hội sinh viên luôn, lúc trước có phải đã nhắc tới ở đâu đó rồi không ta?!

"Sao tự nhiên lại muốn vào hội sinh viên?"

"Người ta mời mình mà, dù sao vào hội sinh viên cũng có rất nhiều lợi ích."

Kỷ Diệc Hoàn tiến gần hơn chút nữa, "Tất cả những người tham gia vào hội sinh viên đều không phải đơn giản, cậu thấy bản thân có chỗ nào hơn người?"

"Kết quả học tập chuyên ngành của mình rất tốt, mình thích làm việc, cũng luôn nỗ lực phấn đấu....."

"Lại bịa, tiếp tục bịa nữa đi."

Thi Diễm đưa tay đẩy bả vai Kỷ Diệc Hoành, "Cậu..... cậu đừng có áp lại nữa."

"Thái độ cầu cạnh của cậu là thế này đây hả?"

Nhịp tim Thi Diễm tăng vọt, một cánh tay chống trên tay ghế, nhanh chóng xuống giọng, "Vậy cậu ký tên cho mình, mình mua đồ ăn vặt cho cậu?"

"Tôi sắp tham gia một cuộc thi, mấy ngày nay phải bảo dưỡng cổ họng."

"Vậy phải làm sao mới được hả?"

Kỷ Diệc Hoành liếc tập kịch bản trong tay, "Tự mình nghĩ đi."

Thi Diễm bắt đầu từ trung học cơ sở đã ngâm trong ngôn tình mà lớn lên, đột nhiên có cảm giác quen thuộc, "Không phải cậu lại muốn mình lấy gì đó đến trao đổi đấy chứ?"

"Cậu thì có cái gì đáng tiền để trao đổi?"

Cô nghèo đến mức ngay cả tiền bỏ vào thẻ cơm cũng không có, thứ đáng giá nhất..... không phải chỉ còn lại cái thân này sao?

Trên mặt Thi Diễm lập tức xuất hiện mấy vệt đỏ khả nghi, "Cậu đừng có nghĩ lung tung, không thể nào, không thể!"

Kỷ Diệc Hoành kì quái nhìn cô, "Cậu cho là tôi đang nghĩ cái gì?"

Bên ngoài hội trường, Quý Nguyên Thanh đứng trước cánh cửa hơi hé, cô bạn đi cùng nhất định muốn kéo cô ta đến đây, nói là sẽ cho cô ta thưởng thức cảnh Thi Diễm bị cự tuyệt.

Dương lão sư vừa mới rời đi bọn họ đã thấy được, Quý Nguyên Thanh đẩy cô bạn đang kéo cánh tay mình ra, "Lát nữa mình còn phải đi tập kịch đấy, không phải chỉ là một tờ đơn xin vào hội thôi sao? Mình thấy chính là cậu rất có thành kiến với cậu ấy."

Tổng Linh Linh trầm nghĩ, chuyện này thì có liên quan gì đến cô ta chứ, cô ta làm những chuyện này còn không phải vì Quý Nguyên Thanh sao?

Trong ban văn nghệ có ai mà không biết Quý Nguyên Thanh một lòng với Kỷ Diệc Hoành, thế nhưng Quý Nguyên Thanh lại nhất quyết giữ giá không chịu chủ động, mà Kỷ Diệc Hoành có giống như người sẽ chủ động xuất kích không?

"Nói không chừng là Thi Diễm này có chút thủ đoạn nào đó, cậu cũng phải xem mà học theo mới được."

Quý Nguyên Thanh khinh thường, "Học cái gì?"

Cô ta vừa nói dứt lời, liền nhìn thấy Thi Diễm nhào vào lồng ngực của Kỷ Diệc Hoành, loại tình huống bất ngờ này khiến cô ta không kịp chuẩn bị, giống như một cái tát vang dội thình lình ập tới làm cho cô ta đau điếng toàn thân.

Bát Bát: Gần đây ta đang bị cuồng PewDiePie mn ạ, cả ngày chìm đắm trong cái kênh của ông luôn (được rồi, đây cũng có thể coi là lý do vì sao đến ngày hôm nay ta vẫn chưa ra chương mới Tôi chờ em, nhưng cái chính là ta đang bị chán và cần có cái gì đó vực dậy tinh thần haha). Tuy là cái Youtube Rewind năm nay đã khiến ta phải nếm cái dislike duy nhất trong năm của mình vào nó, nhưng nhờ thế mà ta biết được PewDiePie *vô cùng biết ơn*(có lên quay lại bỏ dislike không nhĩ?:))))))

Ban đầu chú ý đến ông vì ông có cái điệu cười giống Justin Bieber và ông làm mấy cái video về game, chính là kiểu mấy cái video mà từ sau khi ta chơi Granny bắt đầu xem của Cris Devil Gamer. Sau đó thì bị ông chinh phục vì cái độ hài không kiểm soát của ông, cả nữa, ông quá là giỏi và kiên trì, nhờ có ông mà ta biết hóa ra game cũng có điểm cuối:))))))

Trước đây thi thoảng ta cũng xem mấy cái video kiểu đó trên FB, bây giờ đoán không ít trong số đó là của ông, bởi cảm giác khi xem video đầu tiên của ông rất quen thuộc kkk. Tóm lại là mn hãy xem thử đi, tính giải trí rất tốt kkkkk. Ta đề cử mn coi ông chơi game, tuy ông có mấy cái chuyên mục khác nhưng mà ta đã coi và cảm thấy không buồn cười cho lắm. Có thể vì ta hơi đơ, phải đặc biệt nặn mới ăn, hoặc do văn hóa khác biệt, mấy thứ người ta có thể giải trí nhưng chưa chắc mình đã hợp hahaha

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Yêu tình

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Tổng Linh Linh giật mình, hai mắt tròn tròn, "Này này, hai người đó....."

Vì sao cô ta lại cảm giác như Kỳ Diệc Hoành không hề có ý định đẩy ra vậy?

Quý Nguyên Thanh quay đầu bước đi, Tổng Linh Linh vội vàng đuổi theo, "Cậu cứ vậy mà đi thôi hả?"

"Minh đã nói rồi, mình còn phải đi tập kịch."

"Người như vậy mà cậu cũng muốn cho vào hội sinh viên? Vì một cái chữ ký đã có thể nhảy vào lòng người khác ôm ôm áp áp, sau này không phải sẽ sớm vụng về thay thế vị trí của cậu luôn sao?"

Quý Nguyên Thanh dừng chân, sắc mặt có chút khó coi, "Nếu cậu ta thật sự có cái năng lực này thì mình cũng sẵn sàng chấp tay nhường lại."

"Nhưng cậu ta cứ chủ động với Kỳ Diệc Hoành như thế, cậu mà còn không mau tranh cướp là sẽ mất sớm đó."

Quý Nguyên Thanh nhíu chặt môi, "Cậu cảm thấy Kỳ Diệc Hoành luôn lạnh lùng băng lãnh sẽ ăn chiêu đó sao?"

"Ai biết đâu được mấy tên con trai lại thích kiểu này thì sao?"

"Đó là người khác, Kỳ Diệc Hoành sẽ không." Quý Nguyên Thanh nói xong lời này, bước nhanh rời đi.

Thi Diễm thật sự không cố tình nhào vào lòng ngực của Kỳ Diệc Hoành, có mấy phút ngắn ngủi như mạng lag mà đơ ra, rồi cuộc là vừa mới xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi vì nghĩ tới mấy nữ chính giỏi làm nũng trong truyện thường rất may mắn, Thi Diễm mới kéo cánh tay Kỳ Diệc Hoành lắc qua lắc lại, "Ký tên đi, ký tên đi mà."

Kỳ Diệc Hoành nhìn sang cô, "Thả tay."

"Xin cậu rộng lòng giúp đỡ, ký tên đi mà."

Trên khuôn mặt đẹp trai của cậu thiếu niên hiện lên mấy phần bất đắc dĩ, "Thi Diễm, có phải lúc nào nhờ người khác giúp cậu cũng đều dùng đến chiêu này không?"

Đương nhiên là không rồi, đây chính là lần đầu tiên cô sử dụng đó, nhưng có vẻ như hiệu quả không được tốt cho lắm thì phải thôi.

"Chủ tịch lão đại, xin cậu hãy thương xót cho một cô gái nhỏ bé yếu đuối là mình mà ký tên vào đi."

Không biết là vì điều hòa trong hội trường không đủ độ hay là vì bị Thi Diễm làm cho hoảng, Kỳ Diệc Hoành có cảm giác da gà da vịt bắt đầu từ mu bàn tay men lên trên, nổi rần rần. Anh liếc bàn tay Thi Diễm, cánh tay đột nhiên dùng sức thu về. Thi Diễm bị bất ngờ, không kịp chuẩn bị cũng không kịp buông tay, cơ thể cứ như vậy nhào tới.

Đầu cô văng vàng đụng vào lòng ngực của Kỳ Diệc Hoành, mà thật sự là quá khéo, màn này vừa vụng bị Quý Nguyên Thanh và Tổng Linh Linh đứng bên ngoài thấy được.

Thi Diễm bị anh dọa sợ đến mức cả trái tim cũng đang run rẩy, hai tay rơi giữa không trung vội vàng đi xuống tìm kiếm điểm bám, vừa hay đặt trúng đùi Kỳ Diệc Hoành.

Mỗi dây thần kinh xúc giác của cô đều cảm nhận được vô cùng rõ ràng bắp đùi rắn chắc nơi dưới lòng bàn tay, Thi Diễm có cảm giác mơ hồ, bắt đầu nhớ không ra mình đến tìm Kỳ Diệc Hoành là vì mục đích gì.

Anh cúi đầu, mái tóc của Thi Diễm được cô cuộn lên đã hơi tung ra, cô thật sự hận không thể tìm một cái lỗ nào đó mà chui vào. Thi Diễm xấu hổ rúc đầu vào lòng ngực anh, nhưng động tác này hình như cũng không ổn cho lắm, không lẽ là vì cô vẫn còn chưa hết thèm thuồng nên mới lại không chịu buông?

Thi Diễm thật khó khăn mới ngồi được dậy, gỡ gỡ tai, lại lần mò lên tóc, tầm mắt đã không biết nên dừng lại ở đâu.

Cô thề bản thân tuyệt đối không có cố ý nhào vào anh!

Kỳ Diệc Hoành đưa tay ra, "Đón đâu?"

Thi Diễm lấy lại tinh thần, nhìn đến hai tay trống trơn mới phát hiện ra tờ đơn kia đã nằm im lìm trên đất từ bao giờ. Cô khom lưng nhặt lên rồi đặt vào tay

Kỷ Diệc Hoành.

Cậu thiếu niên đứng lên, nhưng không lập tức ký tên mà thông dong bước đi, Thi Diễm lăm lăm đi theo sau.

Kỷ Diệc Hoành đi ra khỏi hội trường, Thi Diễm đi theo sát phía sau anh. Kỷ Diệc Hoành trở lại phòng phát thanh, sau đó mở ngăn kéo lấy ra một cây bút.

"Sau sự kiện kỷ niệm thành lập trường kết thúc cậu cũng không về nhà hả?"

"Ừ."

Kỷ Diệc Hoành lắc đầu, trừ những sinh viên ở quá xa ra, hầu hết đều sẽ về nhà.

"Vì sao?" Kỷ Diệc Hoành khẽ hỏi.

"Đi lại mất thời gian." Nhưng trong lòng Thi Diễm rõ ràng nhất, cô trở về để làm gì đây? Căn nhà kia quanh năm chỉ có một mình cô, về nhà luôn là một mình, đến cả người nói chuyện cũng không có.

Kỷ Diệc Hoành cầm chiếc bút, gõ nhẹ mấy cái trên tờ đơn, "Ngày 11 tôi phải đi làm chút việc, cậu đi với tôi."

"Cậu ký tên thì mình sẽ đi với cậu."

Kỷ Diệc Hoành dùng chiếc bút trong tay gõ nhẹ lên trán Thi Diễm. "Biết cò kè mặc cả rồi cơ đấy."

Thi Diễm bĩu môi nâng tay xoa trán, cô nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đặt tờ đơn xuống bàn, sau đó lưu loát ký tên mình xuống.

Cô vui vẻ cầm tờ đơn chuẩn bị đi, Kỷ Diệc Hoành lên tiếng gọi giật lại "Cậu nộp đơn xin vào ban văn nghệ, là vì Quý Nguyên Thanh nói cậu gia nhập sao?"

"Ừ, cậu ấy nói mình đủ điều kiện tham gia."

Kỷ Diệc Hoành khẽ vung tay, chiếc bút vẽ một đường vòng trên không rồi cắm đứng vào chiếc hộp đựng bút.

Thi Diễm cầm tờ đơn vầy vẩy, trong mắt có ý cười rục rịch, "Mình đi đây."

"Đi đi."

Cô xoay người đi ra cửa, Kỷ Diệc Hoành khẽ dựa lưng về sau, hai tay khoanh trước ngực. Thi Diễm đi ra ngoài, cậu thiếu niên quay đầu về phía cửa sổ, trước mắt hiện lên nụ cười như ánh nắng mặt trời của cô. Một cô gái như vậy, lẽ ra từ nhỏ đã được sống trong một gia đình cực kỳ hạnh phúc mới phải. Nụ cười của cô giống như có thể khiến cho người ta ăn vào một viên kẹo ngon lịm, ăn hết rồi mà đầu lưỡi vẫn còn mang theo cảm giác mềm mại ngọt ngào.

Thi Diễm trước khi đóng cửa lại còn vẫy tay chào Kỷ Diệc Hoành thêm mấy lần nữa, cô đang vui vẻ cực kỳ, bởi vậy mà nụ cười càng lúc càng rục rịch. Từ nhỏ cô đã hiểu rõ gia cảnh của mình khác biệt với mọi người, cô không có mẹ, nhưng ít nhất vẫn còn có bố, cũng không sợ phải chết đói.

Chỉ là đối với Thi Diễm mà nói, thời điểm cô đơn nhất chính là khi ở nhà. Cô thích ở ký túc xá, thích sống chung với thật nhiều người, nỗ lực để bản thân mỗi ngày đều cười thật vui vẻ. Cô không muốn làm một người có tính cách kiêu kỳ, càng muốn làm như không nhìn thấy những bụi gai nhấp nhô không thể nào nhỏ đi kia.

Chỉ cần là chuyện mà sau đó có thể mang đến tương lai cho cô, Thi Diễm đều đồng ý làm thử, bởi chỉ cần bước chân vào xã hội là cô đã có thể hoàn toàn tự lập rồi.

Thi Diễm cầm tờ đơn muốn mang đến cho Quý Nguyên Thanh, nhưng đột nhiên nhớ ra hiện tại đã tan học, mà cô cũng không biết nên đi tìm Quý Nguyên Thanh ở đâu.

Tổng Linh Linh từ trong siêu thị của trường đi ra, nhắc mắt một cái liền nhìn thấy Thi Diễm, cô ta nhanh chân bước tới, "Đơn của cậu đã xong chưa?"

"Ừ, xong rồi."

Tổng Linh Linh liếc nhìn chữ ký của Kỷ Diệc Hoành trên đó, kinh ngạc đến mức cảm cũng muốn rơi mắt. "Kỷ Diệc Hoành ký tên rồi?"

"Ừ á."

Bất kỳ ai gia nhập vào hội sinh viên đều biết trọng lượng của ba chữ Kỷ Diệc Hoành này lớn thế nào, chính là đến mức mà không thể nào dùng từ ngữ mà hình dung. Lúc trước Tổng Linh Linh là phải nhờ Quý Nguyên Thanh đứng ra, đi tìm phó chủ tịch ký tên rồi mới được vào.

Kỷ Diệc Hoành chưa bao giờ quản mấy chuyện như vậy, càng không cho phép người phía dưới vì những chuyện như vậy mà đi tìm anh, Tổng Linh Linh đưa tay ra cầm lấy tờ đơn kia.

Cô ta nhớ đến một màn vừa rồi thấy được ở hội trường, Quý Nguyên Thanh cứ không tin lời cô nói, giờ thì xong rồi.

"Lợi hại, quá lợi hại."

"Cậu biết Quý hội trường ở đâu không?"

"Cậu ấy đi tập kịch rồi, để mình giúp cậu nộp."

Khóe miệng Thi Diễm hơi cong lên, "Được, cảm ơn."

Nói lời tạm biệt với Tống Linh Linh xong, đang chuẩn bị về ký túc xá thì điện thoại vang lên tiếng chuông thông báo, Thi Diễm mở lên, là tin nhắn của Kỳ Diệc Hoàn. "Ngày mai sau khi tan học cùng tôi đến hội trường, cô Dương nói cho phép cậu cùng đến làm phần dân dựng cho tiết mục."

Thi Diễm nhanh chóng trả lại một chữ "được".

Tống Linh Linh nhìn chằm chằm bóng lưng cô, khó chịu trong lòng ngày một lớn, cô ta xé tan tờ đơn xin vào hội của Thi Diễm, vo thành một cục rồi ném vào chiếc thùng rác đặt bên cạnh.

Người như vậy dựa vào cái gì mà được phép vào hội sinh viên? Tình huống này nếu đặt trong thời cổ đại thì có khác gì yêu tinh mị hoặc quân vương chứ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tiểu sư tử xù lông rồi!

Bát Bát: Thời gian này ta về nhà, buổi tối muốn ngồi coi tivi với lão ba nên là sẽ tạm chuyển giờ đăng từ 8h28p tối thành 18h28p tối nhé kkk

Chương 25: Tiểu sư tử xù lông rồi!

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Tiết tự học buổi tối kết thúc, Thi Diễm và Tường Tư Nam đi ra khỏi phòng học.

Cô nhìn thấy ngoài cửa có người đang đứng, Quý Nguyên Thanh thấy cô đi ra, nhanh chóng vẫy tay.

Bọn họ đi về phía này, Thi Diễm lên tiếng chào hỏi với Quý Nguyên Thanh, "Đơn xin gia nhập của mình có vấn đề gì hả?"

"Mình cũng tìm cậu là vì chuyện này, vì sao đến tận bây giờ vẫn không thấy cậu nộp đơn cho mình vậy?"

"Á?" Thi Diễm sững sốt, "Chiều nay mình đưa cho một người bạn của cậu, cậu ấy đã nói sẽ giúp mình chuyển cho cậu rồi mà."

"Bạn nào cơ?"

"Là người đi cùng cậu trong ca học môn tự chọn hôm nay ấy."

Trong mắt Quý Nguyên Thanh lộ ra nghi hoặc, "Lúc mình đến tìm cậu cũng không thấy cậu ấy nói cậu đã đưa đơn gì cả."

Hả? Tờ đơn này cô phải đổ rất nhiều mồ hôi công sức mới lấy về được chữ ký đó!

"Có phải cậu ấy quên mất không? Cậu thử hỏi lại xem sao?" Tường Tư Nam đứng bên cạnh nói chen vào.

Quý Nguyên Thanh lấy điện thoại ra, bật chat voice với Tống Linh Linh. Vừa mới tan học nên rất nhiều sinh viên đang đổ xô ra hành lang, bên tai đều là tiếng nói chuyện râm ran. Quý Nguyên Thanh mở loa, màn hình vừa hiển thị có người nhắc máy, Thi Diễm đã nghe được Quý Nguyên Thanh lên tiếng, "Linh Linh, có phải Thi Diễm đã đưa đơn xin gia nhập hội rồi không?"

"Cái gì cơ, sao lại đưa cho mình?"

Thi Diễm lo lắng nói, "Hôm nay ở trước cửa siêu thị trường mình đã đưa cho cậu mà."

"Nói vớ vẩn cái gì thế, mình cũng không có cầm."

Cứ tranh luận như vậy cũng không có kết quả, Quý Nguyên Thanh ngắt trò chuyện, "Hôm nay là ngày cuối cùng trong kỳ hạn, cậu về tìm lại một lượt thử xem, tìm được thì gọi cho mình."

"Ngày mai không được sao?" Từ Từ Dịch khê hỏi.

"Còn phải nộp lên nữa, cũng không thể vì cậu mà phá quy tắc được." Quý Nguyên Thanh còn có việc phải đi ngay, cô ấy đưa số của mình cho Thi Diễm rồi nói, "Lát nữa về nhất định phải tìm cẩn thận nhé."

Đây còn cần phải tìm nữa sao? Trong lòng Thi Diễm đã quá rõ ràng rồi.

Cô tìm người hỏi số phòng của Tống Linh Linh, nhưng lúc đến nơi thì lại hụt, nghe nói là đêm nay cô ta đi ra ngoài, không về ngủ.

Thi Diễm gấp đến mức xoay quanh, Tường Tư Nam cầm đĩa dùng sức đâm sợi mì trong bát, "Chính là cố ý đây mà, mình đã nói với cậu rồi, bên trong hội sinh viên đó chính là một vùng nước sâu!"

"Nếu thật sự không được thì chờ lần sau đi." Từ Từ Dịch vừa gấp quần áo vừa khuyên Thi Diễm, "Tống Linh Linh kia nhất định sẽ không thừa nhận, nếu cậu còn muốn làm căng thì cơ hội cho lần sau coi như chặt đứt."

Thi Diễm lại nuốt không trôi con giận này, "Mình mới không cần, ngày mai mình sẽ đi tìm bọn họ!"

"Không phải chứ, cậu đừng kích động mà," Chu Tiểu Ngọc cũng không nhận được khuyên can, "Quan hệ của Tống Linh Linh và Quý Nguyên Thanh rất tốt, cậu đắc tội cậu ta rồi thì lần sau làm sao còn xin được nữa?"

"Không xin thì không xin, cậu ta chính là cầm đồ của mình, chuyện này không thể cho qua như thế được!"

Thi Diễm xù lông lên thật sự đáng sợ, tuy nói chịu thiệt là phúc, nhưng cũng phải xem thiệt thòi này cô có cam tâm tình nguyện nuốt vào hay không!

Ngày hôm sau, qua giờ cơm trưa Thi Diễm liền tìm đến phòng ký túc xá của Tống Linh Linh, bạn cùng phòng của cô ta nói cô ta không có ở đây, hội sinh viên mở họp, cô ta vừa qua đó rồi.

Thi Diễm quay đầu bước đi, tìm đến phòng hội nghị của hội sinh viên.

Quả nhiên bọn họ đang mở họp ở bên trong, Thi Diễm gõ cửa rồi đi vào, Quý Nguyên Thanh vừa nói đến nửa, thoáng chốc mắc kẹt lại ở cổ họng. Tống Linh Linh ngẩng đầu lên, Thi Diễm quét mắt một vòng rồi dừng lại trên mặt cô ta.

"Vị bạn học này, có chuyện gì sao?" Phó chủ tịch tên Vương Tăng đứng lên, muốn cản lại Thi Diễm.

Nhưng cô đã bước nhanh về phía trước, đứng lại bên cạnh Tống Linh Linh, "Đơn xin vào hội của tôi đâu?"

Tống Linh Linh chột dạ, nhưng cô ta nghĩ Thi Diễm cũng chẳng thể làm gì được mình, "Không hiểu ra làm sao, đồ của cô lại đến hỏi tôi là thế nào?"

Thi Diễm tóm lấy vai Tống Linh Linh, "Rõ ràng tôi đã đưa cho cậu, rốt cuộc cậu đã ném nó đi đâu rồi?"

"Này này, đừng có động tay động chân!" Tống Linh Linh hét chói tai, "Đây là trong hội sinh viên đấy, cậu đừng có làm liều."

Quý Nguyên Thanh đứng bên cạnh ngó người, sao lại biến thành thế này rồi? Hai nữ sinh ngồi cạnh muốn kéo Thi Diễm ra, "Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng như vậy."

Cuộc họp mới bắt đầu cứ như vậy bị người lạ xông vào phá tan, Vương Tăng thân là phó chủ tịch dĩ nhiên không thể không ra mặt, "Cũng không nhìn xem đây là nơi nào, cậu đi ra ngoài đi."

"Nói mau, cậu ném đơn xin vào hội của tôi đi đâu rồi?"

Tống Linh Linh đẩy Thi Diễm ra, khuôn mặt vô tội đầy ủy khuất, "Cậu này bị làm sao vậy, ai lấy đơn xin vào hội của cậu? Sai lầm của chính cậu lại muốn lôi người khác vào chịu tội thay, dựa vào cái gì chứ?"

Người bên cạnh đều giúp đỡ Tống Linh Linh, dù sao đều là người của mình, "Cậu đừng có gây sự vô lý, người như cậu ai dám cho vào hội sinh viên hả?"

"Đúng đấy, Tống Linh Linh lấy đơn xin vào hội của cậu làm cái gì?"

Ánh mắt Thi Diễm hung ác, giống như sư tử nhỏ sau khi bị trượt chân nổi điên lên, "Chính là cậu, nếu ngày hôm nay cậu không giao ra đây thì tôi sẽ

không để yên cho cậu đâu!"

"Cậu có thể làm gì tôi?" Tống Linh Linh cũng không sợ, dù sao mọi người đều đứng về phía cô ta, "Tôi thấy chính là cậu không nhờ được Kỷ Diệc Hoành ký tên, không có ai chịu đề cử cho cậu nên mới giận cá chém thớt sang tôi!"

"Kỷ Diệc Hoành đã ký tên cho tôi rồi!"

"Hahaha ----- mấy cậu tin được không?" Tống Linh Linh nhún vai, nhìn bạn học ngồi bốn phía xung quanh, "Kỷ Diệc Hoành lại ký tên cho cậu ta, buồn cười!"

"Buồn cười ở chỗ nào?" Từ ngoài cửa thình lình truyền vào một giọng nói, thanh thanh mà lạnh lùng, như là gió lạnh trong ngày đông thổi qua, còn âm thầm mang theo băng sương buổi giá. Thi Diễm nghe được, tầm mắt xuyên qua gò má Tống Linh Linh nhìn về phía Kỷ Diệc Hoành đang đi vào.

Cô đột nhiên muốn khóc, hừ hừ, thật sự là tức chết cô rồi, nhưng lúc này không thể khóc, không thể làm giảm khí thế được!

Mọi người thấy Kỷ Diệc Hoành đi vào thì lũ lượt đứng lên, Vương Tăng kéo ghế ra, nhìn thấy anh thì giật mình, "Sao cậu cũng tới nữa?"

Mấy loại hộp hành kiểu này anh vốn chưa bao giờ tham gia.

Kỷ Diệc Hoành ném tập kịch bản trong tay lên bàn, anh vẫn không để ý đến Vương Tăng, tầm mắt từ đầu đến cuối dừng lại trên lưng Tống Linh Linh, "Tôi hỏi cô đấy, buồn cười ở chỗ nào?"

Giọng nói của anh mang theo lười biếng, nhưng mỗi chữ đều ẩn giấu tia tức giận không dễ chọc.

Thi Diễm thấy mặt Tống Linh Linh trắng bệch, đưa tay đẩy vai cô ta, "Hỏi cô đấy, giả câm cái gì, nói đi chứ!"

Ái chà, cô nhóc này cũng thật giỏi cáo mượn oai hùm! Kỷ Diệc Hoành suýt chút nữa bật cười, nhưng không thể phủ nhận Thi Diễm xù lông lên cũng thật lợi hại, ngón tay anh đặt trên bàn khẽ gõ hai cái, "Ba chữ Kỷ Diệc Hoành của tôi buồn cười như vậy sao?"

Quý Nguyên Thanh mỉm cười, muốn nói giúp Tống Linh Linh, "Đương nhiên không phải, Linh Linh cậu ấy....."

"Cô xen vào làm cái gì?" Kỷ Diệc Hoành không chút lưu tình lên tiếng, "Hay là chuyện này cũng có liên quan đến cô?"

Quý Nguyên Thanh không dám tiếp tục mở miệng nữa, Tống Linh Linh hơi nắm tay lại, sau lưng mồ hôi lạnh tuôn ra ào ào. Thi Diễm nhìn bộ dạng túng quẫn này của cô ta, trong lòng cực kỳ thoải mái. "Nói không ra lời nữa phải không? Cô lại gào lên đi, tiếp tục gào cho tôi xem nào."

Kỷ Diệc Hoành đút một tay vào túi quần, sức lực của cô quả nhiên không nhỏ, đoán chừng nếu như lại cho cô thêm một chút động lực, cô liền có thể nhảy lên tận mặt trăng. Mà hiện tại, trông mặt của toàn bộ người trong phòng như muốn rút ra, chằm chằm nhìn cô.

Giọng nói của cậu thiếu niên lần thứ hai vang lên, đã dịu dàng đi không ít, "Cậu qua đây cho tôi."

----- lời tác giả -----

Mọi người, xem kịch hay có vui không? Còn muốn nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Hóa ra cậu ấy thích mình!

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Về mặt của Thi Diễm chính là kiểu không phải sợ bất luận một kẻ nào hết, chỉ thiếu chưa giương nanh múa vuốt mà thôi, nhưng mà lời của Kỷ đại thần nói không thể không nghe, cô còn phải giữ cái chỗ dựa là anh nữa đây.

Thi Diễm đi đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống ghế dành cho chủ tịch, Vương Tăng đứng bên cạnh thấy Thi Diễm còn đứng, liền kéo một cái ghế nhét vào bên cạnh Kỷ Diệc Hoành. Thi Diễm cũng không khách khí, nói cảm ơn rồi ngồi xuống.

Hiện tại đã không có ai dám mở miệng nói chuyện, nhưng bầu không khí cũng không thể cứ căng thẳng mãi như vậy được, Vương Tăng không thể làm gì khác là đứng ra hòa giải, "Cũng chỉ là một tờ đơn bị mất mà thôi, viết lại một tờ khác là được."

"Quý hội trưởng nói thời gian đã hết, đến hôm nay sẽ không còn hiệu lực nữa." Nếu không Thi Diễm còn cần phải nôn nóng như vậy sao?

"Đúng là có quy định đó, nhưng tình huống lần này đặc biệt, như vậy đi, cậu viết lại một tờ đơn khác, sau đó mình sẽ trực tiếp đưa cậu qua chỗ lão sư nộp." Phó chủ tịch cũng đã tự mình kê ra một bậc thang, Thi Diễm sao có thể không bỏ xuống chứ, cô vừa muốn đồng ý, Kỷ Diệc Hoành đã đá chân cô một cái.

Thi Diễm ngoan ngoãn nuốt hai chữ đã đến bên miệng về bụng.

"Đơn xin gia nhập đã đến tay cô, vì sao lại không thấy?" Kỷ Diệc Hoành hiển nhiên không định cứ như vậy nhân nhượng cho qua chuyện.

Tổng Linh Linh đối mặt với ánh mắt dò xét của mọi người, mặt đỏ bừng lên, trong lòng bàn tay đã nổi lên một tầng mồ hôi, "Có lẽ cậu ấy đã nhớ nhầm, mình thật sự không cầm."

"Không phải cô thật sự muốn tôi phải đi kiểm tra camera giám sát đấy chứ? Đến lúc đó càng khó mà bỏ qua rồi."

Quý Nguyên Thanh nhìn sang Tổng Linh Linh, Kỷ Diệc Hoành một khi đã nói thì nhất định làm được, Tổng Linh Linh sợ là sẽ không còn mặt mũi nào. Mà Tổng Linh Linh thì làm thế nào cũng không ngờ được Kỷ Diệc Hoành sẽ vì Thi Diễm mà nói đến mức muốn đi kiểm tra camera giám sát.

Hiện tại còn mạnh miệng e là không có bất kỳ lợi ích gì.

"Đúng..... xin lỗi, có lẽ mình đã không cẩn thận làm rơi mất đâu đó rồi."

Rõ ràng là có ý mà vẫn có thể mặt dày nói ra không cần thận, người như vậy thật đáng sợ.

Người trong phòng vẫn không có ai dám mở miệng, Vương Tăng cười gượng hai tiếng, "Vậy thì bù lại một tờ khác đi, sau này mọi người đều cùng làm việc với nhau cả, chuyện này cứ như vậy cho qua nhé? Được không?"

Vương Tăng hỏi ý kiến Thi Diễm.

Cô là người mới, sau này nếu còn muốn lẫn lộn trong hội sinh viên này thì hẳn là có thể phân biệt được nặng nhẹ chứ?

Tổng Linh Linh ngồi xuống, chuyện này thật giống như sẽ không kết thúc sau lời xin lỗi của cô ta. Thi Diễm nghĩ đến cả đêm qua không được ngủ ngon, càng lúc càng tức giận. "Không đơn giản như vậy, điều quan trọng là trên tờ đơn xin vào hội có chữ ký của chủ tịch."

Kỷ Diệc Hoành liếc Thi Diễm một cái, cô nhìn sang anh, "Mình rất tôn kính chủ tịch lão đại, tờ giấy kia mình coi như bảo bối mà nâng niu, bây giờ nghĩ đến có lẽ nó đang cô đơn lạnh lẽo nằm trong một cái thùng rác nào đó là lòng mình lại đau như cắt."

Cậu thiếu niên khề nhăm mắt lại, trò đùa này cũng hơi quá trớn rồi? Thế nhưng kịch hay đã được một nửa, cũng không thể cắt ngang giữa chừng phải không?

"Như vậy đi, nếu cô đã cảm thấy chữ ký của người khác có thể để cho người ta tùy ý đập lên, vậy thì phạt cô chép lại tên của tôi, chép một nghìn lần."

Ách! Thi Diễm âm thầm thè lưỡi, cũng đủ tàn nhẫn nha.

Kỷ Diệc Hoành ngẫm lại, cảm thấy không đúng lắm, bèn lên tiếng sửa lại, "Viết chính tên cô đi, viết một nghìn lần, sáng mai mang cho tôi xem."

Tổng Linh Linh khóc không ra nước mắt, đây là muốn dùng hình phạt về thể xác với cô ta sao?

"Còn đơn xin vào hội, hôm qua tôi đã ký tên rồi, lát nữa để Thi Diễm viết lại rồi mang cho lão sư là được. Chúng tôi còn có việc, đi trước." Kỷ Diệc Hoành nói xong, đứng lên, anh thấy Thi Diễm còn ngồi đó không nhúc nhích, liền cầm tập kịch bản vỗ nhẹ lên vai cô, "Sao, cậu còn muốn ở lại đây mở họp?"

Thi Diễm vội vàng đứng dậy, đi theo Kỷ Diệc Hoành ra ngoài.

Bầu không khí của phòng họp trong nháy mắt nổ tung, Tổng Linh Linh oan ức đập bàn, "Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ?"

"Kỳ lạ thật đó, từ bao giờ mà Kỷ Diệc Hoành đã biết quản cả đến những chuyện này rồi?"

"Lúc trước nghe nói cô bạn này là dựa vào quan hệ mà tiến vào phòng phát thanh, bây giờ xem ra....."

Quý Nguyên Thanh kéo ghế ngồi xuống, ngữ khí có chút không vui ngắt lời bọn họ, sau đó hướng về phía Tổng Linh Linh nói: "Phiên phức này còn không phải cậu tự chuốc lấy sao, ai bảo cậu làm mất đồ của người ta hả?"

Tổng Linh Linh thật đúng là oan một vạn lần, còn không phải vì cô ta muốn giúp cô hả giận à?

Thi Diễm đi theo Kỳ Diệc Hoành về phòng phát thanh, cậu thiếu niên đột nhiên dừng chân rồi xoay người lại, Thi Diễm nuốt chút nữa va phải ngực anh.

Cô thảng gập, vừa rồi bởi vì đi nhanh mà trên trán lấm tấm mồ hôi.

"Cậu đúng là ghê gớm thật, nuốt chút nữa thì đánh nhau với người ta rồi phải không."

Thi Diễm giấu hai tay về sau lưng, lắc đầu như trống lắc. "Đâu có, xã hội hòa bình rồi, chủ trương giải quyết trong êm thấm nha, tuyệt đối không thể động thù."

"Không lẽ tôi nhìn nhầm?"

Thi Diễm chớp đôi mắt thật to nhìn anh, "Cậu hiểu lầm, hiểu lầm rồi. Cậu nhìn mình như thế này, lại nhìn Tống Linh Linh kia mà xem, cậu ta cao như vậy, nếu mình thật muốn đánh nhau thì không phải sẽ bị cậu ta đè xuống mà đánh tới tấp sao."

Tuy cô nói như vậy, nhưng châm ngôn sống của cô thật ra chính là: gặp chuyện không chùn bước, có thể động thủ liền tuyệt đối không cần phí miệng lưỡi."

Sư tử không phát uy, liền nghĩ cô là viên đường trắng ngọc ngàch!

Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành quét một vòng trên mặt cô, "Sau này cách xa bọn họ ra một chút."

"Được."

Vừa rồi lúc anh tới nơi, thấy cô bị vây giữa một đám người hùng hổ, nhiều người như vậy, chỉ cần mỗi người một câu thôi thì dù cô có đẻ bụng đến thế nào đi chăng nữa cũng không đấu lại được bọn họ.

Kỳ Diệc Hoành lúc đó thật sự giận muốn nổ con mắt, dám bắt nạt cả người của anh.

Không đúng, là bắt nạt người trong phòng phát thanh của anh.

Anh càng nghĩ càng thấy quái lạ, hai câu này không phải ý nghĩa đều như nhau sao?

Thi Diễm hơi nín thở, trong lòng càng lúc càng vui vẻ. Mấy người Tường Tư Nam đều nói cô có chỗ dựa tốt, sau này trong trường có thể nghênh ngang mà bước đi. Khi đó cô còn không tin, nhưng sau khi trải qua mấy chuyện như thế này này, cô không thể không một lần nữa nhớ đến lời của bọn họ.

Tường Tư Nam nói cô vào được phòng phát thanh nhất định là có liên quan đến Kỳ Diệc Hoành, còn nói trên trang web liên tục đồn đại, không có lừa làm sao có khối. Thi Diễm vừa dùng cái não linh hoạt của mình nghĩ, có một vài chuyện đã trở nên rõ ràng.

Kỳ Diệc Hoành anh -----

Là thích cô thật rồi phải không?

Ôi trời, cô kích động chết mất thôi! Làm sao bây giờ, tâm trạng cô thật sự muốn lên mây luôn rồi, trái tim nhảy lên thịch thịch như bất kỳ lúc nào cũng có thể bật ra ngoài. Thi Diễm nghĩ thôi đã muốn đỏ mặt, Kỳ Diệc Hoành nhìn chằm chằm gò má ửng hồng của cô, trong đầu cô lại đang nghĩ cái gì vậy?

Thi Diễm lảng tránh ánh mắt của anh, trong lòng ngọt phát ngấy, nghĩ lại đáng vẻ vừa rồi của Kỳ Diệc Hoành trong phòng hội nghị, thật sự là sùng nịnh muốn chết rồi!

Kỳ Diệc Hoành đi trước, Thi Diễm đuổi sát phía sau, khóe miệng cong lên, càng nghĩ càng vui vẻ.

"Kịch bản của mình vẫn còn ở ký túc xá."

"Không kịp, cậu dùng chung kịch bản với tôi."

Thi Diễm dùng giọng điệu ngọt ngào mềm mại nhất đáp lại anh, "Được."

Kỳ Diệc Hoành dùng ánh mắt quái dị nhìn về sau, Thi Diễm hơi rùng mình, hai gò má ửng hồng, dù thẹn thùng nhưng lại đặc biệt xinh đẹp.

Cậu thiếu niên có cảm giác cổ họng ngứa ngứa, trong lòng cũng ngứa.

Bát Bát: Phân biệt với mn một chút nè, phần "lời tác giả" là lời nhắn từ má Yêu (Thánh Yêu), ta chỉ dịch lại nguyên văn, không chịu trách nhiệm với nội dung. Còn phần của Bát Bát, đây mới là phần lảm nhảm của bà dịch giả dịch bản tiếng Việt mn đang đọc, ta chỉ chịu trách nhiệm với những phần gán mác Bát Bát này thôi, của má Yêu thì mn qua Trung đòi kkkkk

Còn nữa, bộ này đang tác giả đang sáng tác, sáng hôm trước ra chương nào thì tối hôm sau ta tung bản dịch của chương đó luôn rồi, trước khi truyền lên kệ Vip (lịch lên kệ Vip tạm thời chưa có, có ta sẽ nói) thì sẽ không mở phúc lợi bởi vì không có thừa chương, một ngày một chương – đây là lịch của tác

giả cũng là lịch đăng của ta, không thể hơn, ai muốn hơn thì qua Trung đòi kkk.

Vậy thôi, mn ghi nhớ giúp ta nhé, yêu thương:*.~.*

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ăn kẹo

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Gần đây lịch trình của Kỳ Diệc Hoành khá dày đặc, vừa phải chuẩn bị bản phối âm cho ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, thứ hai đến thứ sáu còn phải dành ra thời gian phát thanh, mỗi ngày tan học lại vội vàng đến phòng thu, cô hòng rất nhanh không chịu nổi.

Ngày hôm nay, Thi Diễm vừa đi đến cửa phòng phát thanh đã bị Nghiêm lão sư gọi sang bên cạnh, "Kỳ Diệc Hoành đang bị ho khan, em chú ý hơn một chút, liên tục nhắc nhở em ấy uống nhiều nước, còn nữa..... ngàn vạn lần không được ăn mấy thứ có hại kia."

"Vâng vâng." Thi Diễm gật đầu như gà mổ thóc.

Có trời mới biết cô có bao nhiêu oan uổng. Hai ngày trước Kỳ Diệc Hoành cầm một túi đồ ăn vặt mua từ siêu thị mang đến phòng phát thanh, bị Nghiêm lão sư đứng chặn ở cầu thang bắt quả tang, anh thì tốt rồi, lập tức khai đầu là vì cô muốn ăn. Tuy Nghiêm lão sư tin tưởng không chút nghi ngờ, nhưng đồ ăn vẫn bị tịch thu, nói phòng phát thanh không thể xuất hiện đồ ăn vặt hay đồ uống có cồn.

Kỳ Diệc Hoành ngồi trên ghế dựa, cánh tay áo sơ mi trắng được xắn lên hai lượt, lộ ra một đoạn cổ tay thon dài. Trong tay anh cầm tập kịch bản lát nữa sẽ dùng, ánh mắt trong trong lạnh lạnh, trên khóe môi mím lại có mấy tia nắng nhảy nhót.

Trên bàn dài sạch sẽ đặt một cốc nước, một chiếc bút, và một cái điện thoại.

Thi Diễm ngồi bên cạnh làm công tác chuẩn bị, cô đưa tay kéo ngăn bàn ra, bên trong đồ ăn vặt nhét đầy chật, theo động tác kéo ra của cô thậm chí có mấy gói bật ra ngoài.

Khoai tây chiên, đồ uống có ga, cà phê, thịt bò khô cay!

Thi Diễm lấy ra toàn bộ, "Ngày nào thầy giáo cũng kêu cậu phải bảo vệ cổ họng, vậy mà cậu lại mua thứ này nữa rồi? Có phải cậu không muốn thi nữa không?"

"Ừ, biết rồi." Kỳ Diệc Hoành nhìn chằm chằm tập kịch bản trong tay.

Tính anh lạnh nhạt, lời nói ra lúc nào cũng ngắn gọn, nhưng ít nhất ý tứ luôn biểu đạt đủ rõ ràng, nghe là hiểu, không thay đổi chính là không thay đổi.

"Cậu còn ho khan nữa đó!"

Tầm mắt Kỳ Diệc Hoành vẫn chôn trong tập kịch bản, Thi Diễm biết không làm gì được anh, liền lấy toàn bộ đồ ăn bên trong ngăn bàn chất sang một bên. "Tịch thu."

Hai hàng lông mày của cậu thiếu niên không nhú lại, anh thấy cô gần đây chính là càng ngày càng lợi hại, đã bắt đầu dám quản lên đến đầu anh rồi.

Thi Diễm móc từ trong túi ra một lọ kẹo, bóc lọ lấy ra hai viên, "Gần đây mình phát hiện có một loại kẹo ăn rất ngon."

Cô nắm tay lại, đưa đến trước mặt Kỳ Diệc Hoành, "Há miệng."

Kỳ Diệc Hoành nghe thấy ăn liền không chút phòng bị, ngoan ngoãn há miệng. Thi Diễm lập tức nhét cả hai viên kẹo vào miệng anh.

Trong đầu anh ong một cái, đây là cái mùi vị gì vậy? Xưa nay anh chưa từng ăn thứ gì khó ngửi như vậy! Kỳ Diệc Hoành muốn nôn, ngũ quan tinh xảo méo mó, lông mày nhíu lại thật chặt, anh nghiêng người sang muốn nhổ viên kẹo ra.

Thi Diễm cuống lên, đưa tay che miệng anh, "Không được nhổ, ngậm vào đi."

Kỷ Diệc Hoành đẩy tay cô ra. "Không!"

"Đây là kẹo mà, rất có lợi với cổ họng của cậu."

Quý mới tin trên đời này lại có cái thứ kẹo khó ăn như vậy! Kỷ Diệc Hoành vừa muốn nhỏ ra, Thi Diễm lá gan lớn hơn từ bao giờ đã lần thứ hai xông tới che lại miệng anh.

Không phải đều nói khi thích một người sẽ đặc biệt dung túng cho người đó sao? Đã vậy Thi Diễm liền dám bò lên đầu anh, bởi cô biết anh sẽ không làm được gì cô.

Nếu đổi lại là người khác, nhất định đã sớm bị Kỷ Diệc Hoành quăng sang một bên. Mùi vị khó ngửi đầy rẫy khoang mũi, Kỷ Diệc Hoành muốn nôn cũng không được, chỉ có thể cố nén buồn nôn nuốt viên kẹo xuống.

Anh kéo tay Thi Diễm ra, cầm cốc nước trên bàn uống ừng ực, Thi Diễm ngồi bên cạnh còn lải nhải: "Cậu phải ngậm cho nó tan dần chứ, đừng có nuốt nhanh như vậy."

"Cậu chịu được, vậy thì cậu đi mà ăn đi?"

"Cổ họng mình cũng đâu có bị làm sao."

Kỷ Diệc Hoành có cảm giác mùi vị từ khí kia vẫn còn đang lượn lờ trong miệng, anh chống một tay bên gò má, hàm răng cắn chặt. Thi Diễm liếc anh một cái, có khoa trương như vậy hả? "Cái này là kẹo cam thảo đó, nhuận họng."

"Cậu ăn một viên cho tôi xem." Kỷ Diệc Hoành nhắc mắt nhìn cô.

Thi Diễm cười gượng một tiếng, "Mình đã nói rồi mà, cổ họng mình không có chút nào không thoải mái hết á."

"Chính cậu cũng chưa từng thử bao giờ phải không?"

Chính xác là như vậy, cái này là cô sau khi nghe người ta giới thiệu mới chạy vào hiệu thuốc mua, bây giờ nhìn bộ dạng này của Kỷ Diệc Hoành, xem ra cô sẽ lại càng không đi thử. "Cổ họng có thoải mái hơn chút nào không? Có phải là cực kỳ hiệu nghiệm?"

"Cậu có biết thứ này có mùi vị gì không?"

"Mùi vị gì?"

Bỏ đi, Kỷ Diệc Hoành rút khăn giấy ra lau miệng, nhớ đến là lại buồn nôn. "Sau này đừng cho tôi ăn những thứ như vậy nữa."

Thi Diễm ngồi xuống, nhìn về mặt Kỷ Diệc Hoành là lại muốn cười, trong lòng vui rạo rức không kể xiết. Nếu Kỷ Diệc Hoành không thích cô, thì khẳng định đã sớm đuổi cô ra ngoài rồi.

Sao cô lại có thể thông minh như vậy cơ chứ, từ sau khi lĩnh ngộ được chuyện này, Thi Diễm có cảm giác mỗi ánh mắt của Kỷ Diệc Hoành khi nhìn cô đều chất đầy đề tâm.

Dương lão sư rất hài lòng với video mới biên tập lại, cũng đã cho Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành đến thử qua. Sau đó Dương lão sư còn khen giọng cô không tệ, đặc biệt thêm vào cho cô vài câu thoại.

Ngày lễ kỷ niệm thành lập trường càng lúc càng tới gần, Thi Diễm sớm đã học thuộc lâu lâu phần thoại của mình.

Thi Diễm vừa gia nhập vào hội sinh viên, Quý Nguyên Thanh liền kéo cô vào hai nhóm chat.

Một cái là nhóm chung của hội sinh viên, một cái khác là nhóm nhỏ của ban văn nghệ.

Thi Diễm rất hiếm khi lên tiếng, Tổng Linh Linh thuộc vào loại hoạt động tích cực, ngày ngày theo sau Quý Nguyên Thanh nịnh hót. Lúc thì nói hội trưởng của chúng ta đẹp như tiên trên trời, khi thì cảm thán hội trưởng của chúng ta nhanh nhẹn như cầu vồng uyển chuyển như du long(*). Nếu không phải vì sợ bỏ qua tin tức gì quan trọng thì chắc chắn Thi Diễm đã sớm lờ luôn cái nhóm chat này rồi.

(*) Cũng không hiểu vì sao Tổng muội nghĩ ra được phương pháp so sánh tình tế như vậy, nhưng nếu theo nghĩa đen thì du long là rồng bơi dưới nước:))))))

Giờ tan học, Thi Diễm đọc được thông báo trên nhóm nhỏ, nói ba rưỡi chiều mở họp, ai cũng không được vắng mặt.

Ca học chiều kết thúc, Thi Diễm đến phòng hội nghị của hội sinh viên, người còn chưa đến đầy đủ, lưa thưa có vài người ngồi phân tán.

Tổng Linh Linh đã đến, theo lý kê thù gặp nhau phải đặc biệt đỏ mặt, không ngờ Tổng Linh Linh vừa nhìn thấy Thi Diễm liền cười tươi rồi đi đến trước mặt cô.

"Cuối cùng thì cậu cũng đến rồi, chuyện lần trước còn chưa xin lỗi cậu cho tử tế. Đơn xin vào hội của cậu là mình không cẩn thận làm mất, lúc đó mình

thật sự quên mất cậu đã đưa cho mình."

Trong lòng Thi Diễm thật muốn cười to một trận, lý do này mang ra lừa gạt đứa nhỏ ba tuổi còn tạm được.

"Bây giờ chúng ta đều cùng làm việc với nhau, sau này cũng sẽ là bạn bè rồi."

Quý Nguyên Thanh cũng mỉm cười đi tới, "Thi Diễm, cậu tuyệt đối đừng chấp nhặt với cậu ấy, trí nhớ của cậu ấy thật sự quá tệ."

"Ừ, mọi chuyện đều đã qua rồi." Mấy trò đạo đức giả này có ai không biết chứ, Thi Diễm cười ngọt ngào đến mức không tim không phổi, ăn đứt nụ cười giả tạo của bọn họ, "Sau này còn phải nhờ mọi người chỉ bảo nhiều."

"Đây là lẽ dĩ nhiên rồi." Tống Linh Linh thân mật kéo cánh tay Thi Diễm. "Đến đây đi, chúng ta ngồi cùng nhau."

Thi Diễm chỉ cảm thấy da gà da vịt nổi lên đầy cánh tay.

Trong buổi họp, Quý Nguyên Thanh phân công cho mỗi thành viên một nhiệm vụ, còn lại hai nhiệm vụ, một là chuẩn bị trang phục diễn xuất cho các thành viên tham gia biểu diễn, và một là làm công việc viết tóm tắt, tổng hợp lại toàn bộ những chương trình ban văn nghệ chuẩn bị thành danh sách.

Tống Linh Linh đã trong hội được một thời gian, biết chuẩn bị trang phục diễn xuất là một phiền phức lớn, chỉ cần có một chút sai lầm thôi, đến lúc đó trách nhiệm nhất định sẽ toàn bộ đổ lên đầu người chuẩn bị. Mà viết tóm tắt chính là một công việc mang tính hình thức cho có, tùy tiện viết là được, có ai rảnh hơi mà đi soi xét chứ?

Tuy là Thi Diễm không hiểu, nhưng đầu óc cô đủ nhanh nhạy, đoán được viết tóm tắt nhất định sẽ nhàn nhã hơn chuẩn bị trang phục diễn xuất.

Cô và Tống Linh Linh đồng thời lên tiếng, "Minh viết tóm tắt."

Quý Nguyên Thanh nhìn về phía hai người, "Chuyện này....."

Tống Linh Linh nghĩ thầm, cô ta vào hội sinh viên trước Thi Diễm, cô ta nhất định không được thua cô, chuyện này liên quan đến danh dự đó có được không?

Thi Diễm đánh đòn phủ đầu, "Phương diện này mình rất có ưu thế, kịch bản trong phòng phát thanh mình đều góp một phần, năng lực sắp xếp ngôn từ của mình thừa sức làm công việc này."

Không nể mặt gì vậy! Tống Linh Linh tức giận đến mức tóc cũng muốn dựng lên, không lẽ cô còn muốn mang Kỳ Diệc Hoàn ra uy hiếp cô ta?

"Viết tóm tắt mình cũng rất giỏi!"

Kỳ Diệc Hoàn đứng lúc đi qua phòng họp, anh và một người trợ lý khác cùng hội sinh viên đang nói chuyện, vẫn chưa chú ý đến động tĩnh cách một bức tường bên trong.

Thi Diễm âm thầm đụng nhẹ cánh tay Tống Linh Linh, Tống Linh Linh ngẩng đầu nhìn lên, lập tức nhớ đến thảm cảnh chép phạt tên của chính mình.

Đúng vậy, Kỳ Diệc Hoàn che chở Thi Diễm, người có mắt đều nhìn ra được.

Tống Linh Linh vô cùng không tình nguyện giơ tay lên, "Vậy để mình chuẩn bị trang phục diễn xuất đi."

Bát Bát: Ngày hôm qua phát hiện Thời sự 19h có một vị soái ca, nghe lão ba ta nói là đã làm được gần 1 năm rồi (hihihi vậy mà mấy lần trước ta về xem đều không gặp, duyên phận thật đáng thương a~~~). Cách phát âm của anh rất đặc biệt, tròn vành rõ chữ giống hệt hồi cô cháu gái của ta đang tập nói. Tuy nhìn qua ảnh soái theo kiểu chuẩn đàn ông không phải khẩu vị của ta, hơn nữa chờ anh nói xong cảm giác muốn tặc thờ, nhưng không hiểu sao sau đó thấy anh vô cùng đáng yêu kkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bé con

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Nụ cười của Quý Nguyên Thanh vẫn y nguyên như cũ, thoải mái nói, "Được, vậy thì vất vả cho hai người rồi."

Tổng Linh Linh nuốt xuống một bụng khổ, muốn khóc cũng không khóc được.

Thi Diễm cho rằng viết tóm tắt sẽ là một chuyện rất đơn giản, nhưng sau khi tới tay mới biết yêu cầu nhỏ cũng vô số.

Bản tóm tắt đầu tiên vừa gửi cho Quý Nguyên Thanh, đã ngay lập tức bị gửi về.

Quý Nguyên Thanh gửi tin nhắn chat riêng với cô, hướng dẫn cô chi tiết. "Thi Diễm, viết như vậy chưa được nhé, thời gian và địa điểm đều phải viết rõ ràng, cậu chỉnh sửa lại một chút đi."

Thi Diễm chỉnh sửa theo yêu cầu của Quý Nguyên Thanh, nhưng sau mỗi lần chỉnh sửa gửi lại đều sẽ lại có một vấn đề gì đó phát sinh.

Bên kia thúc giục liên tục, thứ sáu Thi Diễm đành phải làm cò đến đêm. Cô không có máy tính, cầm điện thoại chỉnh chỉnh sửa sửa cả đêm, cơ hồ muốn chọc mù con mắt.

Sáng thứ bảy, Thi Diễm đến bến tàu điện ngầm chờ Kỳ Diệc Hoành, hai người gần như đến cùng lúc, lúc Kỳ Diệc Hoành nhìn thấy Thi Diễm, cô đang khoác cái balo, lưng tựa về bức tường phía sau, đầu gật lên gật xuống.

"Tôi qua làm gấu trúc lên đi trộm đêm à?"

Thi Diễm nhìn lên, bóng người trước mắt cũng mơ hồ, "Ngủ không ngon."

"Lát nữa đến phòng thu, cậu ngủ bù một chút đi."

Tàu điện ngầm đến nơi, Thi Diễm dụi mắt đi theo sau Kỳ Diệc Hoành.

Lúc anh thu âm, cô ngồi bên ngoài chờ. Điều kiện trong phòng thu rất tốt, còn có ghế sofa êm ái dễ chịu, Thi Diễm vừa ngồi xuống đã ngã người về bên cạnh ngủ thiếp đi, thậm chí còn không kịp nghe Kỳ Diệc Hoành đọc được một câu.

Cậu thiếu niên khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy Thi Diễm ngồi bên ngoài đang ngủ say, trong lúc giải lao, anh tháo tai nghe xuống rồi đi ra ngoài.

Anh đi đến chiếc ghế sofa, cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống. Thi Diễm ôm chiếc balo của anh trong ngực, Kỳ Diệc Hoành đưa tay ra cẩn thận kéo khóa lấy chiếc cốc uống nước bên trong. Kỳ Diệc Hoành rót cho mình một cốc rồi uống một hớp.

Vai đột nhiên trĩu xuống, thân thể Kỳ Diệc Hoành hơi cứng lại, anh quay đầu sang, nhìn thấy Thi Diễm tựa đầu trên bả vai mình.

Yết hầu cậu thiếu niên hơi lăn, không đưa tay đẩy cô ra. Vừa rồi anh đã chú ý thấy bộ dạng thảm thương của cô, đôi mắt sưng vù, dáng ngủ cũng xấu tai xấu hại, miệng còn hơi mở ra.

Thật ra trên bả vai cũng không nặng cho lắm, nhưng Thi Diễm chìm trong giấc mộng còn muốn tìm một tư thế thoải mái hơn, đầu dụi dụi mấy cái, đột nhiên hướng về phía ngực anh nhào tới.

Lần này đập trúng vào cánh tay của Kỳ Diệc Hoành, nước trong cốc bị văng ra, toàn bộ đều đổ trên đùi anh.

Thi Diễm giật mình tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là xoa xoa khóe miệng. Cô thấy sắc mặt nghiêm túc của Kỳ Diệc Hoành liền hơi cúi đầu xuống, bất chợt nhìn thấy vệt nước trên quần anh.

Thi Diễm vội vàng đưa tay ra lau, "Mình ngủ thiếp đi hả? Xin lỗi nhé."

"Lau cái gì đấy?" Kỳ Diệc Hoành thỉnh thoảng hỏi cô.

Trong đầu Thi Diễm vẫn còn bị cơn ác mộng mang tên viết tóm tắt kia quấn lấy, đến ngay cả lúc ngủ cũng không chịu buông tha cho cô. Cô vội rút tay về, Kỳ Diệc Hoành uống chỗ nước còn lại trong cốc, tầm mắt hơi dừng lại trên khuôn mặt ngây dại của cô, "Tôi qua không ngủ?"

"Có."

"Ngủ rồi sao còn như vậy?"

Thi Diễm không nhịn được ngáp một cái, "Phải viết này nọ nên có đi ngủ muộn một chút."

"Vào hội sinh viên rồi, chơi vui không?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu.

"Hỏi hận không?"

Cô vẫn lắc đầu, "Mình không phải vào hội sinh viên để chơi, có thể học hỏi được chút gì đó cũng tốt. Nếu hiện tại còn không ứng phó được thì sau này biết sống thế nào đây?"

Chính xác là như vậy, nếu như ngay cả chút năng lực thích ứng ấy còn không có, đến khi bước chân vào xã hội nhất định sẽ bị đào thải ngay từ vòng loại đầu tiên.

Cổ họng Kỳ Diệc Hoành vẫn còn có chút không thoải mái, nhưng sau khi uống thuốc cảm vào đã tốt hơn rất nhiều rồi.

"Cậu ngủ thêm chút nữa đi, xong sẽ gọi cậu."

"Ừ." Thi Diễm cũng không có chuyện gì khác phải làm, cô chăm chú nhìn theo Kỳ Diệc Hoành đứng dậy rồi đi vào phòng thu.

Chờ anh ngồi vào chỗ của mình, đeo tai nghe rồi liếc ra ngoài này một cái, Thi Diễm mới nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Cậu thiếu niên hơi nghiêng người, anh có thể đoán ra được đêm qua cô căn bản là không chợp mắt, nếu không thì sao có thể trở thành như vậy chứ?

Sớm biết vậy thì anh đã không bắt cô phải đi theo đến đây rồi, cô ngoài bụng trà rót nước thì thật ra cũng không giúp được gì cả. Chỉ là Kỳ Diệc Hoành muốn cho cô theo, như vậy mỗi khi tình cờ ngẩng đầu lên sẽ nhìn thấy cô, sau đó anh sẽ có cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, giống như chớp mắt một cái liền kết thúc.

Thi Diễm ngủ cả một buổi chiều, cuối cùng bị thông báo tin nhắn đánh thức.

Cô mở wechat, thấy Quý Nguyên Thanh gửi lại bản tóm tắt của cô, phía dưới còn có hai khuôn mặt cực kỳ đáng thương.

"Thi Diễm, cậu chỉnh lại một lần nữa nha. Lần đầu làm công việc này chưa quen, có lên có lên, mình thấy cậu sắp được rồi."

Thi Diễm đau buồn không thôi, mở bản tóm tắt của mình ra, nhưng lần này kéo một đường từ trên xuống dưới cũng không thấy Quý Nguyên Thanh chỉ ra vấn đề nào, Thi Diễm có cảm giác như con ruồi mất phương hướng bay loạn.

Thi Diễm hỏi cô ấy một câu, Quý Nguyên Thanh rất nhanh liền trả lời, "Một vài chi tiết nhỏ có cảm giác chưa đủ ý, cậu suy nghĩ lại thử xem, mình còn phải tập kịch, chờ mình trở về rồi nói tiếp nhé."

Kỳ Diệc Hoành từ phòng thu đi ra, Thi Diễm nhanh chân cầm cốc nước lên, cậu thiếu niên cầm lấy rồi uống một ngụm, "Ngủ đủ chưa?"

Cô xấu hổ cười, "Có phải mình ngủ rất lâu?"

"Cậu nói xem? Sau khi tôi vào phòng thu, thời gian cậu mở mắt có được quá một phút không?"

Thế này thì cũng hơi quá mức rồi, cô dù sao cũng là trợ lý sinh hoạt của người ta nha. Thi Diễm ngượng ngùng nhìn anh, thấy Kỳ Diệc Hoành đã uống nước xong, liền nhận lấy chiếc cốc định rót thêm.

Kỳ Diệc Hoành kéo mũ áo cô lại, đưa cô đến trước mặt mình, "Đi thôi."

Hiện tại đã là chiều tối, người đứng chờ tàu điện ngầm đông như mắc cửi, Kỳ Diệc Hoành đứng trong khu chờ, cầm điện thoại chơi game.

Ngón tay anh lướt nhanh trên màn hình, trò này vừa thử thách trí tuệ lại vừa thử thách tốc độ tay. Thi Diễm nhón chân lên nhìn một cái, thấy cậu thiếu niên nhìn chăm chăm màn hình không chớp.

Còn có vài phút nữa tàu mới đến, Thi Diễm muốn đi sang bên cạnh ngồi một chút. Chỉ là cô vừa mới nhắc chân, chiếc mũ áo sau lưng đã bị Kỳ Diệc Hoành kéo lấy.

Cô ai ui một cái rồi lùi về sau hai bước, đập vào cánh tay Kỳ Diệc Hoành.

Thi Diễm vừa muốn hỏi anh làm cái gì đấy, thanh âm của cậu thiếu niên đã chậm rãi rót xuống đỉnh đầu cô. "Ngao ngẩn chờ bên cạnh tôi, đừng đi lung tung."

Thi Diễm ngày ngày nghe cái giọng nói mê người ngày, nói không sa vào nhất định là giả, nhưng hiện tại câu nói này vẫn giống như cho cô uống một vò rượu đã ủ từ rất lâu, chẳng mấy chốc cho Thi Diễm say khướt. Thi Diễm chọc chọc hai ngón trò với nhau, khẽ hỏi, "Vì sao vậy?"

"Một bé con(*) như cậu chạy tới chạy lui làm cái gì? Lát nữa lại tìm không thấy."

(*) này nguyên văn là tiểu bất điểm, mn có đọc hay coi Hoa Thiên Cốt không, Sát tỷ tỷ hay gọi Hoa Thiên Cốt là tiểu bất điểm đó, ta mê kiểu gọi này từ hồi đó, mà vì đây là truyện hiện đại nên để bé con. Ủa mà rồi cuối cùng ta muốn nói gì vậy nhĩ, ờ thôi bỏ đi, mn đừng để ý hơ hơ

"....."

Khỏe miệng Thi Diễm giật giật, đây là nói cô thấp bé, ẩn trong đám người sẽ không có ai nhìn thấy sao?!

Tàu điện ngậm rất nhanh vào ga, Thi Diễm đi bên cạnh Kỳ Diệc Hoành, cửa vừa mở, Kỳ Diệc Hoành đã để cô đi trước vào trong.

Bên trong chỉ còn hai, ba chiếc ghế trống, có người nhanh chân hơn đã đoạt được. Thi Diễm và Kỳ Diệc Hoành đi đến gần cửa xe, cậu thiếu niên hơi dựa người sang một bên, đeo tai nghe vào.

Thi Diễm lén lút liếc nhìn khuôn mặt của Kỳ Diệc Hoành, đôi mắt anh sáng như vì tinh tú trên trời, ngũ quan giống như được ông trời ưu ái cho trải qua một chuỗi điều khắc hoàn mỹ nhất. Cô mơ hồ nhìn ra, anh cũng không phải kiểu người sẽ chủ động.

Nhưng lớp ngăn cách này sớm muộn cũng phải có một người chọc thủng, trái tim Thi Diễm như một chú nai con ngơ ngác, nhích sang một bước, rồi lại một bước.

Đến tận khi cánh tay hai người đụng vào nhau, cô và Kỳ Diệc Hoành đều mặc áo ngắn tay, trong khoảnh khắc da thịt tiếp xúc liền như có một dòng điện chạy qua, Thi Diễm đỏ mặt rút tay về.

Đáy mắt Kỳ Diệc Hoành rõ ràng dâng lên một con sóng ngầm, nhưng anh không nói lời nào, cũng không liếc Thi Diễm lấy một cái. Anh cúi đầu tiếp tục chơi game, nhưng đã hoàn toàn mất tập trung, trận nào cũng bị người ta giết chết trong vòng một giây ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trêu chọc trong vô hình

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Một ông lão đi tới, người đàn ông trung niên đang ngồi lập tức đứng lên nhường chỗ.

"Cảm ơn, cảm ơn."

Thấy cảnh này, khỏe miệng Thi Diễm khẽ cong lên, nhưng người đàn ông trung niên kia vừa đứng lên, liền hướng về phía một cậu học sinh ngồi bên cạnh chất vấn. "Vì sao không nhường chỗ? Thanh niên trai tráng mà ngồi lì thế hả?"

Cậu học sinh ngẩng đầu lên, bị hai câu chất vấn liên tiếp khiến cho mồm miệng, có lẽ là vì chưa bị người ta mắng như vậy bao giờ nên mới không biết phải đáp lại ra sao.

"Nói chú mày đó, có biết thế nào là kính già yêu trẻ không hả? Rốt cuộc trường học bây giờ dạy dỗ cái gì vậy!"

Ông lão đã ngồi xuống ngay ngắn không nghĩ đến tình huống này, vội vàng khuyên can, "Bỏ đi."

Người đàn ông trung niên suýt chút nữa thì chỉ tay vào mặt cậu học sinh, cậu học sinh kia đoán chừng là một học sinh cấp hai, đeo kính cận, tuy là vóc dáng dong dong cao, nhưng trên mặt rõ ràng có nét non nớt.

Người ngồi cùng toa xe đều nhìn lại, người đàn ông trung niên chiếm thế thượng phong, càng mắng càng hăng, "Chú mày chỉ bằng tuổi với con cái ông đây thôi, người ngồi bên cạnh kia có lẽ đã bằng tuổi với ông nội chú mày rồi, vì sao không đứng lên nhường chỗ?"

Cậu học sinh mấp máy môi, khó khăn nặn ra một câu, "Vừa rồi cháu không nhìn thấy....."

"Không nhìn thấy! Đi qua ngay trước mặt mà dám nói không nhìn thấy?" Người đàn ông trung niên nói xong, nhắc chân đạp lên ngực cậu nam sinh.

Người trong toa xe rì rầm bàn tán, nhưng không có ai tiến lên, Thi Diễm bước nhanh đến trước mặt người đàn ông. "Chú bị làm sao vậy? Sao lại đánh người? Mà chú thì có quyền gì chỉ trích người khác không nhường chỗ chứ?"

Người đàn ông liếc xuống cô gái nhỏ đứng đối diện, lý lẽ hùng hồn chỉ tay vào cậu học sinh ngồi đó. "Người già đã đi đến trước mặt rồi vậy mà cậu ta lại ngồi lì đó không chịu đứng lên, dựa vào cái gì?"

Kỳ Diệc Hoành chơi xong một trận, mồm nhả sắp bị âm thanh của trò chơi chọc thủng, anh theo bản năng liếc sang bên cạnh, nhưng không thấy bóng người Thi Diễm đâu.

Cậu thiếu niên vội tháo tai nghe xuống, lúc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Thi Diễm đứng trước một người đàn ông cao chừng mét tám, vóc dáng cường tráng, khí thế hùng hổ. Nhìn lại Thi Diễm, vừa gây lại vừa nhỏ, vậy mà vẫn còn dang tay ra chắn trước mặt cậu học sinh cấp hai kia.

Kỷ Diệc Hoành không biết vừa mới xảy ra chuyện gì, sau đó nghe thấy Thi Diễm tức giận mắng lại người đàn ông kia, "Dù không nhường thì có làm sao chứ? Cậu ta cũng mua vé, không lẽ lại không thể ngồi? Ngộ nhỡ vì thân thể cậu ta không thoải mái thì sao? Hoặc là vì học tập quá khổ cực mà mệt muốn chết thì sao? Không lẽ chú cứ đứng lên thì mới là người có đạo đức, sau đó liền có quyền đánh người?"

Cậu học sinh ngồi kia từ đầu đến cuối không lên tiếng, có lẽ là bị dọa sợ cho đơ luôn rồi, vành mắt thậm chí còn đỏ lên.

Không ít người đã bắt đầu nói giúp Thi Diễm, "Đúng đấy, có nhường ghế hay không là do người ta tự nguyện thôi, với lại, ai cũng có tình huống đặc biệt....."

"Sao có thể ra tay với một đứa nhỏ như vậy chứ....."

Sắc mặt của người đàn ông trung niên thay đổi liên tục, ông ta vốn dĩ đứng trên vị trí đạo đức cao nhất, nói cái gì đều có lý, cũng không ai đứng ra phản bác. Vậy mà không biết Thi Diễm đột nhiên từ đâu chui ra, sau đó biến thành sai đều là từ trên người ông ta.

"Mày quản việc không đâu làm cái gì?" Khuôn mặt người đàn ông hơi dữ tợn, Thi Diễm không khỏi lùi về sau một bước, ông ta sẽ không một cước đá bay cô đi luôn đó chứ?

Kỷ Diệc Hoành tiến lên vài bước, nhìn thấy Thi Diễm rõ ràng đã sợ, nhưng vẫn ngẩng cái đầu nhỏ lên dùng lý lẽ phản biện, "Đây không phải chuyện không đâu. Tôi thấy chú động thủ, vậy thì chú là người sai!"

"Mày -----" người đàn ông ép lên trước một bước, Kỷ Diệc Hoành đứng bên cạnh Thi Diễm, khoác một tay lên bả vai cô. Anh so với người đàn ông trung niên kia lại cao hơn một chút, dù là mặc đồng phục trường, nhưng giữa hai hàng lông mày tràn ngập khí lạnh không dễ chọc.

Người đàn ông đã duỗi tay ra, lần này suýt nữa thì đụng phải Kỷ Diệc Hoành, cuối cùng vẫn phải tức giận thu tay về.

Kỷ Diệc Hoành quay đầu nhìn, thấy Thi Diễm đã ngoan ngoãn trốn sau lưng anh, bộ dạng như hận không thể thu nhỏ lại hết mức có thể, chỉ là cái đầu nhỏ kia thì thoáng vẫn sẽ thò ra theo dõi tình hình. Mi mắt của cậu thiếu niên lần thứ hai nhẹ giương, nhìn về phía cậu học sinh đang ngồi kia. "Có chỗ nào không thoải mái không? Cần đi bệnh viện chứ? Hay là báo cảnh sát đi."

Vừa rồi anh ngờ ngợ nghe được từ mấy người xung quanh, là người đàn ông kia động thủ với cậu học sinh này.

Tay của cậu học sinh còn đặt trước ngực, tàu điện ngầm đứng lúc đến trạm dừng, người đàn ông trung niên đã biết mình đuối lý, nhìn sang bên cạnh một chút rồi đi nhanh ra cửa.

Thi Diễm duỗi lên hai bước, "Đừng có chạy mà! Ngộ nhỡ chú làm thương người ta rồi thì sao?"

Cánh cửa tàu điện ngầm mở ra, người đàn ông không thể chờ thêm phút nào nữa liền đi, cậu học sinh ngồi trên ghế rút cuộc cũng lên tiếng.

"Chị ơi, bỏ đi, em không sao."

Tiếng rì rào bàn tán xung quanh càng lúc càng sôi nổi, cánh cửa tàu điện ngầm một lần nữa đóng lại. Kỷ Diệc Hoành bắt lấy tay nắm trên đầu, lúc xe một lần nữa khởi động, Thi Diễm mất đà nhào sang bên cạnh, Kỷ Diệc Hoành rất tự nhiên ôm lấy vai cô, tránh cho cô té ngã.

Tầm mắt của Thi Diễm trở lại người cậu học sinh kia, "Thật sự không sao chứ?"

"Không sao ạ, cảm ơn chị."

Thi Diễm vẫn còn tức giận không thôi, "Lẽ ra không nên thả cho ông ta đi như thế, để ông ta đưa em đi bệnh viện."

"Em thật sự không sao."

Vừa rồi lúc Kỷ Diệc Hoành ngẩng đầu lên không thấy Thi Diễm đã thật sự bị dọa cho sợ hãi, còn cho là cô đã bị lạc thật rồi. Sau đó phát hiện ra Thi Diễm, thấy trong toa xe ngoài cô cũng không hề có ai đứng ra. Anh nhìn cô và người đàn ông kia tới một lời ông một lời, dù chiều cao có chênh lệch rất lớn, nhưng khí thế trên người cô cũng không thua kém là bao.

Kỷ Diệc Hoành nghĩ đến bộ dạng vừa muốn xông lên phía trước lại vừa không dám kia, thật sự buồn cười.

Thi Diễm chậm chạp hồi thần, đầu vừa quay về sau, lừa giận trong lòng liền tắt ngấm.

Bên vai hơi nặng, cô lén liếc mắt nhìn sang, thấy bàn tay của Kỷ Diệc Hoành đặt ở đó.

Nhịp tim trong thoáng chốc tăng vọt, cô thật sự không chịu nổi trên choker này đâu, đây coi là cái gì chứ? Ôm cô? Anh đang ôm cô? Hai chân Thi Diễm cứng ngắc, đi ra cũng không được mà đứng lại cũng không xong.

Cuối cùng phải chờ đến tận khi chính Kỷ Diệc Hoành phản ứng lại, sau đó lại chờ đến khi anh chậm rãi thu tay về.

Thi Diễm vội vàng đi sang bên cạnh, tựa người bên cạnh cửa xe. "Vẫn là đứng chỗ này rộng rãi thoải mái nhất."

Kỷ Diệc Hoành liếc nhìn, còn mấy trạm nữa là đến rồi.

Cửa tàu điện ngầm mở ra, có mấy nữ sinh đi vào, cũng là sinh viên Đông Đại.

Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành không nhận ra bọn họ, nhưng bọn họ liếc mắt một cái liền nhận ra Kỷ Diệc Hoành.

Cũng khó trách, vóc dáng của cậu thiếu niên quá nổi bật, hơn nữa còn là đại thần thu hút vô số sự chú ý.

Một người trong số nữ sinh ép giọng xuống rất nhỏ, "Mau nhìn kia, Kỷ Diệc Hoành, bên cạnh có phải là Thi Diễm không?"

"Đúng, ở lớp sáu."

"Mấy cậu nói xem, tin tức trên trang web của trường có phải là thật không? Rốt cuộc Kỷ Diệc Hoành nhìn trúng chỗ nào của cậu ta vậy?"

Vì bọn họ nói rất nhỏ nên Thi Diễm đứng cách đó không xa một chữ cũng không nghe được.

"Mình đoán, một người thanh cao kiêu ngạo như Kỷ Diệc Hoành nhất định là thích nữ sinh chủ động một chút."

"Mình không tin."

Tàu đi được một lúc, lòng bàn tay Thi Diễm vẫn còn có mồ hôi dính dính, cô mở bàn tay ra xem, "Đúng là dọa chết mình rồi, đến bây giờ còn chảy mồ hôi lạnh này."

Tầm mắt Kỷ Diệc Hoành cố định trên màn hình điện thoại, "Đến mức đó sao?"

"Đến chứ," Thi Diễm nói xong, đưa tay qua, "Không tin cậu nhìn xem, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi đây."

Kỷ Diệc Hoành nhẹ giương mắt, nắm lấy bàn tay Thi Diễm, đúng thật, đến cả móng tay cũng trơn nhẵn.

Mấy lời Thi Diễm vừa nói, đám nữ sinh bên kia đều nghe được, một người trong đó tức giận dậm chân, "Mình đã nói mà!"

Như vậy mà còn không gọi là chủ động sao? Đây chính là đỉnh cao của trêu chọc đó, trêu chọc trong vô hình có biết không!

Bát Bát: Lời cảm ơn chân thành đến sự ủng hộ nhiệt tình của mn với Siêu ngọt, ngoảnh qua ngoảnh lại lượt vote wattpad của Siêu ngọt đã vượt 5k rồi hehe

Yêu thương mn nhiều lắm, đừng ngừng dành tình yêu cho tiểu Hoành và Diễm Diễm nhé, biết đâu mấy hôm nữa truyện lên kệ Vip, rồi lại vừa đủ 10k votes, mn liền có ngay một chương phúc lợi dài lê thê thì sao kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cãi lộn

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Mau nhìn, Kỷ Diệc Hoành ăn chiêu này bao nhiêu!

"Có cần phải cầm tay luôn vậy không?"

"Người ta nhất định sẽ nói, mình chỉ cho cậu nhìn tay mình thôi mà, tự nhiên cầm tay người ta chi vậy?" Thi Diễm này quả nhiên là thông minh! Thật tức chết mà, vì sao Kỷ Diệc Hoành lại ăn chiêu này được chứ?

Thi Diễm thật sự không nghĩ tới Kỳ Diệc Hoành sẽ động chân động tay, anh cầm tay cô đến trước mặt mình nhìn nhìn, cô đỏ mặt, vội vàng rút tay về.

"Mình..... mình chỉ định cho cậu xem một chút thôi mà."

Nghe xem nghe xem! Nữ sinh cách đó không xa tức đến mức đá chân sang người bạn đứng bên cạnh, "Mình đã nói cậu ta sẽ nói vậy rồi phải không? Đây gọi là gì? Gọi là lạt mềm buộc chặt!"

"Đẳng cấp quá cao, khâm phục khâm phục."

Thi Diễm giấu hai tay về sau lưng, Kỳ Diệc Hoành liếc sang, về mặt của cô thật giống như anh chiếm tiện nghi lớn lắm vậy.

Kỳ Diệc Hoành lại mở một ván game khác, Thi Diễm siết chặt bàn tay nhỏ, ánh mắt thi thoảng rơi trên gò má của cậu thiếu niên.

Tay cũng đã cầm rồi mà vẫn còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục chơi game? Thi Diễm thật sự hận không thể đoạt lấy cái điện thoại của anh rồi giấu đi.

"Không còn sớm nữa, tôi dẫn cậu đi ăn cơm." Kỳ Diệc Hoành đột ngột mở miệng, chỉ là tầm mắt vẫn dừng lại trên màn hình điện thoại.

"Ừ." Giọng nói của Thi Diễm mềm nhũn, nét mặt thoáng chốc trở nên thẹn thùng.

Ăn xong cơm tối, trên đường về ký túc xá Thi Diễm nhìn thấy có xe bán hàng rong, liền mua mấy cân quýt xách về.

Trang web của trường là nơi tổng hợp đủ loại tin tức bất quá, mấy nữ sinh hôm nay gặp được Thi Diễm trên tàu điện ngầm dĩ nhiên khó mà giữ mồm giữ miệng, không lâu sau khi trở về liền tung lên một bài viết.

Tiêu đề cực kỳ bắt mắt: Thi Diễm, một đóa bạch liên hoa giả heo ăn thịt hổ!

Cái tiêu đề này đọc thế nào cũng thấy không hề lưu loát, nhưng thu hút người vào xem, lượt đọc và bình luận liên tục tăng vọt, topic cũng được đẩy lên trên cùng.

Thi Diễm đẩy cửa ký túc xá, bên trong cực kỳ yên tĩnh, Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc đang đeo tai nghe chơi game nên hoàn toàn không chú ý thấy Thi Diễm đã về.

Thi Diễm thấy Từ Từ Dịch nằm nhoài trước bàn đang cầm điện thoại lướt gì đó, cô rón rén đi tới, muốn dọa cô ấy chơi.

Mà lúc này Từ Từ Dịch đang viết bình luận, nội dung đã gõ xong xuôi chỉ chờ ấn nút gửi đi. Thi Diễm lặng lẽ đi đến phía sau cô ấy, đưa tay ra muốn đập mạnh xuống vai cô ấy một cái, nhưng ánh mắt Thi Diễm đột nhiên dừng lại trên nội dung Từ Từ Dịch chuẩn bị gửi đi kia.

"Đúng, Thi Diễm chính là dựa vào quan hệ với Kỳ Diệc Hoành mới có thể tiến vào phòng phát thanh của trường, sau đó lại vào được hội sinh viên. Lần trước mình đã nói rồi, đến CV cậu ta cũng không viết, rốt cuộc thi tám màn đen này cũng được kéo lên rồi."

Hơi thờ mắc lại ở cổ họng, nếu không tận mắt nhìn thấy thì Thi Diễm làm thế nào cũng sẽ không tin. Cô nhấc chiếc túi trong tay lên, ném mạnh nó lên bàn của Từ Từ Dịch, quýt từ trong lăn ra, có mấy quả còn rơi xuống đất. Từ Từ Dịch sợ đến mức vội vàng xoay người lại, chỉ thấy Thi Diễm mang theo sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm cô ấy không chớp mắt, một tay chống trên mép bàn, một lời cũng không nói.

"Người lần trước mở topic là cậu phải không?"

Từ Từ Dịch cúi thấp đầu, tiếp tục im lặng.

"Bây giờ mình đều thấy cả rồi, cậu còn gì muốn nói không?"

Trương Tư Nam tháo tai nghe xuống, quay đầu lại nhìn, "Mấy cậu làm gì đấy?"

Từ Từ Dịch dùng sức bấm móng tay lên mép bàn, cũng đã đến bước đường này rồi, cô ấy không cần phải phủ nhận nữa. "Lẽ nào mình nói sai sao? Sự từ nhỏ, nếu như cậu thật sự dùng thực lực đánh bại mình, vậy mình cũng không còn gì để nói, nhưng cậu vào phòng phát thanh như thế nào, cậu chính là người rõ ràng nhất."

"Mình rõ ràng cái gì? Những gì cần nói mình đều nói cả rồi!"

Từ Từ Dịch cũng không tin lời Thi Diễm, "Cậu cảm thấy câu chuyện của cậu tin được sao? Nếu đã sớm quyết định cả rồi thì vì sao còn muốn làm lãng phí thời gian của tụi mình? Đương nhiên là còn có một loại khả năng nữa, đó là cậu lặng lẽ gửi CV đi nhưng lại không nói với tụi mình. Nếu đúng là như vậy, cậu nói chúng ta phải làm bạn bè như thế nào đây?"

"Mình làm thế nào cũng không ngờ được cậu lại nghĩ mình như vậy."

Đây cũng là cái đinh trong lòng Từ Từ Dịch bấy lâu nay, "Vậy vì sao cậu lại gạt mình?"

Tường Tư Nam nghe ra bầu không khí không ổn, vội vàng kéo Chu Tiểu Ngọc bước đến, "Đừng cãi nhau mà."

"Mình giấu cậu cái gì hả!" Thi Diễm kích động lên tiếng, cổ họng sắp khàn đặc, "Đây chính là phương thức cậu đối xử với bạn bè sao? Sau lưng đâm mình một dao!"

Chu Tiểu Ngọc và Tường Tư Nam mỗi người kéo một người ra, nhưng hai người vẫn còn lớn tiếng cãi vã. Thi Diễm đầy bụng hỏa, càng nghĩ càng ức.

Hai ngày tiếp theo, Thi Diễm và Từ Từ Dịch không ai nói với nhau một câu.

Tuy là ngẩng đầu cúi đầu đều có thể nhìn thấy nhau, nhưng hai người mỗi khi đụng phải đôi phương đều nhất tề làm như không thấy.

Tường Tư Nam giao cho Chu Tiểu Ngọc kéo Thi Diễm cùng đi học, cùng ăn cơm, cô ấy thì kéo Từ Từ Dịch, muốn cho hai người làm hòa, cũng không thể cứ căng thẳng như vậy phải không?

Thi Diễm từ rất sớm đã đến phòng phát thanh, cô gục đầu xuống bàn, mắt hờn nhìn chằm chằm dòng chữ chi chít trên tập kịch bản.

Kỷ Diệc Hoành tiến lên, cuộn tập kịch bản lại rồi gõ nhẹ lên đầu cô. Thi Diễm ai u một cái, quay đầu nhìn về phía anh.

Cậu thiếu niên kéo ghế ngồi xuống, Thi Diễm gối cầm lên cánh tay, "Kỷ Diệc Hoành, vì sao cậu lại tuyển mình vào phòng phát thanh? Mình thật sự không có gửi CV."

"Cậu cảm thấy cậu không đảm nhiệm nổi công việc này?"

"Không phải."

"Vậy còn xoắn xuýt cái gì nữa?" Kỷ Diệc Hoành mở ngăn bàn, lấy một lon coca.

Thi Diễm ngồi dậy, trong mắt không có lấy một tia sáng, "Nhưng người khác hẳn nhìn thấy mình liền chỉ chỉ chỗ chỗ, nói không phải là mình dựa vào thực lực để vào được đây."

"Vậy thì lấy bản lĩnh thật sự của cậu ra rồi ném mạnh vào mặt bọn họ đi." Kỷ Diệc Hoành hơi nghiêng người lên trước, ánh mắt chiếm lấy Thi Diễm, "Ai ai cũng từng bị nghi ngờ, mà người có thể chứng minh bản lĩnh của cậu cũng chỉ có chính cậu thôi."

Thi Diễm dời tầm mắt khỏi ánh mắt sáng quắc của anh, chuông thông báo wechat truyền đến tai, Thi Diễm nhanh tay cầm lên nhìn.

Bên trong nhóm chat của hội sinh viên, từ ngày hôm qua đã có người bắt đầu, nói là đến ngày kỷ niệm thành lập trường sẽ đặc biệt bận rộn, vậy nên chúc đoàn thành viên chủ tịch và các vị hội trưởng ngày Quốc khánh vui vẻ sớm một chút.

Thi Diễm nhìn một cái liền đau đầu, Tổng Linh Linh gần như là đã gắn tag hết những người có chức vụ trong nhóm lớn rồi.

@Kỷ Diệc Hoành: Chủ tịch đại thần, ngày Quốc khánh vui vẻ, chúc đại thần luôn vui vẻ!

@Vương Tăng: Phó chủ tịch lão đại, ngày Quốc khánh vui vẻ, chúc lão đại tiền đồ như gấm!

@Quý Nguyên Thanh: Vị mỹ nhân xinh đẹp nhất của chúng ta, ngày Quốc khánh vui vẻ nha, chúc hội trường mỗi ngày đều xinh đẹp hơn một chút, luôn cười thật tươi.

@.....

Người khác thấy vậy thì lũ lượt làm theo, bên trong nhóm chat đã sớm chìm trong những lời nịnh hót đẩy lên tận mây xanh, mà trong mắt Thi Diễm thật sự không khác gì một vũng bùn đen hôi thối.

Bên trong nhóm nhỏ của ban văn nghệ, Tổng Linh Linh đột nhiên gắn tag cô.

Thi Diễm mở ra, thấy Tổng Linh Linh mở miệng liền chất vấn, "Sao cậu còn chưa chúc hả? Cậu cũng đừng có làm cản trở ban văn nghệ này."

Thi Diễm nhũn chặt mày, trả lời: "Không phải đã có cậu làm đại diện rồi sao? Loại lời chúc kiểu này có mấy người xem chứ?"

"Ai nói không có người xem? Đến lúc đó mang ra trách tội, nhất định sẽ nói ban văn nghệ của chúng ta không hiểu quy củ. Cậu mau đi chúc đi."

Thi Diễm hơi nổi nóng, đây là trường học đó, có cần phải hình thức đến mức đó không?"

Cô chụp lại màn hình, thoát ra khỏi nhóm nhỏ, sau đó gửi bức ảnh vào nhóm lớn của hội sinh viên.

Thi Diễm chủ động gắn tag Kỷ Diệc Hoành, phía sau tên của anh gõ ra mấy chữ: Kỷ chủ tịch, cậu thấy sao?

Kỷ Diệc Hoành ngồi bên cạnh chuẩn bị mở game ra chơi, nhất định là anh đã sớm tắt thông báo của nhóm chat, nếu không thì cũng không thể yên tĩnh được như vậy.

Thi Diễm chọc chọc cánh tay Kỷ Diệc Hoành, "Cậu mau vào nhóm chat của hội sinh viên, có việc."

----- lời tác giả -----

O(∩_∩)O ha ha ~

Đừng nể cô gái nhỏ Từ Từ Dịch của chúng ta nhé, thật ra đây cũng là một đứa nhỏ rất tốt

Bát Bát: Đó là lời của má, còn của ta sẽ là (lĩnh cảm của 1 người dịch giả sẽ là... kkk): Chương sau nam phụ lên sân!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cậu ấy quay về rồi

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Bên trong nhóm nhỏ, Tống Linh Linh nhanh chóng nổi xung, "Thi Diễm, sao cậu có thể tung ra bên ngoài đoạn hội thoại của chúng ta hả?"

"Không phải mấy cậu đều chỉ trích tôi làm sai rồi sao? Cậu vì chủ tịch làm nhiều như vậy, cũng phải để người ta biết được tâm lòng của cậu đi chứ."

Kỷ Diệc Hoành mở nhóm chat của hội ra, thấy Thi Diễm gắn tag tên anh.

Anh mở tấm ảnh chụp màn hình kia ra nhìn, vừa rồi trong đám còn rầm rộ tung ra mấy lời cầu chúc, hiện tại đã yên lặng như tờ, không ai dám nói một câu.

Kỷ Diệc Hoành chính là vì không thích như vậy nên mới tắt thông báo của nhóm đi, mi mắt anh nhẹ giương, nhìn thấy Thi Diễm ném điện thoại sang một bên rồi nằm nhoài lên mặt bàn, bộ dạng chán chường uể oải.

Tâm trạng cô hôm nay thật sự rất tệ, nếu là bình thường cô có thể cũng sẽ miễn cưỡng ứng phó qua loa cho xong chuyện. Nhưng hôm nay chính là không được, cô không vui, cô thật sự muốn oán người.

Ngón tay Thi Diễm không ngừng vẽ tròn trên tập bản thảo, không buồn nhìn tình hình trong nhóm chat nữa. Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, Thi Diễm ngời thẳng dậy rồi quay đầu lại nhìn, người đứng bên ngoài vẫn còn gõ cửa.

"Mời vào."

Nghe được hai chữ này, Nghiêm lão sư mới yên tâm đẩy cửa đi vào. Ông chính là sợ đằng sau cánh cửa nhỏ này đang có cử chỉ thân mật nào đó, nếu ông liều lĩnh xông vào vậy hẳn sẽ lúng túng nhiều lắm.

Thi Diễm đang ngồi vội đứng dậy, "Nghiêm lão sư."

"Cái đó..... không bận gì chứ?"

"Không vội ạ, vẫn chưa đến giờ phát thanh." Thi Diễm dĩ nhiên là không nghe được hàm ý đằng sau của Nghiêm lão sư.

"Có chuyện muốn bàn với hai đứa, qua Tết Nguyên Đán thầy muốn cho Kỷ Diệc Hoành livestream, Thi Diễm, em chuẩn bị đi nhé."

Lông mày của Kỷ Diệc Hoành sắp kết thành một cục, "Vì sao phải livestream?"

"Bởi vì livestream có thể nhanh chóng kéo người hâm mộ đến, dù sao cũng có nhiều người không dùng weibo," Thi Diễm cũng cảm thấy đây là một ý kiến hay, "Cậu xem, mấy mình tình đều hay làm như vậy, người hâm mộ cũng rất thích."

Kỷ Diệc Hoành lườm cô một cái, "La Vân Hi cũng livestream sao?"

"Có chứ có chứ," Hai mắt Thi Diễm sáng rực, "Tiểu ca ca nhà mình lúc livestream là đáng yêu nhất, cậu nhất định phải thử một lần, dù sao giọng nói của cậu dễ nghe như vậy, chính là ưu thế cực lớn đó."

"Vậy cứ quyết định thế nhé?" Nghiêm lão sư vốn nghĩ Kỳ Diệc Hoành sẽ không đồng ý, nhưng hiện tại xem ra Thi Diễm mới là người làm chủ. Thi Diễm lập tức gật đầu, "Quyết định vậy đi ạ, em sẽ sắp xếp, em sẽ làm người khuấy động bầu không khí, cũng sẽ đảm nhiệm dẫn chương trình."

Nghiêm lão sư kích động vỗ vai cô, "Được! Vậy hai đứa tiếp tục chuẩn bị đi, cũng sắp đến giờ phát thanh rồi."

Ông xoay người đi ra ngoài, trước khi đi còn chu đáo đóng cửa lại. Kỳ Diệc Hoành bắt chéo chân, mũi chân đâm đâm vào bắp chân Thi Diễm, "Ai cho cậu đồng ý? Tôi có nói muốn livestream không?"

"Ôi ôi, không phải mình là trợ lý của cậu sao? Nhiệm vụ hàng đầu của trợ lý chính là thay cậu sắp xếp tất cả lịch trình."

"Tôi không làm."

Cái gì? Cô không nghe nhầm chứ?

Thi Diễm hướng gần anh hơn một chút. "Nhưng đã đồng ý với Nghiêm lão sư rồi mà."

"Đó là cậu đồng ý, không phải tôi."

Thi Diễm còn thiếu chưa nhảy dựng lên thôi, "Vừa rồi cậu đâu có phản đối đâu."

"Nhưng tôi cũng không có nói tôi đồng ý."

Nghe anh nói vậy, Thi Diễm rút cuộc nhảy dựng lên, "Không được không được -----"

Kỳ Diệc Hoành cười bắt lấy cổ tay cô, kéo cô ngồi về ghế. Cậu thiếu niên thật sự bị bộ dạng của cô chọc cho bật cười thành tiếng, trong giọng nói như ngâm theo một khối đường, theo mỗi câu mỗi chữ anh nói, khối đường cũng chậm chậm tan ra. "Đùa sao, không lẽ cậu thuận miệng nhận cái gì tôi đều phải đồng ý làm theo?"

Thi Diễm đã nhấc tay lên muốn đánh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn thu tay về, ngộ nhờ đánh chạy người luôn thì phải làm sao?

"Vậy mình mua đồ ăn vặt cho cậu, cậu làm nha?"

Kỳ Diệc Hoành thu lại nụ cười trên khóe miệng, "Không có cửa đâu."

Ca học chiều kết thúc, Thi Diễm vừa quay về ký túc xá liền lao đi tắm, lúc cô đang giặt quần áo thì Từ Từ Dịch cũng về.

Hai người không ai nhìn mặt nhau lấy một cái, Thi Diễm dùng sức vò quần áo, Từ Từ Dịch thì cầm bàn chải liềm mạng mà chải. Thi Diễm giặt xong quần áo, leo lên giường.

Cô mở wechat, lúc này mới nhớ đến nhóm lớn của hội sinh viên.

Sau khi Thi Diễm ném ảnh chụp màn hình lên rồi gắn tag Kỳ Diệc Hoành vào, Kỳ Diệc Hoành lại thật sự lộ diện, sau đó buông lời vàng ngọc.

Mỗi câu chữ của anh đều lạnh lùng không có nhiệt độ, "Tôi không muốn trong nhóm tiếp tục có mấy lời chúc phúc vô nghĩa như vậy nữa, mấy lời cầu phúc này tôi đều không thích. Yêu cầu mỗi vị hội trưởng quản thành viên trong hội của mình cho tốt, kịp thời kiểm soát bầu không khí, tránh làm mất quan điểm."

Kỳ Diệc Hoành nói xong câu này, bên dưới không còn ai dám nói tiếp, thanh tịnh đến tĩnh lặng.

Thi Diễm ôm điện thoại cười khúc khích, giống như từ nhỏ đến lớn chưa từng có một ai đứng ra che chở cho cô như vậy. Cảm giác này thật sự quá tốt, cô lại càng ngày càng muốn dựa dẫm vào Kỳ Diệc Hoành hơn mất rồi.

Ngày tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường, Thi Diễm vốn đã thuộc lâu lâu từng câu thoại kia, nhưng không hiểu sao vừa đứng ở hậu đài đầu óc cô bỗng nhiên trống trơn, một chữ cũng không nhớ ra được.

Hôm nay vốn dĩ định quay về ký túc xá lấy đồ, nhưng buổi chiều cô theo Kỳ Diệc Hoành ra ngoài, lại chủ quan vì cho rằng những câu thoại này đã sớm khắc vào trong đầu nên không quá gấp gáp, làm thế nào cũng không ngờ giờ phút đứng ở đây đầu óc lại vì quá căng thẳng mà trống rỗng.

Thi Diễm cầm điện thoại đi ra bên cạnh, cũng không biết trong ký túc xá còn ai không. Cô ôm theo máy nhắn bấm số điện thoại bàn của phòng, bên kia rất nhanh có người nhận điện.

"Alo?"

Thi Diễm nghe được là giọng của Từ Từ Dịch, "Tuởng Từ Nam đâu? Tiểu Ngọc đâu?"

"Mấy cậu ấy không ở ký túc xá."

Thi Diễm hiện tại chạy về hướng định không kịp, cô gấp đến mức đi vòng vòng tại chỗ. Từ Từ Dịch chờ cô ngắt trò chuyện, nhưng phía bên kia trước sau không có động tĩnh.

"Có chuyện gì sao?"

Thi Diễm cắn răng, Kỷ Diệc Hoành đứng cách đó không xa đang bàn bạc những chi tiết nhỏ cuối cùng với Dương lão sư. Cô gấp đến mức trên trán rỉ ra mấy giọt mồ hôi lạnh. "Mình vốn... muốn nhờ bọn họ mang kịch bản đến đây, hôm nay mình không kịp về ký túc xá."

"Ừ." Từ Từ Dịch không nói gì nữa, "Còn chuyện gì nữa không?"

"Không, không còn."

Điện thoại lập tức bị ngắt, Thi Diễm kinh ngạc nhìn chăm chăm màn hình điện thoại. Cô bước nhanh đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, Dương lão sư nhìn đồng hồ, "Còn 15 phút nữa, lát nữa không cần phải căng thẳng."

Thi Diễm sao có thể không gấp chứ, cô gấp đến mức tim muốn nhảy vọt ra ngoài rồi đây.

Hơn nữa hình như càng như vậy, trong đầu cô lại càng không thể nhớ ra những câu thoại kia của mình.

Từ Từ Dịch đi đến hậu đài, đang muốn vào thì bị người ta chặn lại.

Tổng Linh Linh liếc tập giấy trong tay cô ấy, "Cậu tìm ai?"

"Thi Diễm."

Tổng Linh Linh nghe đến cái tên này liền nổi xung, Thi Diễm vì thích chiếm lợi thế gây ra chuyện lớn, sau lần đó cô ta còn bị Quý Nguyên Thanh mắng cho một trận. Tổng Linh Linh không nhường đường cho Từ Từ Dịch, "Cậu mang đồ cho cậu ta?"

"Đúng."

"Đưa tôi đi, tôi thay cậu mang vào."

Thi Diễm ở bên trong còn đang vắt hết óc suy nghĩ thoại của mình, những gì có thể nghĩ ra đều đã gõ hết vào điện thoại. Cô sợ hôm nay mình xong đời thật rồi, trạng thái này thật sự là vô cùng không ổn.

Đúng lúc đó, tiếng đàn dương cầm xuyên qua tấm màn sân khấu màu đỏ truyền vào tai Thi Diễm. Đoạn nhạc này với cô không thể quen thuộc hơn được nữa, bởi khi đó cô thường nghe một người đàn, nhưng người này tuyệt đối không thể xuất hiện tại đây.

Khúc《Hôn lễ trong mơ》kinh điển, vắn vít lộn lờ, trong giây phút kéo Thi Diễm về đoạn thời gian trung học cơ sở và trung học phổ thông.

Cô không kìm được đẩy tấm màn sân khấu ra, Thi Diễm nhìn thấy người thiếu niên ngồi trước cây đàn dương cầm. Chiếc áo sơ mi trắng muốt bao bọc lấy vóc dáng thanh mảnh của cậu, ngón tay cậu lướt nhẹ trên phím đàn, ánh đèn trên đỉnh đầu cũng vì cậu mà dịu dàng tựa lại.

Thiếu niên vừa ngừng đầu, Thi Diễm liền nhìn rõ khuôn mặt kia, vậy mà lại đúng là cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tình địch đáng gờm

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Cô thu tay về, vì sao cậu lại ở đây?

Thi Diễm căng thẳng nắm chặt hai tay, ánh mắt thất thần dừng lại một chỗ. Kỷ Diệc Hoành đi tới, giọng nói vô cùng nhẹ rơi xuống đỉnh đầu cô. "Nhìn cái gì đấy?"

Thi Diễm giật mình, xoay người nhìn anh, trong mắt tràn đầy sợ hãi, cô vỗ vỗ ngực, "Sao cậu đi tới mà không có chút tiếng động nào vậy?"

Kỷ Diệc Hoành đưa tay về phía màn sân khấu, Thi Diễm không chút nghĩ ngợi đè lại cánh tay của anh, tầm mắt Kỷ Diệc Hoành lần thứ hai rơi xuống khuôn mặt cô, "Làm sao vậy?"

"Không..... không có gì." Thi Diễm cũng không biết vì sao mình lại chột dạ, chỉ là theo bản năng làm động tác này mà thôi.

Kỷ Diệc Hoành nhú chột mày, anh đẩy tay Thi Diễm ra, đẩy tầm màn sân khấu sang, nhìn thấy người thiếu niên đang ngồi trước cây đàn dương cầm.

"Cậu quen?"

Thi Diễm không ngờ Kỷ Diệc Hoành lại tinh mắt như thế, cô chưa làm gì mà đã bị anh phát giác rồi sao?

"Hả? Ừ."

"Người kia là ai?"

Thi Diễm luống cuống vịn vào vạt áo, cách đó không xa đột nhiên có người gọi tên cô, Thi Diễm vừa quay đầu lại, đã thấy Từ Từ Dịch nhanh chân bước tới.

"Đây, của cậu." Từ Từ Dịch đưa tập kịch bản ra, Thi Diễm cứng đờ đuôi tay nhận lấy, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng coi như hạ xuống, "Cảm, cảm ơn nhé."

May là đến kịp, Từ Từ Dịch không nói gì, xoay người đi ra ngoài. Cô ấy không có ngu như vậy, tập kịch bản này nếu như giao cho Tống Linh Linh thì không phải kết cục cũng sẽ như tờ đơn xin vào hội kia sao?

Sắp đến lượt Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành, cô đọc sơ qua kịch bản một lần, cuối cùng cũng coi như yên lòng lại.

Tiếng đàn dương cầm im bất, người dưới đài lập tức vỗ tay rào rào. Thi Diễm khẽ giương mi mắt, Kỷ Diệc Hoành nhìn thấy Thi Diễm lại thất thần thì giọng nói không khỏi lạnh đi mấy phần, "Chuẩn bị xong chưa?"

"Rồi, rồi đây."

Thiếu niên kia rời khỏi sân khấu, đi xuống, ngồi ở một góc của hội trường.

Người dẫn chương trình tiến lên giới thiệu tiết mục tiếp theo, Thi Diễm đi bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, tiến vào một gian phòng nhỏ bên sân khấu.

Dương lão sư đang thử cho chạy trước đoạn phim, Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống, tiết mục lồng tiếng của bọn họ nhanh chóng bắt đầu.

Theo tiếng nhạc đập dềnh lên xuống, giọng nói của Kỷ Diệc Hoành cũng chậm rãi phát ra, có cứng rắn bạo liệt, có dịu dàng ôn nhu, người ngồi bên dưới đều cảm giác được cả người nổi đầy da gà. Thi thoảng giọng nói thuộc về một cô gái xinh đẹp lại mềm mại đáng yêu của Thi Diễm sẽ đan xen vào giữa, âm cuối còn mang theo mấy phần làm nũng. Thiếu niên ngồi bên dưới khẽ ngẩng đầu, vừa rồi cậu đã nghe được tên của Thi Diễm qua lời giới thiệu của người dẫn chương trình.

Giọng nói của cô gái nhanh chóng được một giọng nam êm tai làm rung động lòng người đằm lên, rơi vào tai bất cứ ai ngồi đây đều có chút ngứa ngáy.

Bởi vì bên dưới có rất nhiều người xem nên Thi Diễm thật ra vẫn rất căng thẳng, mà một khi cô căng thẳng thì lòng bàn tay sẽ chảy mồ hôi.

Kỷ Diệc Hoành đang chờ cô đọc xong phần thoại của mình, Thi Diễm căng thẳng đè tay phải lên tập kịch bản, ngón tay dò theo dòng thoại trên đó cẩn thận đọc ra.

Anh đột nhiên đưa tay, cầm lấy ngón út bên tay trái của Thi Diễm.

Cô giật mình nhìn sang anh, Kỷ Diệc Hoành là người viết toàn bộ kịch bản nên từ sớm đã không cần nhìn thoại, anh cầm ngón tay cô, càng lúc càng chặt.

Mấy phút ngắn ngủi mà cảm giác dài đằng đẵng như một ngày rút cuộc trôi qua, kết thúc lời thoại cuối cùng, Thi Diễm khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Kỷ Diệc Hoành buông ngón tay của cô ra, đứng lên, Dương lão sư cũng từ bên ngoài đi vào. Thi Diễm cuộn ngón út vào trong lòng bàn tay, cầm tập kịch bản đi nhanh ra ngoài.

Kỷ Diệc Hoành và Dương lão sư còn muốn nói chuyện, Thi Diễm đi ra đến ngoài, nhìn về phía hội trường, cuối cùng vẫn không đi vào.

Cô nhắc chân muốn về ký túc xá, thế nhưng từ phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc. "Sur từ nhỏ."

Sống lưng Thi Diễm cứng đờ, chậm chạp xoay người, nhìn thấy thiếu niên từ dưới bóng cây ven đường đang đi tới. Hàng cây xanh um hai bên đường đem đèn đường tách ra thành đôi, từng tia sáng mờ nhạt giống như không thể chờ được thêm nữa xuyên ra bên ngoài. Vì phôi đồ lên sân khấu nên hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và một chiếc quần đen, Thi Diễm vỗ tay. "Hi! Linh dương."

"Còn tưởng cậu đã quên tớ rồi."

Thi Diễm cười gượng hai tiếng, "Sao có thể chứ."

Hàn Lăng Dương đi đến trước mặt cô, ánh mắt Thi Diễm khẽ rơi xuống khuôn mặt cậu, "Vì sao cậu lại ở trường mình?"

"Đây cũng là trường của tớ mà."

"Đừng có đùa, không phải cậu đến Thượng Hải học sao?"

Hàn Lăng Dương nhấc đuôi phải, đá đá viên sỏi trên đất, "Tớ chuyển trường rồi."

"Thật không?" Thi Diễm cảm thấy khó tin, cũng đã lên đại học rồi, còn có thể muốn chuyển liên chuyển dễ dàng được vậy sao? "Trường kia của cậu rất tốt mà, chuyên ngành cũng rất phù hợp, vì sao lại chuyển trường?"

"Vì cậu đó."

Thi Diễm ngắt lời cậu, "Đẹp đẹp, người trong nhà của cậu như thế, sao có thể tùy tiện được vậy chứ."

"Khi đó tụi mình cùng nhau thi vào Đông Đại, chỉ là sau đó tớ bị người nhà lên lút sửa lại nguyện vọng. Giờ thi được rồi, chúng ta lại có thể học cùng một trường."

Thi Diễm vung tay đập mạnh lên bả vai cậu, "Vậy sao không nói sớm cho mình biết hả? Nếu không phải vì hôm nay nhìn thấy cậu đánh đàn thì mình cũng không biết cậu đến Đông Đại đây."

"Cũng vì hôm nay mới đến thôi, muốn cho cậu một kinh hi."

"Đây không phải kinh hi, mà là kinh hãi có được không!"

Hàn Lăng Dương cười cười nhấc tay muốn cốc trán cô, Thi Diễm biết cậu sẽ có động tác này nên đã sớm nhảy về sau, "Đừng có vừa gặp nhau đã động tay động chân!"

"Sao thế? Chỉ một thời gian không gặp mà đã muốn coi tớ là người lạ rồi?"

Cũng không đến mức đó, chỉ là Hàn Lăng Dương quá hiểu rõ gia cảnh của cô, lúc trước Thi Diễm ở đây không có một bạn học cũ nào, trải qua cuộc sống tự tại không lo nghĩ, hiện tại nhìn thấy Hàn Lăng Dương không tránh khỏi trong lòng nổi lên cảm xúc phức tạp.

"Không có."

"Còn nói không có, vừa rồi nhất định cậu đã thấy tớ, phải không?"

Thi Diễm đưa tay muốn đập một phát nữa lên bả vai cậu, cánh tay vừa mới giơ lên còn chưa kịp hạ xuống, từ phía sau đã truyền đến một giọng nói không thể quen thuộc hơn. "Thi Diễm."

Cô giật mình thu bàn tay lại thành nắm đấm, xoay người lại, liền nhìn thấy Kỷ Diệc Hoành đứng trước cửa hội trường, thân thể như ngọc, dưới ánh đèn mờ nhạt cũng không thể làm nhu hòa đi ngũ quan sắc bén của anh.

"Qua đây."

Thi Diễm thu tay về, Hàn Lăng Dương theo giọng nói đó nhìn lại, thuận miệng quay sang hỏi Thi Diễm, "Ai vậy?"

"À, giới thiệu một chút, đây là chủ tịch hội sinh viên của tụi mình, Kỷ Diệc Hoành."

Kỷ Diệc Hoành nghe câu giới thiệu này, trên mặt rõ ràng có nét không vui. "Qua đây!"

Giọng anh đã tăng lên mấy tông, Thi Diễm vẫy tay với Hàn Lăng Dương, "Mình còn có chút việc, đi trước nhé."

Cô bước nhanh đến trước mặt Kỷ Diệc Hoành, tầm mắt của cậu thiếu niên từ trên người Hàn Lăng Dương lúc này mới thu về. "Vừa mới kết thúc đã vội vội vàng vàng chuồn ra ngoài làm cái gì hả?"

"Không phải kết thúc rồi à?"

Kỷ Diệc Hoành rất cứng rắn, "Tôi đã cho cậu đi chưa?"

Làm sao thế? Anh ăn phải lừa đạn à? Tiết mục vừa rồi không phải rất suôn sẻ sao!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Nam nữ thụ thụ bất thân

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thi Diễm đi theo Kỳ Diệc Hoành vào hội trường, mấy hàng ghế phía trước đều đã ngồi kín người, Kỳ Diệc Hoành ngồi xuống một chỗ trên hàng ghế cuối.

Thi Diễm thấy vậy, ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Kỳ lão đại, khó nhìn như vậy. Trên sân khấu, Quý Nguyên Thanh đang biểu diễn một màn múa đơn, động tác mềm mại uyển chuyển. Thi Diễm cũng chỉ có thể nghĩ đến một từ này, đoán chừng là vì gần đây xem phim cung đấu hơi nhiều.

"Cái đó....." Thi Diễm lên tiếng, muốn hỏi anh bị làm sao.

"Người bên ngoài kia là ai?" Anh vẫn còn chấp niệm mãi một chuyện này.

"Bạn học hỏi cấp ba của mình."

Sắc mặt Kỳ Diệc Hoành vẫn chưa có một chút hòa hoãn nào, cơ thể cao lớn ngả về sau, "Bạn học? Hình như lúc trước chưa từng thấy."

"Cậu ấy mới chuyển đến, mình cũng hôm nay mới gặp được."

Kỳ Diệc Hoành luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, "Hai người rất quen thân à?"

Câu này phải trả lời thế nào đây?

Thi Diễm cẩn thận nhớ lại quan hệ của mình và Hàn Lăng Dương, "Ừ, rất thân, cấp hai và cấp ba tại mình đều học cùng trường."

Trong đáy mắt cậu thiếu niên có thêm mấy phần thâm sâu, màn biểu diễn của Quý Nguyên Thanh kết thúc, tiếng vỗ tay bên dưới lập tức vang lên như sấm. Kỳ Diệc Hoành ngồi đó không nhúc nhích, Thi Diễm dè dặt nhìn vào mắt anh, anh đây là đang không vui hả?

"Mình với cậu ấy không có quan hệ gì khác, cậu ấy cũng lắm cũng coi như là bạn thân giới tính nam của mình thôi."

Kỳ Diệc Hoành ừm một tiếng, cuối cùng cũng có một câu tạm nghe lọt.

Hai chữ bạn thân này tuy là vô cùng chói tai, nhưng không có quan hệ gì khác cũng là chính miệng Thi Diễm nói, khóe miệng căng ra của Kỳ Diệc Hoành rốt cuộc cũng hơi thả lỏng.

Lúc Thi Diễm trở lại ký túc xá, Trương Tử Nam và Chu Tiểu Ngọc còn chưa về, Từ Từ Dịch thì đang dọn dẹp bàn. Thi Diễm ngồi xuống mép giường, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng trước, "Không cần biết cậu có tin hay không, CV đó mình không gửi, mình cũng không biết vì sao được tuyển vào phòng phát thanh."

Động tác trong tay Từ Từ Dịch hơi dừng lại, "Ừ."

"Ừ cái gì mà ừ, cậu còn có chuyện gì không thoải mái thì cứ việc nói ra đi."

Từ Từ Dịch xoay người, một tay chống trên chiếc bàn phía sau. "Topic lần trước là mình mò, mình khi ấy đúng là không phục, nghĩ nhất định là cậu lén lút gạt mọi người gửi CV đi."

"Mình không có."

"Mình nói đây là lúc đầu mình đã nhận định như vậy."

"Vậy rốt cuộc hiện tại cậu đang nghĩ gì?"

Từ Từ Dịch khẽ lắc đầu, "Mình nghĩ cậu hẳn không phải là người như thế, chỉ là vì loại cảm giác không cam lòng cứ mãi quanh quẩn trong lòng mình."

Nghĩ lại cũng buồn cười, dù người được chọn không phải cậu thì miếng bánh này cũng sẽ không rơi xuống đầu mình....."

"Trung lai chúng ta sẽ còn phải gặp vô số chuyện như vậy."

"Đúng thế." Từ Tử Dịch than khẽ, cô ấy rút cuộc cũng chỉ là một người vô hình mà thôi, không bối cảnh không tiếng nói. Cũng bởi vậy nên mới tranh đua háo thắng, cuối cùng còn không phải là vì muốn tranh thủ thêm chút cơ hội so với người khác hay sao.

Cô ấy cũng hi vọng có thể một lần được cạnh tranh công bằng, nhưng thực tế luôn không như tưởng tượng, có những người từ khi sinh ra đã vững vàng ngồi ở tuyến trên.

Đến tận ngày hôm sau Thi Diễm mới phát hiện ra vì sao Trương Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc không ở ký túc xá, hóa ra bọn họ đã về nhà.

Xem ra gần đây cô đúng là bận rộn đến mức choáng váng, đầu óc không đủ dùng.

Thi Diễm làm vệ sinh cá nhân xong xuôi mà Từ Tử Dịch vẫn chưa dậy, bên ngoài phòng ký túc xá truyền đến tiếng gõ cửa ầm ầm.

Thi Diễm bước nhanh qua, mở cửa ra, nhìn thấy một bạn nữ đứng bên ngoài.

"Thi Diễm của phòng cậu có ở đây không?"

"Chính là mình đây."

"Trước cổng ký túc xá nữ sinh có người tìm, mau qua đó đi."

Thi Diễm nửa tin nửa ngờ đi ra ngoài, đến cổng ký túc xá quả nhiên có Hàn Lăng Dương đứng đó, vừa nhìn thấy cô liền ngoắc ngoắc ngón tay.

"Sao cậu vẫn còn ở đây?"

Hàn Lăng Dương đợi cho cô đến gần mới lên tiếng. "Cái gì mà còn ở đây? Không phải đã nói với cậu rồi sao, tớ chuyển về đây học."

"Hôm nay là Quốc khánh đấy, cậu làm gì mà không về nhà đi?"

"Không phải cậu cũng không về đấy à?"

Sắc mặt Thi Diễm hơi tối lại, Hàn Lăng Dương nhận ra mình nói sai, vội vàng chuyển đề tài, "Ăn sáng chưa?"

"Chưa đâu, vừa mới dậy thôi."

"Vậy thì đi thôi, cùng ăn luôn."

Sinh viên ở lại ký túc xá kỳ nghỉ lễ cũng không ít, Hàn Lăng Dương lại là khuôn mặt mới, vóc người dong dong, chân dài thẳng tắp, nhan sắc lại thuộc hàng soái ca, đứng đây không khác gì một ngọn đèn sáng chói. Từ khi lên cấp hai Hàn Lăng Dương đã là nhân vật có tiếng tăm trong trường, mỗi lần đến tiết âm nhạc đều được giáo viên gọi lên đánh một khúc đàn, đi đến đâu cũng sẽ có mấy em gái cuồng loạn chạy theo. Ở trong mắt Thi Diễm, đây chính là con nhà người ta chính hiệu. Thành tích tốt, trong nhà lại có một vị là nhạc trưởng, điều kiện gia đình càng miễn bàn, chính vì vậy mà đến tận bây giờ Thi Diễm vẫn không hiểu được vì sao khi trước hai người lại trở thành bạn bè.

Thấy cô đứng bất động, Hàn Lăng Dương đưa tay ra muốn khoác lên vai cô. Thi Diễm thấp bé, cánh tay cậu vừa vịn quần quanh cổ cô, Thi Diễm sợ đến mức vội vàng đẩy tay cậu ra, "Này này này! Nam nữ thụ thụ bất thân."

"Su từ nhỏ, cậu đúng là vẫn còn tỏ ra xa lạ với tớ."

"Mình đã nói với cậu rồi, cái trường này bát quái cực kỳ, đến lúc đó tin đồn nhảm tung ra ngoài sẽ ảnh hưởng cậu tìm bạn gái đó."

Khóe miệng Hàn Lăng Dương khẽ nhếch, "Vậy cậu phụ trách với tớ là được rồi."

"Mình phụ trách không nổi." Thi Diễm sờ sờ cổ.

Kỷ Diệc Hoành ở nhà nhận được tin nhắn của Từ Dương đúng lúc đang dắt chó đi dạo.

Ngón tay anh nhấn mở khung chat, giọng nói gấp gáp của Từ Dương phát ra, "Không hay rồi, vị kia nhà cậu bị người ta lừa đi rồi."

Ngay sau đó, Từ Dương gửi qua một tấm ảnh.

Trong ảnh, Hàn Lăng Dương choàng cổ Thi Diễm, mà Thi Diễm giống như cũng tựa đầu lên vai cậu. Tầm mắt Kỷ Diệc Hoành dừng lại trên tấm ảnh kia, mấy ngón tay cầm điện thoại siết chặt, "Từ khi nào?"

Từ Dương rất nhanh trả lời, "Ngay vừa nãy!"

Sắc mặt Kỳ Diệc Hoành vô cùng khó coi, anh vốn nghĩ hôm nay là Quốc khánh nên mới đặc biệt cho Thi Diễm nghỉ một ngày, nhưng mục đích của anh không phải là để cô ở trước cổng ký túc xá ôm vai bá cổ, cười cười nói nói với tên con trai khác.

Thi Diễm nhận được điện thoại của Kỳ Diệc Hoành là lúc đang đi theo Hàn Lăng Dương kiếm chỗ ăn, bởi nhà ăn của trường mấy ngày nay nhất định đã đóng cửa.

Vừa nhìn thấy tên hiền thị là Kỳ lão đại trên màn hình, Thi Diễm lập tức không dám chậm trễ, nhanh chóng ấn nghe. "Alo."

"Đến trạm tàu điện ngầm trên đường Thạch Hồ Đông, tôi chờ cậu ở cửa lối ra."

"Hả?" Không phải hôm nay được nghỉ sao? Thi Diễm dừng bước, "Cậu lại phải đi thu âm rồi à?"

"Đúng, ngay bây giờ."

Hàn Lăng Dương nghỉ hoặc chuyển tầm mắt sang khuôn mặt của Thi Diễm, "Ai vậy? Mặc kệ đi."

"Cậu đang đi với ai?" Kỳ Diệc Hoành ở đầu bên kia nghe được, lập tức hỏi cô.

Bát Bát: Cũng có thể nói TTD không sai vì nghi ngờ Diễm Diễm, bởi chính Diễm Diễm còn không tin được mình có thể ăn may vào được phòng phát thanh mà. TTD có sai, chính là ở chỗ đã mở topic nói xấu, cmr nói xấu, đâm cho Diễm Diễm một dao từ sau lưng, ghen tị sinh sôi khiến con người ta có những hành động ích kỷ, haiz. Ít nhất thì TTD cũng đã dừng lại đúng lúc, kịp thời sửa sai, bởi vậy mn cũng nên tha thứ đi thôi, giống như giáo sư Dương đã nói đó, không ai hoàn hảo cả, ai cũng có lúc nhất thời kích động mà làm sai, chọn cách trả thù không bằng chọn cách nào đó cho người khác cơ hội sửa đổi, bỏ qua cho người ta, cũng tương đương cho chính mình sống một đời thư thái ^^!

Túm lại, dù sao thì ta cảm thấy nhẹ nhõm vì má không có dự định hắc hóa Từ Từ Dịch, bởi vì ta thật sự rất lười phải đổi cô ấy thành cô ta cho Từ Dịch hahaha.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lừa đến nhà

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Ồ..... cùng bạn." Thi Diễm không hiểu vì sao mình phải chột dạ, nhưng lời nói ra vẫn cứ không lưu loát.

"Bây giờ lập tức qua đi, tôi đến rồi."

Thi Diễm vội vàng gật đầu, "Được."

Hàn Lăng Dương nhìn cô kết thúc trò chuyện, sau đó nhét điện thoại vào túi, bộ dạng muốn đi.

"Cậu đi đâu đấy?"

"Mình có việc phải đi rồi."

"Còn chưa ăn sáng đâu."

Thi Diễm phát tay, "Trên đường mua tạm gì đó ăn là được."

Hàn Lăng Dương bước một bước dài, chặn trước mặt Thi Diễm, "Tớ đi với cậu."

"Cậu vẫn là tự chơi một mình đi, mình đi làm công chuyện, phải đến phòng thu âm." Thi Diễm không dám để cho lão đại chờ, dù sao cũng không có gì cần về lấy, liền nhanh chân hướng về phía tàu điện ngầm mà chạy.

Đến đường Thạch Hồ Đông, Thi Diễm vừa xuống xe, đã nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đứng trước cửa bậc thang chờ cô.

Cô bước nhanh lên trước, "Mình không đến muộn chứ."

Tầm mắt của cậu thiếu niên quét một vòng trên mặt cô, "Đi thôi."

Thi Diễm đi phía sau Kỳ Diệc Hoành, nhưng anh không đi xuống mà là đi về phía đối diện.

"Không phải đi tuyến bên đó hả?"

Kỳ Diệc Hoành không lên tiếng, tàu điện ngầm dừng lại, anh đi vào trước, Thi Diễm không thể làm gì khác là theo sát phía sau.

Cô nghĩ thầm, có phải Kỳ Diệc Hoành đang bị mộng du không mà ngồi nhầm chuyến tàu cũng không biết? Cô vội vàng lên tiếng nhắc nhở, "Đi bên đó mà!"

Cậu thiếu niên đeo tai nghe lên, Thi Diễm liếc điện thoại trong tay anh, lại chơi game rồi.

Đến trạm vườn hoa trung tâm, Kỳ Diệc Hoành đẩy cánh tay Thi Diễm rồi bước nhanh ra ngoài, cô định thần, vội vàng vàng theo sau. "Rốt cuộc là đi đâu vậy?"

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, Kỳ Diệc Hoành dứt hai tay vào túi của chiếc áo khoác mỏng. "Cậu biết nấu ăn không?"

"Đương nhiên là biết." Từ nhỏ đến lớn đều là Thi Diễm tự chăm sóc mình, nếu chút kỹ năng sinh tồn này mà cũng không biết thì sợ là đã chết đói từ lâu.

Kỳ Diệc Hoành đi vào một siêu thị gần đó, tiến vào khu đồ bán ăn tươi sống, anh để cho Thi Diễm đẩy xe đi sau mình.

"Mua chút thịt bò đi, biết làm không?"

"Biết."

"Tôm thì sao?"

"Biết."

Kỳ Diệc Hoành xoay người hỏi cô, "Cậu thích ăn gì?"

"Gì cũng thích."

Kỳ Diệc Hoành ném không ít nguyên liệu nấu ăn vào xe, Thi Diễm nghi hoặc nhìn anh. "Không phải là cậu định bảo mình nấu ăn đấy chứ? Chúng ta không cần đi thu âm nữa hả?"

Cậu thiếu niên đi phía trước, một tay duỗi ra lôi chiếc xe đẩy về phía khu đồ ăn vặt, nhìn bộ dạng làm nóng người đó của anh, Thi Diễm lập tức đoán ra trong lòng anh đang có ý đồ gì. "Đi nhanh lên đi, đi mau đi mau."

Thi Diễm đẩy xe muốn chạy, Kỳ Diệc Hoành đã cầm hai túi khoai tây chiên nhanh tay ném vào xe. Thanh toán xong xuôi, anh xách theo chiếc túi đi ra ngoài. Hai người sang đường, Thi Diễm cũng nhắc bước từng bước theo sát Kỳ Diệc Hoành tiến vào một tòa chung cư, cậu thiếu niên quẹt thẻ đi vào trong, thang máy đi thẳng lên tầng 22.

"Đây là nhà cậu à?" Thi Diễm biết rõ còn hỏi.

Kỳ Diệc Hoành quét mã vân tay rồi mở cửa ra, "Trong tủ giày có dép lê mới."

"Ừ." Thi Diễm đóng cửa, mở tủ giày tìm kiếm.

Cô vừa thay xong dép, có một quả cầu tuyết đột nhiên lăn đến. Hôm nay Thi Diễm mặc một chiếc váy dài, tên nhóc kia há miệng cắn một góc váy của cô rồi không ngừng gặm gù. Thi Diễm sợ đến mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, một người một chó cùng nhau gào thét, "Á á á á! Kỳ Diệc Hoành, cứu mạng -----"

Kỳ Diệc Hoành từ trong bếp đi a, trong miệng phát ra câu gì đó, chú chó nhỏ kia lập tức vẫy đuôi, ngoan ngoãn nhả ra.

Khóe miệng cậu thiếu niên hơi cong lên, chân khễ đá vào bụng chú chó nhỏ, "Mau chào đi."

Khóe mắt Thi Diễm giật giật, chào cái gì?

Chị gái? Di? Thật muốn ra khỏi đây mà.

Thi Diễm đứng sững ở đó không dám nhúc nhích, "Tên của nó là gì?"

"Thi Diễm." Kỳ Diệc Hoành bỏ lại hai chữ này, xoay người đi vào nhà bếp.

Thi Diễm thu tay lại thành nắm đấm, nhưng vì con chó chặn trước mặt nên không dám xông tới đánh cho Kỳ Diệc Hoành một trận. Cô cực kỳ ghét bỏ nhìn nó, Kỳ Diệc Hoành rốt cuộc là có bao nhiêu oán hận với cô mới mang một cái tên đáng yêu như thế đặt cho một con chó?

"Thi Diễm?" Thi Diễm thử gọi ra hai chữ này, nhưng chú chó nhỏ ngồi đó không phản ứng. Thi Diễm âm thầm xì một tiếng, đúng là thích tự rước lấy nhục.

Kỳ Diệc Hoành lần nữa đi ra, xách chú chó nhỏ ra ngoài ban công. Thi Diễm đưa mắt đánh giá bốn phía, căn hộ này cũng là mua theo nội thất trọn gói, thiết kế đơn giản mà thời thượng, tầm mắt cô lướt một vòng, cuối cùng dừng lại trên bàn ăn.

Trên đó có hai phần thức ăn đóng hộp, còn có đĩa đựng một lần, một hộp trong đó còn lại nửa phần cơm đã nguội ngắt từ lâu.

Sắc mặt Kỳ Diệc Hoành hơi thay đổi, nhanh chân tiến lên, dùng chính mình chặn lại tầm mắt của Thi Diễm.

Vừa rồi vì vội vàng ra ngoài nên quên mất không dọn dẹp trên bàn, anh nhét đĩa và hộp cơm vào chiếc túi bên cạnh. "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Trong bếp có gạo, cũng có nồi."

"Cậu đúng là kêu mình tới đây nấu cơm đây à?"

"Ba mẹ tôi đi du lịch, mấy ngày nay không có ai nấu cơm cho tôi." Kỳ Diệc Hoành cầm theo chiếc túi đi vào nhà bếp, ném vào thùng rác.

Anh đứng đó không biết phải làm gì, cuối cùng cầm ra một miếng thịt bò, mở vòi nước muốn rửa.

Không ngờ tới vòi nước vừa mở ra, nước liền ào ào chảy, trên miếng thịt bò cũng nổi lên một tầng bọt trắng xóa. Nước văng lên người Kỳ Diệc Hoành, ướt sượt, Thi Diễm vội vàng tiến lên kéo anh ra, "Cậu muốn nhấn chìm chỗ này đây à?"

Cậu thiếu niên thả miếng thịt trong tay xuống, hai tay xòe ra, không biết phải làm gì tiếp theo.

Thi Diễm cầm khăn giấy lau áo cho anh. "Bình thường cậu không làm việc nhà à?"

"Làm, nhưng cái này mới đổi, tôi không biết sức nước của nó mạnh vậy."

"Bỏ đi, để mình làm."

Thi Diễm đẩy anh ra ngoài, Kỳ Diệc Hoành mua nguyên liệu cực kỳ tùy tiện, chính là thấy gì cầm đó, cũng không hề nghĩ xem chúng có thể phối hợp được với nhau hay không.

Cô xắn tay áo lên, lấy toàn bộ nguyên liệu trong đó ra. Anh chỉ có một mình, căn bản ăn không hết nhiều như vậy, Thi Diễm đặt ra một nửa định bỏ vào tủ lạnh.

Cô mở tủ lạnh ra, nhìn thấy trong ngăn lạnh chất đầy, đủ loại đồ uống, Thi Diễm như thấy được bóng dáng của chiếc tủ lạnh trong siêu thị, rực rỡ sắc màu, không thiếu một thứ gì cả.

Điện thoại truyền đến âm thanh thông báo tin nhắn, Thi Diễm lau khô hai tay rồi rút điện thoại ra nhìn, là tin nhắn của Quý Nguyên Thanh.

Hoạt động kỷ niệm thành lập trường cũng đã kết thúc rồi mà Quý Nguyên Thanh vẫn còn bám riết lấy cô đòi bán tóm tắt, nói là bản trước đó vẫn không được, muốn cô sửa lại một lần nữa.

Thi Diễm đương nhiên biết Quý Nguyên Thanh có tình muốn làm khó dễ mình, nếu không cũng sẽ không đuổi tận không buông như thế, thế nhưng cô có nhìn ra thì cũng có thể làm gì đây? Dù lúc trước cô chọn làm trang phục biểu diễn thì cũng đừng mong được dễ chịu, chưa biết chừng đã có một đồng chuyện rồi nào đứng đó sẵn chờ cô.

"Đêm nay mình nộp cho cậu được không? Bây giờ mình đang ở bên ngoài, có chút việc."

Một là chủ tịch, một là hội trưởng, đắc tội với ai cũng là tội chết, ôi.

"Cậu làm luôn đi, phía cô giáo đang giục làm gấp."

Thi Diễm ha ha hai tiếng, thời điểm nghỉ lễ Quốc khánh mà lão sư cũng có thời gian rảnh đi thúc giục Quý Nguyên Thanh sao?

Kỳ Diệc Hoành từ phía sau cô đi qua, thấy được nội dung trên màn hình điện thoại, liền đưa tay cầm lấy điện thoại của cô.

Giọng nói của cậu thiếu niên hơi trầm xuống, gửi một tin nhắn thoại cho Quý Nguyên Thanh, "Thi Diễm ngốc nghếch, chuyện như vậy giao cho cậu ấy không phù hợp, không thì bản tóm tắt này giao cho cậu viết đi, viết xong thì gửi cho tôi xem qua."

Ngón tay anh buông ra, Thi Diễm nhìn thấy phần tin nhắn thoại chuyển sang màu xanh, phản ứng đầu tiên là thôi xong, đây có khác gì nói với Quý Nguyên Thanh cô và Kỳ Diệc Hoành đang ở cùng nhau trong ngày lễ lớn này?

----- lời tác giả -----

Mọi người, năm mới vui vẻ ~

Tiết tấu như hiện tại mọi người còn thích không ~

Bát Bát: Cái trí nhớ của một bà dịch giả làm việc theo linh cảm và cảm hứng như ta nếu ai quen thuộc chắc hiểu rồi đó, ta đọc 10000 bộ thì may ra nhớ được tên 8 bộ, nhất là khi mn hỏi bất ngờ thì ta lại càng không nhớ được gì haha. (Có thể mn chưa biết, tên của tiểu cửu bên bộ Trảm tà dịch đến c40 mới nhớ được lâu lâu, mà tên đầy đủ của nam9 bộ Hẹn gặp lại đến giờ ta vẫn chưa nhớ, tên nv phụ thì càng khó phải nói:3)

Mà bởi vì thi thoảng sẽ lại có ai đó nói ta giới thiệu truyện hay đi, mấy ngày vừa rồi rảnh rỗi suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định làm một cái danh sách đọc trong hồ sơ của @newwloser88 trên wattpad để cử những bộ truyện hoàn ta thích. Những truyện lúc trước thấy hay có rất nhiều, nhưng vì đều đã quên hết cả, gần đây lại không đọc được mấy bộ, nên là thi thoảng nhớ ra được bộ nào thì sẽ từ từ thêm vào vậy, chậm rãi làm, theo thời gian có lẽ cũng miễn cưỡng có thể coi như là một cái danh sách đọc haha

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Giấu người trong phòng

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Quý Nguyên Thanh mở khung chat, ngoài dự kiến nghe được giọng của Kỳ Diệc Hoàn. Cô ta còn tưởng là nghe nhầm, nhưng người có thể dùng giọng điệu này nói chuyện với cô ta, trừ anh còn có thể là ai đây?

Hơn cả, là giọng của Kỳ Diệc Hoàn rất dễ nhận ra, cô ta không thể nào nghe nhầm được.

Tay Quý Nguyên Thanh run run, gõ chữ gửi lại, "Như vậy không phù hợp quy định, công việc trong hội sinh viên vốn đã được phân công cho từng người, mình cũng có công việc cần làm."

Thi Diễm đứng bên cạnh Kỳ Diệc Hoàn, phía bên kia hồi âm, cô liếc mắt là thấy được.

Cô vội kéo một góc áo của Kỳ Diệc Hoàn, "Chiều nay mình lại sửa là được."

"Cậu đã sửa tổng cộng bao nhiêu lần rồi?"

Cô không trả lời được, mỗi lần gửi đi đều lập tức bị trả lại, nguyên nhân cụ thể Quý Nguyên Thanh lại không nói.

Kỳ Diệc Hoàn chẳng buồn gõ chữ, tiếp tục dùng tin nhắn thoại, "Không có gì gọi là hợp hay không hợp quy củ cả, cậu ấy đã không làm được, thì cô làm cho một cái mẫu."

Tin nhắn gửi đi, vài giây sau, Quý Nguyên Thanh gọi thẳng vào số điện thoại của Kỳ Diệc Hoàn.

Cậu thiếu niên liếc nhìn Thi Diễm đứng bên cạnh, "Còn không đi nấu cơm?"

"À."

Kỳ Diệc Hoàn nhắc chân đi ra ban công, Thi Diễm nhìn thấy anh nhận điện thoại.

Cô vào nhà bếp vo gạo, thịt mua về đều đã được cắt thành lát, Thi Diễm lấy cà chua và khoai tây ra, chuẩn bị hầm thịt bò.

Kỳ Diệc Hoàn ngồi xuống chiếc xích đu ngoài ban công, Quý Nguyên Thanh không thể chờ đợi được thêm nữa hỏi anh, "Mình chỉ giao cho cậu ấy công việc cậu ấy đáng phải làm thôi, đến chuyện này mà Kỳ chủ tịch cũng muốn quản sao?"

"Cũng không phải ngồi không, sau này cô đừng sắp xếp cho cậu ấy mấy việc vớ vẩn này nữa."

"A....." Quý Nguyên Thanh sao có thể nghe không hiểu hàm ý của cậu thiếu niên, "Cậu ta vào hội sinh viên lễ nào chỉ để chơi?"

"Cậu ấy còn là người của phòng phát thanh, công việc bên này mới là quan trọng nhất, hiểu chưa?"

Quý Nguyên Thanh không cam lòng, cô ta ngồi trong phòng mình, bút trên tay không ngừng vẽ loạn xạ, "Lẽ nào mình chỉ cho cậu ta làm chút việc này thôi đã có thể ảnh hưởng đến cậu?"

"Đúng."

"Kỷ Diệc Hoàn, cậu ta thì có chỗ nào tốt?"

Kỷ Diệc Hoàn đang khom lưng chơi đùa với chú chó nhỏ, nghe được vậy thì ngón tay khẽ nắm lấy cằm của chú chó, đôi mắt toát ra sự lười biếng, "Cậu ấy có tốt hay không, không đến lượt cô phán xét."

"Không phải cậu không biết mình vẫn luôn muốn tiến vào phòng phát thanh của trường, thầy giáo cũng từng thay mình đề cử không ít lần, nhưng vì sao cậu lại không đồng ý?"

"Cô không thích hợp."

"Mình có chỗ nào không thích hợp?" Quý Nguyên Thanh oan ức ném chiếc bút lên mặt bàn.

Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của Kỷ Diệc Hoàn khẽ nâng, lưng cũng hơi dựa về sau, "Cô đang chất vấn tôi?"

Chút kiêu căng vừa ngóc được nửa cái đầu của Quý Nguyên Thanh cứ như vậy bị đập xuống không thương tiếc, cô ta mím chặt môi. Cô ta chỉ là không thể hiểu nổi, nếu như nói Kỷ Diệc Hoàn là mặt trời, thì cô ta mới đúng đám mây trắng phải ở gần anh nhất.

"Tôi chỉ cho cô một tiếng, làm xong thì gửi cho tôi. Cứ vậy đi." Kỷ Diệc Hoàn không cho cô ta cơ hội nói tiếp, nhanh chóng kết thúc trò chuyện.

Đi vào phòng khách, tiếng chuông cửa đúng lúc vang lên.

Kỷ Diệc Hoàn đi ra mở cửa, là Kim Triết và Từ Dương, một người cầm theo bia, người còn lại nhấc mấy túi đồ ăn đóng hộp đang chuẩn bị sẵn tư thế đi vào.

"Này đại thần, ta có rượu người có cổ sự không?"

(*), "ta có cổ sự người có rượu không" nếu không nhầm thì là câu nói kinh điển của một vị dã khách vùng Quan Đông trong một cuốn tiểu thuyết cùng tên, trong trường hợp này thì giải thích cụ thể cũng không cần thiết lắm, đại loại là nếu muốn vị dã khách này kể chuyện thì hãy đưa rượu ra. Chỉ nói vậy để mn biết là 1 câu nói kinh điển chứ không phải ta bị lậm cổ đại thời, nếu ai coi "Quán rượu vong ưu" của Tân cầu và Đinh bảo chắc sẽ gặp đó kkk

Kỷ Diệc Hoàn chỉ mở ra một khe hở nhỏ, không hề có ý tứ muốn để cho hai người họ đi vào. "Không có."

"Ế?"

"Ngày khác quay lại đi."

Kim Triết nhón chân lên nhìn vào trong, nhưng đã bị Kỷ Diệc Hoàn nhanh chân chặn lại tầm mắt. Thi Diễm nghe thấy tiếng chuông cửa, từ trong nhà bập ló ra một cái đầu hỏi. "Ai vậy?"

Hai mắt Kim Triết tròn tròn, con ngươi sắp lòi ra, "Cậu -----"

Rầm!

Cánh cửa trước mặt cậu ta không chút lưu tình đóng lại, hai người trở mắt nhìn nhau, Từ Dương cụng cánh tay Kim Triết. "Có nhìn được là ai không?"

"Không, giấu khá kỹ."

"Không phải là giấu trong chăn rồi đó chứ?"

"Há há há -----" Kim Triết cười đến mức cằm cũng sắp rơi mất, "Có thể, có thể lắm."

Kỷ Diệc Hoàn quay lại nhà bếp, Thi Diễm lại hỏi, "Ai vậy?"

"Không có ai, tìm nhầm người."

Cậu thiếu niên tựa người trên khung cửa, nhìn theo Thi Diễm bận rộn đi qua đi lại. Anh bước vào muốn giúp một tay, đúng lúc Thi Diễm xoay người, đập trúng mu bàn chân của anh. Kỷ Diệc Hoàn bị đau kêu lên thành tiếng, Thi Diễm vội vàng quay đầu lại nhìn, "Không sao chứ?"

Anh khẽ lắc đầu.

"Cậu đi ra ngoài đi, dù sao ở trong này cũng không giúp được gì." Thi Diễm vừa mới ướp xong thịt, hai tay đều là gia vị, cô lấy khuỷu tay chống lên lồng ngực Kỷ Diệc Hoành muốn đẩy anh ra bên ngoài. Cậu thiếu niên đứng tại chỗ, Thi Diễm dùng sức thế nào cũng không thể khiến anh nhúc nhích, anh cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên cảm giác như cô đang chui vào lồng ngực mình vậy.

"Được rồi được rồi," Kỷ Diệc Hoành đưa tay nắm lấy hai vai cô, "Trên đất trơn trượt, cẩn thận ngã."

Anh đi ra khỏi nhà bếp, thu dọn lại bàn một lần nữa.

Lúc ăn cơm, Kỷ Diệc Hoành xới hai bát cơm rồi đặt lên bàn, Thi Diễm nghĩ nghĩ, chắc không cần ra về làm gì nhỉ, cũng không đến nỗi tốn mồ hôi công sức xong lại phải cấp mông bỏ về phải không?

Món ăn rất đơn giản, một bát thịt bò sốt cà chua, một đĩa cải xanh xào, thêm một bát canh xương sườn hầm với củ cải. Kỷ Diệc Hoành gấp một miếng thịt bò, "Ăn ngon."

"Tất nhiên rồi, tay nghề nấu ăn của mình là đỉnh nhất."

Trong lúc hai người đang ăn cơm, Quý Nguyên Thanh gửi một file văn bản đến, Kỷ Diệc Hoành liếc nhìn, đẩy điện thoại đến bên cạnh tay Thi Diễm, "Cái này có tốt hơn của cậu không?"

Thi Diễm quét mắt một lượt từ trên xuống dưới, "Chính là của mình mà, chỉ là đã sửa lại vài chữ."

Cậu thiếu niên cầm điện thoại lên, nói Quý Nguyên Thanh suy nghĩ thêm, chỉnh sửa lại một chút.

Quý Nguyên Thanh trực tiếp gửi tới một tin nhắn thoại, "Kỷ Diệc Hoành, cậu có ý gì?"

Kỷ Diệc Hoành cũng giải thích đến là chính trực rõ ràng, "Thứ này cần chỉnh qua sửa lại không phải rất bình thường sao?"

Thi Diễm cắn đũa nhìn anh, Kỷ Diệc Hoành cầm đũa tiếp tục gấp thức ăn, "Nhìn tôi làm gì?"

"Mình sợ đắc tội cậu ấy rồi sau này càng khó sống hơn."

"Sợ cái gì, cô ta đắc tội tôi sau này cũng đừng mong bụng bít cho qua chuyện."

Khóe miệng Thi Diễm hơi cong lên, được thôi, Kỷ lão đại một tay che trời, nói cái gì thì chính là cái đó.

Cô xúc một miếng cơm bỏ vào miệng, Kỷ Diệc Hoành nhìn chằm chằm cái đầu nhỏ đang cúi gằm của cô, "Cậu không nhìn ra tôi đang giúp cậu xả giận à?"

Thi Diễm không kịp nuốt cơm trong miệng, khuôn mặt hồng hồng ngẩng lên, "A? À..... ừ."

Trong lòng cô đã đoán được, chỉ là không nói trắng ra mà thôi.

"Vậy mà cậu cũng không có gì muốn nói với tôi sao?"

Thi Diễm quýnh lên, cô phải nói cái gì bây giờ?

Cô lau miệng, "Cảm ơn."

"Bỏ đi, lần sau gặp phải chuyện như vậy, cậu vẫn là tự mình giải quyết đi."

"Đừng mà," Thi Diễm niêm nở gấp liền tiếp thức ăn bỏ vào bát cho anh. "Ăn nhiều một chút."

"Như vậy đi, mấy ngày nay cũng không có ai nấu cơm cho tôi, vậy thì ngày nào cậu cũng phải qua đây."

Thi Diễm nâng một tay chống cằm, "Vì sao?"

"Vậy sao cậu không đi hỏi Quý Nguyên Thanh xem vì sao cô ta lại nhắm vào cậu ấy?"

"Vì cậu đó!"

Kỷ Diệc Hoành liếc cô một cái, không trả lời.

Thi Diễm càng nghĩ càng cảm thấy không công bằng, "Quý Nguyên Thanh làm khó mình nhất định là vì cậu. Nghe nói Quý Nguyên Thanh từ năm nhất đại học bắt đầu theo đuổi cậu, nếu vậy cậu giúp mình cũng coi như là đạo lý hiển nhiên thôi. Mình là bị cậu liên lụy, đã vậy cậu cảm ơn cũng không cần nói rồi phải không?"

Kỷ Diệc Hoành cầm đũa gõ nhẹ lên miệng bát của cô, "Có phải ai theo đuổi tôi cậu đều rõ ràng tường tận không?"

"Đúng vậy." Đi một vòng khu bát quái trên trang web của trường là biết, có gì giấu được chứ.

Về mặt Kỷ Diệc Hoành tràn đầy hứng thú nhìn chăm chăm cô, "Vậy cậu nói một chút nghe coi, có những ai?"

"Quý Nguyên Thanh nhất định là xếp thứ nhất phải không? Còn có Tạ Tuyết khoa Trung Văn, cô nàng Lam Oanh rất có năng khiếu ca hát, Hồ Cầm của lớp bốn....."

Kỷ Diệc Hoành nghe cô liệt kê ra một chuỗi những cái tên, xem ra đã tồn không ít công phu, "Vì sao trong đó không có cậu? Cậu đây là tự bỏ sót chính mình rồi?"

Bát Bát: Hôm qua quên mất không thông báo đổi lại giờ đăng về 8h28p tối, bắt đầu từ tối mai vậy nha ^^!

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bão bão

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

(*) bé

Miếng thịt trên đĩa rơi xuống, khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm trong nháy mắt đỏ như quả cà chua chín, như là vừa mới ngâm trong suối nước nóng đi ra, đến cả lời nói ra cũng lắp bắp, "Mình mình mình....."

Ááá! Cô có nói cô theo đuổi anh bao giờ hà?

Phải là anh trong tối âm thầm đi thích cô mới đúng chứ?

Thi Diễm cũng không thể nói không có chuyện này phải không? Kỷ đại thần cao ngạo như vậy, ngộ nhờ bị cô đá kích làm cho ngã oạch một cái không thể gượng dậy, đầu óc không thông suốt thì phải làm sao bây giờ? Nếu từ nay về sau anh đóng chặt cánh cửa trái tim lại, không chủ động thêm một lần nào nữa, vậy không phải là cô tự cầm đá ném lên chân mình sao?

Kỷ Diệc Hoành nhin cười nhìn cô, trong mắt Thi Diễm sáng lên rồi lại tắt đi, không biết phải làm sao cho đúng, cuối cùng đành cúi gằm đầu xuống, không ngừng nhét cơm vào trong miệng.

Chiếc cốc thủy tinh đặt bên cạnh còn đầy nước, cô giống như nghe được tiếng nước sôi trào ra, nhiệt độ xông đến chớp mũi chuyển thành mồ hôi. Thi Diễm ngồi đoán tâm tư của Kỷ Diệc Hoành, không lẽ là vì anh ngại mở miệng nên mới muốn cô chọc thủng vách ngăn vốn đã mong tang này của hai người?

Cô càng nghĩ, khuôn mặt lại càng đỏ.

Bản chỉnh sửa của Quý Nguyên Thanh rất nhanh đã gửi đến, lần này Kỷ Diệc Hoành còn không buồn xem, trực tiếp nói cô ta sửa lại một lần nữa.

Đúng là vô quyết dây có móng tay nhọn nha.

Ăn xong cơm trưa, Thi Diễm đứng dậy định dọn dẹp, Kỷ Diệc Hoành nhanh tay cầm lấy mấy chiếc bát trên bàn, "Để tôi."

"Không cần đâu."

"Cậu nấu cơm tôi rửa bát, bây giờ cho cậu đi xem TV."

Thi Diễm nhìn anh bê bát đĩa rồi đi vào bếp, cô không có việc gì phải làm, đợi một lúc nữa Kỷ Diệc Hoành mới từ trong bếp đi ra.

"Chiều nay có phải đi thu âm không?"

Kỷ Diệc Hoàn rút giấy ăn, lau hai tay thật sạch, "Hôm nay không đi."

"Vậy mình về trường đây."

Cậu thiếu niên khẽ nhắc mắt nhìn cô, "Về làm cái gì?"

"Làm bài tập rồi ngủ một giấc."

Động tác lau tay của Kỷ Diệc Hoàn rất tỉ mỉ, sau khi đảm bảo trên tay không còn một vệt nước nào mới cầm lấy lọ kem dưỡng tay đặt trên bàn, "Có người chờ?"

"Không có." Ngày lễ lớn, còn có ai chờ cô chứ?

"Vậy thì ở đây chơi thêm lúc nữa."

Này này này, dù sao đây cũng là nhà anh đó có được không? Trừ một cái tivi thì còn có gì vui nữa đâu? Với lại, cả một căn nhà lớn chỉ có hai người bọn họ, lúng túng gượng gạo bao nhiêu? Kỷ Diệc Hoàn đi qua người cô, ngồi xuống ghế sofa rồi cầm lấy điều khiển từ xa. "Cậu thích xem chương trình gì?"

"Xem có show giải trí nào không."

Anh chọn được kênh, thấy cô vẫn còn đứng đó bất động. "Qua đây."

Thi Diễm ngồi xuống bên cạnh anh, hai tay ngay ngắn đặt trên đầu gối, Kỷ Diệc Hoàn liếc mắt nhìn, giống hệt như một cô nhóc tiểu học, "Trong tủ lạnh có hoa quả và đồ uống, lát nữa nếu thấy nhạt nhẽo thì trong ngăn bàn cũng có đồ ăn vặt, cứ lấy ăn tự nhiên."

"Ừ." Thi Diễm vẫn ngồi nghiêm chỉnh, "Không phải cậu muốn chơi game à? Vậy cậu cứ đi đi."

Hai người ngồi gần nhau như vậy, cô căn bản xem không vào, trong đầu không ngừng có những suy nghĩ lung tung nhảy loạn.

Kỷ Diệc Hoàn đặt điều khiển xuống bàn, tầm mắt Thi Diễm cố định trên màn hình tivi không dám lộn xộn. Một lát sau, Kỷ Diệc Hoàn kéo ngăn bàn, lấy túi khoai tây chiên từ trong ra. "Muốn ăn không?"

Thi Diễm khẽ lắc đầu, không phải vừa mới ăn cơm trưa thôi sao?

Anh xé miệng túi rồi đưa về phía Thi Diễm, ngón tay thuận thế khẽ khều mu bàn tay cô, Thi Diễm vội vàng cầm một miếng khoai tây chiên ném vào miệng.

Mấy người khách mời trên tivi đang cười nghiêng ngả, Thi Diễm tai thính, dù bị tiếng tivi ồn ào lấn át thì vẫn nghe được tiếng chuông điện thoại của mình đang vang lên.

Cô nhanh chóng tìm điện thoại trong chiếc túi đặt bên cạnh, nhìn biểu hiện báo trên màn hình, là Hàn Lăng Dương gọi đến.

Thi Diễm nhận điện thoại, "Linh dương, có chuyện gì không?"

"Cậu đang ở đâu?"

"Ở ngoài chứ đâu."

Hàn Lăng Dương hiện tại đang ngồi trên giường trong ký túc xá, quần áo từ trong vali da còn chưa thu dọn. "Tớ vừa đến Đông Đại, cả cái trường rộng lớn này chỉ quen có mình cậu mà sao không thấy cậu sắp xếp cho tớ một bữa cơm tẩy trần nào thế?"

"Ý là muốn mình mời cậu ăn cơm?"

"Cậu phải tự hiểu chứ, không lẽ chuyện như vậy còn cần mình phải tự nói ra?"

Miếng khoai tây chiên trong miệng Kỷ Diệc Hoàn bị anh cắn nát phát ra tiếng rộp rộp, từ lúc Thi Diễm nói ra hai chữ linh dương, anh đã biết người đầu kia điện thoại là ai.

"Được rồi, là mình không nghĩ chu đáo, vậy đi....." Trong giọng nói của Thi Diễm rõ ràng mang theo thân thiết, so với dáng vẻ gò bó câu nệ vừa rồi như hai người khác nhau. Kỷ Diệc Hoàn thả miếng khoai tây chiên còn lại trong tay vào túi, nghe được Thi Diễm tiếp tục, "Tối nay mình mời cậu ăn....."

Hai chữ com tối cuối cùng còn chưa kịp phát ra, bên eo đột nhiên bị ai đó néo một cái. Thi Diễm là người có máu buồn, cô lập tức nhảy lên, "Á ha ha ha -----"

Kỷ Diệc Hoàn không ngờ cô phản ứng lớn như vậy, sợ cô ngã lộn cổ nên vội đứng dậy đỡ lấy vai cô, thuận thế tiến đến bên tai cô hỏi, "Ai vậy?"

Thanh âm này vừa đủ truyền vào tai Hàn Lăng Dương, khoe miệng đang cong lên của cậu thoáng chốc hạ xuống. Thi Diễm sợ Kỷ Diệc Hoàn còn muốn

tiếp tục chọc cô, liền vội vàng rút cổ lại.

"Tôi nay chúng ta cùng nhau ăn cơm đi." Hàn Lăng Dương cũng không nói thêm gì khác.

Thi Diễm đặt tay trên bả vai Kỷ Diệc Hoành muốn đẩy anh ra, nhưng cậu thiếu niên vẫn không xi nhê lấy một centimet, anh nhìn thấy cô gật đầu. "Ok, đến lúc đó gọi cho cậu."

Cô cứ như vậy đồng ý rồi?

Thi Diễm kết thúc trò chuyện, một tay xoa xoa cái eo nhỏ, "Mình sợ ngứa."

Anh cái gì cũng không nói, xoay người đi vào phòng, Thi Diễm vội đuổi theo, "Cũng không còn sớm nữa, mình phải....."

Cô phải về xem bản tóm tắt phía Quý Nguyên Thanh thế nào rồi, sau đó làm một chút bài tập, sau đó nữa, là mời Hàn Lăng Dương ăn một bữa cơm.

Kỷ Diệc Hoành đi vào phòng, đóng cửa lại, Thi Diễm nuốt lại lời vào trong. Cô cảm túi muốn đi, thế nhưng lại sợ Kỷ lão đại sau đó trách cô không nói tiếng nào đã bỏ về. Cô thật sự không đắc tội được đâu. Thi Diễm ngồi xuống ghế sofa, bỏ đi, thời gian còn sớm, cô cũng không tin anh có thể ở trong phòng cả chiều không ra.

Cô dựa lưng vào ghế sofa xem tivi, cảm thấy tư thế này không thoải mái cho lắm, liền dứt khoát ngã người nằm xuống, vẫn cảm thấy không thoải mái, liền cầm luôn chiếc gối ôm đệm xuống đầu.

Kỷ Diệc Hoành ở trong phòng đánh hai trận, không biết là Thi Diễm chạy rồi hay vẫn còn ngoan ngoãn đợi trong phòng khách? Anh đẩy ghế ra đứng dậy, đi ra cửa, khẽ mở ra một cái khe nhỏ xíu.

Anh nhìn thấy Thi Diễm nằm trên ghế sofa, hình như đã ngủ thiếp đi. Kỷ Diệc Hoành đi vào phòng khách, gò má Thi Diễm dán chặt trên mặt gối bông mềm mại, hai mắt nhắm chặt, cũng không biết là đang mộng đẹp gì.

Cậu thiếu niên xoay người đi vào phòng, cầm một chiếc khăn mỏng đi ra, sau đó cẩn thận từng chút một đặt lên người Thi Diễm.

Cô không giống như sẽ tỉnh lại, cứ ngủ như vậy khẳng định không thoải mái chút nào, Kỷ Diệc Hoành nghĩ một chút, sau đó cúi người xuống.

Một tay anh luồn qua khuỷu chân của Thi Diễm, một tay kia ôm sau lưng cô, nhẹ nhàng sức một cái bẻ hông cô lên.

Cơ thể trong nháy mắt bay lên không khiến cho cái đầu nhỏ của Thi Diễm hơi đung đưa. Thi Diễm còn đang nằm mơ, cô thấy mình trôi chậm chậm trên biển, trời xanh mây trắng ở ngay trên đỉnh đầu, cô dang hai tay ra, thậm chí cảm giác bản thân có thể bay lên khiêu vũ cùng mặt trời.

Thi Diễm mơ mơ màng màng mở mắt, chiếc cảm cứng cáp mà kêu gọi của cậu thiếu niên lập tức đập vào mắt. Cô chuyển tầm mắt lên cao hơn một chút nữa, quét qua gò má và cả khuôn mặt được chạm khắc hết sức tinh tế của Kỷ Diệc Hoành.

Kỷ Diệc Hoành cũng đã nhận ra bầu không khí có chút khác lạ, anh cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên mặt cô. Thi Diễm chợt nhận ra trần nhà đang chuyển động, đã xảy ra chuyện gì? Chờ đến khi cô giật mình tỉnh táo lại, mới ý thức được tình hình trước mắt, Kỷ Diệc Hoành đang bế cô bước đi?

Không khí trong nháy mắt đông lại, tay chân Thi Diễm cứng ngắc. Chuyện, chuyện, chuyện này..... anh đây là muốn ôm cô đi đâu? Cô có cần phải nhảy xuống không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chụp trộm

Kỷ Diệc Hoành chăm chú nhìn khuôn mặt cô, đôi mắt Thi Diễm vốn dĩ cũng chỉ là hơi hé, thấy vậy liền nhắm mắt lại, đầu lắc lư hai cái giả vờ như lại ngủ thiếp đi.

Cô còn có thể làm gì chứ? Cô cũng không còn cách nào mà! Dù là mở miệng nói chuyện hay là trực tiếp đẩy anh ra đều sẽ lúng túng chết thôi không phải sao? Vậy chỉ bằng giả bộ ngủ luôn cho rồi.

Cơ mà, thế nào mà đoạn đường này lại dài như vậy? Thi Diễm sợ ngã xuống, nhưng lại không thể đưa tay ra ôm lấy cổ anh, trái tim còn sắp nhảy vọt ra ngoài. Không phải là anh muốn thừa dịp cô ngủ say mà gao nấu thành cơm đó chứ?

Kỷ Diệc Hoành ôm Thi Diễm đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, lại giúp cô kéo chăn đắp lên.

Cậu thiếu niên vẫn chưa ngồi dậy, Thi Diễm nhắm chặt mắt, chỉ cảm thấy mỗi lần hô hấp đều dần vật vô cùng. Hơi thở của anh phả lên mặt cô, vậy xem

ra anh đang cách cô rất gần.

Thi Diễm âm thầm cầu nguyện, Kỳ đại thần ngàn vạn lần đừng có nghĩ không thông nha, cô lại tưởng tượng đến tư thế nằm trên giường của mình, hẳn là rất mê người đi?

Cô nghe được tiếng bước chân đi ra ngoài, còn nghe được tiếng đóng cửa nhẹ nhàng truyền tới.

Thi Diễm cẩn thận mở mắt ra, con người đảo một vòng xung quanh. Vừa nhìn liền biết đây là căn phòng của Kỳ Diệc Hoành rồi, bốn phía đều là giấy dán tường xám nhạt cứng cáp mà lạnh lẽo, trên tường còn chừa ra một khoảng cho các nhân vật trong liên minh huyền thoại. Cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ, sờ sờ tấm ga trải giường phía dưới, lại vội vàng rút tay về.

Thi Diễm quán chấn quanh người, nằm trên giường của anh, quanh mũi phảng phất còn có thể ngửi được mùi của Kỳ Diệc Hoành. Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại, tình huống ngược ngửa xấu hổ này sao có thể xảy đến với cô như vậy chứ?

Trong một phút đắc ý mà quên mất tình hình xung quanh, Thi Diễm lật mình quá mạnh, cơ thể lăn khỏi chiếc giường lớn, rầm một cái, lộn cổ xuống đất.

Tiếng động này quá lớn, dọa cho Thi Diễm sợ hãi đến mức vội vàng đứng lên muốn bò về giường, đúng lúc này cánh cửa bị người đẩy ra. Kỳ Diệc Hoành kinh ngạc nhìn cô, trên người Thi Diễm còn bọc chăn, tóc tai rối loạn như cái tổ quạ, cô lắp bắp, "Minh..... Sao mình lại ở đây?"

"Tôi thấy cậu ngủ thiếp đi, có vẻ ngủ không được thoải mái cho lắm."

"À, ha ha..... ha ha, cái đó....." Thi Diễm ôm chiếc chăn đi đến bên cạnh chiếc giường lớn, "Mình ngủ không được, ngã xuống rồi."

"Vậy cậu ngủ thêm một chút nữa?"

"Không không không, không cần."

Thi Diễm nhanh tay gấp gọn chiếc chăn lại rồi đi ra cửa, Kỳ Diệc Hoành đứng chính giữa ở đó, một tay chống trên khung cửa, một tay giữ tay nắm cửa, không hề có ý định nhường đường cho cô đi.

"Mấy giờ rồi nhỉ? Minh thật sự phải về trường rồi."

"Hồi chiều nhận được thông báo phải đến phòng thu âm, cậu chuẩn bị rồi chúng ta đi."

Thi Diễm a một tiếng, cũng đã mấy giờ rồi? Dù có đi thì có thể thu được bao lâu đây?

Kỳ Diệc Hoành xoay người đi ra ngoài, Thi Diễm theo sau anh, "Hôm nay là Quốc khánh mà bọn họ cũng không nghỉ lễ hả?"

"Sau ngày lễ vẫn phải đăng, sắp xếp đề cử, đâu ra thời gian mà nghỉ lễ?"

Thi Diễm đi vào phòng khách, nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành đã đi ra đến cửa đổi giày, cô cũng nhanh chóng cầm túi chạy theo.

Bên trong phòng thu quả nhiên có người, Thi Diễm chờ bên ngoài. Vốn dĩ ngày hôm nay Kỳ Diệc Hoành cũng định nghỉ ngơi, nếu không phải vì nghe được cuộc trò chuyện của cô và Hàn Lăng Dương thì đâu cần phải đặc biệt chạy tới đây thế này.

Mãi đến tận bây giờ tới Kỳ Diệc Hoành mới tháo tai nghe xuống rồi đi ra ngoài.

Phía phòng công tác đã chuẩn bị sẵn cơm tối, Thi Diễm nghĩ ăn hay không ăn cũng như vậy, dù sao cũng hơn quay về rồi lại phải bỏ tiền mua chứ nhỉ?

Cô ngồi xuống bàn, ăn được một nửa thì đột nhiên nhớ đến buổi hẹn tối nay với Hàn Lăng Dương.

Thi Diễm siết chặt đôi đũa trong tay, "Chết toi, sao mình lại ăn rồi thế này?"

"Làm sao thế?" Kỳ Diệc Hoành chính đang lúc cười thầm trong lòng.

"Mình vốn hẹn người ta ăn cơm tối."

"Buổi hẹn này rất quan trọng sao?"

Thi Diễm cầm đũa chọc chọc phần cơm trong hộp, "Hay là mình không ăn nữa."

"Cậu ăn uống lãng phí vậy? Nếu không phải chuyện gì quan trọng thì để hôm khác là được rồi."

Thi Diễm ngẫm lại cũng phải, dù sao đã đến giờ này rồi, nói không chừng Hàn Lăng Dương đã ăn từ lâu. Dù sao cô cũng đã no bảy phần, hiện tại có nếm đũa chạy tới cũng không ăn được thêm bao nhiêu.

Thức ăn phía phòng công tác chuẩn bị không tệ, có cá có thịt còn có cả canh, dinh dưỡng cực kỳ cân bằng đầy đủ.

Thi Diễm cầm điện thoại nhắn tin cho Hàn Lăng Dương, nói cậu chuyện ăn cơm tối để hôm khác, hôm nay cô có việc sẽ trở về trường rất muộn.

Không biết là Hàn Lăng Dương không nhìn thấy hay là như thế nào, cô không hề nhận được tin nhắn phản hồi của cậu.

Ăn cơm tối xong trở về, tuy là đã qua giờ cao điểm nhưng trên tàu điện ngầm vẫn có rất nhiều người, may mắn lúc lên xe vẫn còn một chiếc ghế chưa có ai ngồi, Kỷ Diệc Hoành liền nhường cho cô.

Thi Diễm ngoan ngoãn ngồi xuống, Kỷ Diệc Hoành tựa lưng ở thanh ngang ngay bên cạnh, anh lấy điện thoại ra chuẩn bị chơi game.

Trạm tiếp theo, có một đôi tình nhân và người bạn lên xe, đứng ngay bên cạnh Kỷ Diệc Hoành.

Thi Diễm ngẩng đầu nhìn lên, thấy cậu nam sinh kia mi thanh mục tú, đeo một cặp mắt kính nên nhìn khá là nhã nhặn.

Ngón tay của Kỷ Diệc Hoành chuyển động nhanh như chớp trên màn hình, Thi Diễm rút điện thoại ra, đưa điện thoại nhắm về phía đó.

Đôi tình nhân đang nói chuyện, nét mặt cô gái kia ngọt ngào, người bạn đứng bên cạnh cậu nam sinh đột nhiên cụng cụng cánh tay của cậu ta.

Cô gái kia nhìn sang người bạn, thấy người bạn không ngừng nháy mắt rồi liếc về phía Thi Diễm, dùng khẩu hình nói, "Chụp trộm, chụp trộm."

Cô gái kia trong thoáng chốc lườm sang Thi Diễm, thấy cô đã thu điện thoại về.

Cô ta muốn tiến lên, cánh tay đã bị người bạn trai đứng bên cạnh kéo lại. "Bỏ đi."

"Bỏ cái gì mà bỏ!" Cô ta hất tay của cậu bạn trai ra rồi đi đến trước mặt Thi Diễm, đưa tay về phía trước, "Lấy điện thoại ra đây."

Thi Diễm ngẩng đầu nhìn cô ta, "Điện thoại gì cơ?"

"Cậu chụp trộm bạn trai tôi."

"Tôi không có."

Cô gái đó vẫn xòe bàn tay để trước mắt cô. "Có chụp trộm hay không lấy điện thoại ra nhìn là biết ngay thôi."

Thi Diễm siết chặt chiếc điện thoại trong lòng bàn tay. "Vì sao tôi phải cho cậu xem?"

"Bạn trai tôi là người của tôi, nếu cậu cảm thấy anh ấy đẹp trai thì tự mình tìm lấy một người đi! Cậu chỉ cần xóa bức ảnh, sau đó tôi sẽ không tính toán với cậu nữa."

Kỷ Diệc Hoành nghe thấy tiếng ồn ào bên này, anh tháo tai nghe xuống rồi tiến lên hai bước. "Làm sao vậy?"

Cô gái kia quay đầu nhìn lại, Kỷ Diệc Hoành cao hơn cô ấy một cái đầu, buộc cô ấy phải ngẩng đầu lên mới nói chuyện được. Dù bình thường cô ấy luôn chìm đắm trong sắc đẹp của bạn trai không thể nào thoát ra, nhưng hiện tại gặp một tiêu ca ca chất lượng tốt như vậy giọng nói vẫn dịu dàng đi không ít. "Cậu ta chụp trộm bạn trai mình."

Kỷ Diệc Hoành cảm thấy đây là chuyện cười hài hước nhất của năm, khoe miệng anh không chút dấu vết cong lên, tầm mắt khẽ rơi xuống khuôn mặt Thi Diễm. "Không thể nào."

"Thật đấy, mình chính mắt nhìn thấy!"

Kỷ Diệc Hoành nhìn khuôn mặt Thi Diễm sắp đỏ thành quả cà chua chín, ngay cả khóe cũng có thể bốc ra rồi, "Cậu chụp thật đấy à?"

"Không..... không có đâu, đương nhiên là không rồi!"

Kỷ Diệc Hoành thấy ánh mắt của mọi người xung quanh bắt đầu tụ về đây, anh nhẹ giọng nói, "Hiểu lầm rồi, cậu ấy chụp tôi, không phải chụp bạn trai cô."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tiểu bá vương vườn trường

Cô gái kia nửa tin nửa ngờ nhìn anh, Thi Diễm thì chỉ hận không thể đào một cái hố mà chui xuống.

Kỷ Diệc Hoành chắc chắn mười phần đứng tại chỗ, chuyện này thì có gì khó đoán chứ?

Anh cũng hiểu được tâm tư của Thi Diễm, ngày thường không tìm được cơ hội, thật khó khăn mới đợi được thời cơ tốt. Chỉ là tội cho Thi Diễm, chụp trộm anh lại bị người ta hiểu lầm, vận may đúng là kém thật.

"Minh không tin." Cô gái kia trầm nghĩ, não cũng não rồi, cũng không thể cứ như vậy bỏ qua được phải không?

Kỷ Diệc Hoành đưa tay đến trước mặt Thi Diễm, "Đưa điện thoại cho tôi."

Thi Diễm giấu hai tay sau lưng không ngừng lắc đầu, cô gái kia thấy vậy thì lại càng thêm hăng hái, "Cậu nhìn đi, nhất định là vì trong lòng cậu ta có quý."

Có quý gì chứ? Không phải chỉ là cô gái nhỏ người ta thẹn thùng, không muốn bị vạch trần thôi sao?

Kỷ Diệc Hoành ngoắc ngoắc ngón tay, "Đưa tôi."

Anh cũng không muốn bị người ta dây dưa lằng nhằng, Thi Diễm chớp đôi mắt to tròn nhìn anh, Kỷ Diệc Hoành khom lưng kéo cánh tay cô, Thi Diễm càng thêm khẩn trương. "Không được."

"Minh không có yêu cầu gì khác, chỉ cần cậu ta nói một câu xin lỗi là được." Cô gái kia lại xen vào một câu.

Kỷ Diệc Hoành lấy được điện thoại của Thi Diễm, thế nhưng màn hình đã bị khóa, "Mặt khóa."

Cô mím chặt môi không nói, cô tuyệt đối sẽ không nói.

Kỷ Diệc Hoành cầm cổ tay Thi Diễm, sau đó ấn ngón tay cô lên, độ chính xác của vân tay quả nhiên rất lợi hại, trong tích tắc màn hình khóa đã mở ra.

Lát nữa mở tấm ảnh kia ra, anh cũng muốn nghe thử một chút xem cô sẽ giải thích thế nào.

Mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy anh, muốn ảnh thì cứ nói một câu với anh là được rồi, anh còn có thể khó khăn với cô sao? Dù là muốn ký tên anh cũng có thể chiều theo cô.

Loại tình huống xấu hổ này, không hiểu vì sao Kỷ Diệc Hoành lại có chút mong đợi không tên.

Anh mở album ảnh, mở tấm ảnh đầu tiên ra.

Khóe miệng hơi giương lên của cậu thiếu niên trong phút chốc cứng đờ, anh còn chưa chịu tin, lật ra hai tấm sau đó.

Thi Diễm chụp tổng cộng là ba tấm, chỉ là trong cả ba tấm ảnh đó đều không có mặt anh. Cô gái kia đứng bên cạnh ngó đầu vào nhìn, giọng nói lập tức lên cao. "Nhìn đi nhìn đi, cậu ta đúng là chụp trộm mà."

Kỷ Diệc Hoành hơi híp mắt lại, sắc mặt tái xanh, cậu nam sinh xa lạ kia trong tấm ảnh này thật sự là cực kỳ rõ ràng, góc độ cũng được chọn cực kỳ tốt!

"Cậu nói xem, có phải cậu nhìn trúng bạn trai tôi rồi không?"

Thi Diễm đỏ mặt xua tay. "Không có, mình..... mình chỉ chụp linh tinh thôi."

"Một xe đầy người như vậy, vì sao cậu không chụp người khác ấy?"

Kỷ Diệc Hoành xóa toàn bộ mấy tấm ảnh đó đi, tàu điện ngầm đúng lúc đến ga, anh túm lấy cổ tay Thi Diễm, kéo cô đi về phía cửa.

Cánh cửa tàu điện ngầm vừa mở ra, anh liền lôi cô đi ra ngoài.

Thi Diễm đưa tay muốn cướp điện thoại về, Kỷ Diệc Hoành đã nâng lên cao, "Cậu lại dám-----"

Lời nói mắc lại ở cổ họng, tức nhưng lại không sao nói ra được.

"Ôi dào, bình thường mà". Đối với một con nhan cầu mà nói, nhìn thấy mấy người đẹp trai đương nhiên sẽ phải chụp lại rồi lưu trong điện thoại rồi.

"Bình thường?" Hai hàng lông mày của Kỷ Diệc Hoành sắp tết lại một chỗ, "Cậu chụp trộm người lạ mà còn nói là bình thường?"

"Lòng yêu thích cái đẹp ai mà chẳng có."

"Ai dạy cậu môn ngữ văn vậy hả?"

Thi Diễm đoạt được điện thoại về, mở album ảnh ra, đến cả một tấm ảnh anh cũng không giữ lại cho cô. "Cậu xóa hết rồi?"

"Sao hả, cậu còn không muốn xóa?"

Thi Diễm tiếc nuôi chặc lưỡi, sắc mặt Kỷ Diệc Hoàn đã kém đến cực điểm, "Cậu cảm thấy tên kia đẹp trai?"

"Ừ, đẹp trai mà."

"Đẹp chỗ nào hả?"

Thật ra thì Thi Diễm đã sắp quên mất mặt mũi đối phương nhìn thế nào rồi, Kỷ Diệc Hoàn thấy cô không nói lời nào, dứt khoát nói, "Tôi thấy lông mày cậu ta quá ngắn, mắt quá cao, mũi không đủ thẳng, miệng cũng không thể nhìn, con mắt này của cậu hồng rồi phải không?"

"Đúng đúng đúng." Thi Diễm vội vàng hùa theo Kỷ Diệc Hoàn, "Nói tóm lại cậu ta nhất định không đẹp trai bằng chủ tịch của chúng ta được, nhìn tướng mạo chủ tịch của chúng ta mà xem, đến cả làng giải trí cũng chỉ có thể mặc cho cậu bay lượn ấy chứ....."

Kỷ Diệc Hoàn ghét bỏ lườm cô một cái, đây là lần đầu tiên trong đời anh chịu mất mặt như vậy, lúc đó thật sự chỉ muốn ném Thi Diễm lại không thèm quan tâm cô.

Cậu thiếu niên xoay người đi lên cầu thang, Thi Diễm vội vàng đi theo phía sau anh, "Tự mình về được rồi, cậu không cần đưa mình về đâu."

Thế nhưng Kỷ Diệc Hoàn không yên tâm để cô đi một mình, anh đưa cô đến tận cổng ký túc xá, "Vào trong đi."

"Ừ."

Thi Diễm quay về ký túc xá, vừa tắm xong thì Hàn Lăng Dương gọi tới.

Đầu bên kia truyền đến giọng điệu cực kỳ lười biếng, "Sư tử nhỏ, tớ vừa mới ngủ dậy, sao cậu vẫn không réo tớ đi ăn cơm?"

"Mình gửi tin nhắn wechat cho cậu nói tối nay mình có việc rồi mà, hôm khác sẽ hẹn cậu đi ăn."

"Bây giờ cậu đang ở đâu?" Không đến nỗi đến giờ này mà vẫn còn ở bên ngoài đó chứ?

Thi Diễm ngồi xuống, "Ồ ký túc xá đây."

"Vừa đẹp, cùng tớ đi ăn cơm tối."

"Há? Nhưng mình ăn rồi."

Hàn Lăng Dương đã ngồi dậy, vừa đi giày vừa nói, "Vậy thì ăn đêm, đi thôi, tớ chờ cậu ở cổng ký túc xá."

Thi Diễm không tiện tiếp tục từ chối, đành phải thay quần áo rồi đi ra ngoài. Hàn Lăng Dương quả nhiên đã đứng sẵn đó chờ cô, Thi Diễm bước nhanh về phía trước, "Cậu thật là ngủ thẳng căng đến tận bây giờ đó à?"

"Chứ sao nữa, trong túc xá không có ai, người thì về nhà, người thì có hẹn ra ngoài không về ngủ."

"Cậu cũng thật là đù khó hiểu, nghi lễ không về nhà lại chạy đến trường làm cái gì?"

Xem ra đúng là cô không hiểu. Hàn Lăng Dương biết Thi Diễm chắc chắn sẽ không về, "Về nhà cũng có gì vui đâu."

Gần trường có không ít quán ăn nhỏ, Thi Diễm hỏi cậu muốn ăn gì, Hàn Lăng Dương tùy tiện chỉ một cửa hàng đồ nướng.

Thi Diễm cảm thực đơn gọi món, cô không đói chút nào cả, liền gọi mấy món khoái khẩu của Hàn Lăng Dương là thịt gà và tôm hùm, "Có muốn uống bia không?"

"Cậu uống với tớ?"

"Mình cùng lắm chỉ có thể uống một chai bia thôi."

"Vậy được rồi."

Khách hàng trong đây đại đa số là người dân sống xung quanh, sau đó là sinh viên Đông Đại. Nhân viên phục vụ mang bia lên, Hàn Lăng Dương dùng dụng cụ bật nắp chai, đồ cho Thi Diễm đầy một cốc, "Cậu đang đi làm part-time hả?"

"Ừa."

"Không đủ tiền sinh hoạt?"

Thi Diễm vội lắc đầu, "Đương nhiên không phải, chỉ là muốn tìm chút việc để làm thôi."

"Chú đã đến trường lần nào chưa?"

Thi Diễm lại lắc đầu, "Trường kia của cậu rất tốt mà. Mình thật sự không hiểu nổi vì sao cậu lại muốn đến Đông Đại?"

Hàn Lăng Dương nâng cốc lên, cụng nhẹ với cốc của Thi Diễm. "Thì là không thích chỗ đó thôi."

"Nhưng chuyên ngành của cậu ở đó là tốt nhất mà?"

"Xem ra cậu không hoan nghênh tớ ở đây."

"Nào có!"

Hàn Lăng Dương nhấc cốc bia, một hơi uống cạn. Từ khi Thi Diễm còn nhỏ chưa biết đàn dương cầm là thứ gì, Hàn Lăng Dương đã được biểu diễn trên tivi, đây chính là sự chênh lệch giữa người với người, không thể nào phủ định.

Ngón tay thon dài của Hàn Lăng Dương gõ nhẹ lên thành cốc, "Ở đây có ai bắt nạt cậu không?"

"Không có."

"Nếu có ai đối xử tệ với cậu thì nhất định phải nói cho tớ biết."

Thi Diễm cười đá chân cậu, "Nói cho cậu thì cậu có thể làm gì hả?"

"Tớ sẽ lột da nó!"

"Ừ chà chà, lợi hại ghê ta."

Bàn bên cạnh có hai nam một nữ, nhìn bộ dạng giống như đến đây uống bia, nhân viên bê một thùng vỏ chai rỗng đi, sau đó lại mang thêm một thùng khác tới.

Thi Diễm gấp mỗi đĩa một chút, cuối cùng gấp một miếng súp lơ rồi nói với Hàn Lăng Dương, "Mau ăn đi."

Tên đàn ông ngồi bàn bên cạnh liếc sang bên này một cái. "Em gái, để anh đây mời cùng uống rượu nhé."

Người đi cùng anh ta cười nhạo, "Có phải lưu manh quá lâu nên hể nhìn thấy mấy em gái nhỏ là lại muốn trêu chọc rồi không?"

Thi Diễm đỏ mặt không đáp lại, tên đàn ông cầm cổ chai lắc lắc, "Anh đây mời cùng uống bia, tiền của bàn cùng cứ để anh!"

"Câm miệng!" Hàn Lăng Dương nhíu chặt lông mày, tức giận quát mắt sang.

"Tao không câm miệng đấy, mày làm được gì? Có gan thì qua đây đánh nhau với tao đi này."

Thi Diễm vừa muốn kéo Hàn Lăng Dương lại, đã nhìn thấy cậu đứng bật dậy, cùng lúc đó, chai bia trong tay cũng bay vụt qua.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đánh đi! Đánh đi!

Dịch: CP88

Trong chai vẫn còn bia, lúc bay đi chất lỏng bên trong theo đà bay ra ngoài, có một ít còn bắn vào mặt Thi Diễm.

Bên tai truyền đến tiếng bịch bịch choang choang, chai bia kia lăn long lóc trên bàn của đối phương, đựng đồ toàn bộ chai lọ và bát đĩa trên đó.

Tên đàn ông kia dám mạnh lên mặt bàn, đứng lên chỉ vào Hàn Lăng Dương, "Muốn chết à?!"

Thi Diễm đưa tay áo lên lau mặt, cô suýt chút nữa quên mất Hàn Lăng Dương từ cấp ba đã là tiểu bá vương của trường, không có chuyện gì cũng nhét con dao dài trong cặp, ngày ngày nghĩ đến tranh địa bàn tranh mấy tên đệ với kẻ khác. Nếu không phải vì biết được bộ mặt thật của cậu, Thi Diễm chắc chắn sẽ không thể nào gộp hình ảnh tiểu bá vương đó và cậu thiếu niên chơi dương cầm kia lại với nhau.

"Đừng kích động mà....."

Phản ứng của cô còn kém rất xa Hàn Lăng Dương, trước mắt có bóng đen lướt vụt qua, cô đưa tay ra nhưng vô hụt. Hàn Lăng Dương đã mang theo sức chiến đấu mười phần xông lên tự bao giờ.

Thi Diễm xoay người, nhìn thấy Hàn Lăng Dương đã quật đổ tên đàn ông kia ngã ngửa trên mặt đất, sau đó điên cuồng mà đấm. Người bạn của tên đàn ông đó thấy vậy liền xông vào, hai đánh một phần thắng nhất định sẽ lớn hơn.

Ông chủ của cửa hàng đồ nướng từ nhà bếp phía sau lao ra, "Đừng đánh! Đừng đánh nữa!"

Thi Diễm đứng bên cạnh không tiện xen vào, cô nhìn thấy Hàn Lăng Dương vịn cánh tay của tên đàn ông kia về sau, người phụ nữ ngồi cùng bàn thấy vậy liền muốn tiến lên giữ lấy cậu để cho tên đàn ông kia có cơ hội hoàn thủ.

Thi Diễm tròn trĩnh, cũng bắt nạt người quá rồi đấy? Cô không kịp nghĩ nữa, tiến lên túm lấy cánh tay của người phụ nữ.

Không ngờ đối phương cũng rất khỏe, còn phản ứng nhanh nhẹn, trong giây phút liền đưa tay kéo cổ áo Thi Diễm. Thi Diễm thán than, quá nham hiểm rồi, bèn túm lấy tóc của người phụ nữ đó, dùng sức mà kéo.

Người phụ nữ gào thét, "Đừng có túm tóc tao!"

"Ai kêu cô kéo áo tôi hả?"

Không biết là ai va phải bàn, một chai bia lăn xuống đất, Thi Diễm ấn đầu của đối phương, ép cô ta xuống mặt bàn. Người phụ nữ kia bị chế trụ, vùng vẫy cánh tay muốn đánh trả.

Lúc Kim Triết và Từ Dương tiến vào, bên trong là một mảnh hỗn chiến, đánh đến mức khí thế ngất trời.

Từ Dương ngơ ngác đứng trước cửa, "Xem ra tôi không đúng lúc rồi, mấy người này đang quay phim chương đấy à?"

"Đi, tìm chỗ khác ăn."

"OK!"

Từ Dương xoay người muốn đi, Kim Triết lại đột nhiên đá chân cậu ta, "Ê, kia có phải Thi Diễm lớp sáu không?"

"Cái gì?" Từ Dương quay đầu nhìn kỹ, bật ra một câu chửi thề, "Đúng thật luôn, trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Đừng nói nhiều, xông lên giúp một tay!"

Hai người chạy lên trước, nhìn thấy Thi Diễm chiếm thế thượng phong thì khẽ thở ra một hơi. Kim Triết lôi người phụ nữ kia ra, đám đàn ông cũng đứng lúc dừng lại. Hàn Lăng Dương không có vết thương bên ngoài nào quá rõ ràng, cậu đứng lên, chỉ vào tên đàn ông nằm trên đất rồi lạnh lùng quát, "Sau này thấy mày một lần đánh một lần, đánh đến khi nào cái miệng đó sạch sẽ thì thôi!"

Tên đàn ông kia thấy bọn họ có thêm trợ thủ thì càng không dám lên tiếng nữa, vội vàng kéo đồng bọn chạy biến.

Ông chủ của cửa hàng đồ nướng đuổi theo hai bước, "Này này, thanh toán đã! Bồi thường cho tôi đã chứ!"

"Bỏ đi, để tôi đền cho ông." Hàn Lăng Dương lấy điện thoại ra, chỉ đám hoang tàn trên đất, "Ông nói ra một cái giá đại khái đi, bao nhiêu?"

"Tốt, tốt."

Ánh mắt sau đó rơi xuống mặt Thi Diễm, "Không sao chứ?"

"Không sao."

Hàn Lăng Dương đặt tay lên đầu cô khẽ xoa, "Thôi xong, mặt mũi lem luốc hết rồi."

"Thật hả?"

Kim Triết và Từ Dương hai mặt nhìn nhau, tình huống gì thế này? Cuối cùng vẫn là Từ Dương thông minh, mở miệng nói. "Chị dâu, đâu không phải bị đánh hông chỗ nào rồi đó chứ?"

Thi Diễm tròn trĩnh, ai là chị dâu của bọn họ? Bọn họ gọi ai đó?

Hàn Lăng Dương kéo cô về sau lưng, "Mấy người đang nói chuyện với ai đấy?"

"Thi Ngọt đó, cậu hỏi xem người xem có phải chị dâu của chúng tôi không?"

Thi Diễm vội vàng xua tay, "Lời này không thể nói lung tung đâu." Kỳ đại thần cũng chưa có thừa nhận cô, ngộ nhờ truyền vào tai anh rồi, cô dù có mọc thêm mười cái miệng cũng không thể nào giải thích rõ ràng.

Ông chủ đi tới đưa ra một tờ giấy liệt kê toàn bộ thiệt hại, Hàn Lăng Dương đánh mắt qua, dùng điện thoại quét số rồi trực tiếp gửi tiền cho ông ta.

"Sư tử nhỏ, chúng ta đi." Cậu cầm cổ tay cô rồi kéo ra ngoài.

Từ Dương nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, đầy mặt mộng mị. "Đây là nửa đường giết ra tình địch trong truyền thuyết sao?"

"Mau gọi điện cho Kỳ Diệc Hoành."

Thi Diễm đi ra đến ngoài, dừng chân lại, "Cậu có sao không?"

"Tớ thì có thể làm sao được?"

"Cậu kích động như vậy làm cái gì, người ta dù gì cũng là mấy người lặn, ngộ nhờ chiếm thế thượng phong thật thì cậu phải làm sao hả?"

Hàn Lăng Dương gãi gãi tai, "Không phải tớ vẫn còn nguyên vẹn đứng trước mặt cậu đây à? Ai bảo bọn họ gây chuyện trước chứ."

"Khó khăn lắm mới mời được cậu một bữa vậy mà cuối cùng bị phá hỏng tanh bành."

"Không thì chúng ta lại tìm một chỗ khác?"

"Đã giờ này rồi, ký túc xá chắc cũng sắp đóng cửa."

Hàn Lăng Dương nhìn thấy phía trước có một cửa hàng gia đình, liền kéo Thi Diễm đi vào mua chút thức ăn. Thi Diễm nhất định cũng đã bị dọa sợ không nhẹ, Hàn Lăng Dương đưa cô đến tận cổng ký túc xá, sau đó đưa túi đựng sữa bò và đồ ăn vặt đến trước mặt cô.

"Mình không ăn."

"Coi như an ủi, không cần phải sợ."

Thi Diễm đứng là vẫn có chút sợ, "Bọn họ sẽ không tìm đến trường chứ?"

"Chúng dám!" Hàn Lăng Dương nhét chiếc túi vào tay cô, Thi Diễm không từ chối nữa, cầm lấy rồi quay về ký túc xá.

Kỳ Diệc Hoành vừa nhận được tin tức liền phóng xuống dưới lầu lái xe đi, thẳng một mạch đến trường. Thi Diễm đang chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại của anh.

Thi Diễm rung mình một cái, sống lưng lạnh lạnh. Vừa rồi gặp hai người kia ở cửa hàng đồ nướng cô đã hơi thất thốn, chắc là bọn họ đã nói cho anh biết rồi?

Thi Diễm muốn giả vờ như đã ngủ, cô không nhận điện thoại. Nhưng Kỳ Diệc Hoành giống như hiểu thấu cô, gửi tin nhắn đến.

"Tôi biết cậu không ngủ, nhận điện thoại."

Thi Diễm suy nghĩ một chút, cuối cùng đành phải ấn nghe. "Alo?"

"Về rồi?"

"A, ừ."

"Đi ra đi."

"A, làm gì hả? Ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

"Cậu đi ra cho tôi."

Thi Diễm ngồi ở mép giường, cuối cùng vẫn phải giương cờ trắng đầu hàng. Tầm mắt của Từ Từ Dịch từ trong cuốn sách nâng lên, thấy Thi Diễm đang xò giấy. "Cũng đã giờ này rồi, còn muốn ra ngoài hả?"

"Ừ, mình về ngay thôi."

Cô đi ra ngoài, từ xa mơ hồ nhìn thấy bóng người của Kỳ Diệc Hoành. Thi Diễm đi nhanh đến trước mặt anh, "Làm sao vậy? Có chuyện gì không?"

Anh vừa liếc mắt liền nhìn ra mấy vết xước nhỏ trên mặt và cả khoe miệng cô.

Kỳ Diệc Hoành nén lại ngọn lửa cháy hừng hực trong lồng ngực, "Vừa rồi đi đâu?"

"Ăn..... ăn đêm"

"Dạ dày cũng lớn nhì."

Thi Diễm cười gượng hai tiếng. "Vẫn tiêu hóa được, tiêu hóa được."

"Gặp bọn Từ Dương?"

Thi Diễm thu lại nụ cười nơi khóe miệng, được rồi, nhất định là anh đã biết chuyện vừa xảy ra. "Gặp."

"Trên mặt này là bị người ta cào?"

Anh còn chưa dứt lời, Thi Diễm đã cảm thấy trên mặt đau rát. Cô đưa tay ra sờ sờ, "Là người kia cào mình trước."

"Cậu cũng cào lại rồi?"

"Mình chỉ giật tóc cô ta, không cào mặt."

Kỷ Diệc Hoành hừ nhẹ, "Không có tiền đồ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đại thần ra tay

Dịch: CP88

Thi Diễm vừa mới đánh nhau với người ta một trận, trong lòng vốn đã không thoải mái chút nào, vậy mà bây giờ còn phải đứng đây nghe Kỷ Diệc Hoành giáo huấn.

Cậu thiếu niên xoay người đi ra ngoài hai bước, Thi Diễm cũng nhấc chân chuẩn bị trở về ký túc xá.

"Lại đây."

Trên mặt cô mơ hồ còn đau, Thi Diễm thấy Kỷ Diệc Hoành đã xoay người, đang nhìn mình chăm chăm.

"Có chuyện gì?" Đừng có nói là cô thật sự phải vác theo cái mặt sứt sẹo này đi ra ngoài đấy nhé?

"Đến cửa hàng đồ nướng đó một chuyến."

"Hả? Vì sao?"

Kỷ Diệc Hoành giục cô, "Mau lên."

"Nhưng ký túc xá sắp đóng cửa rồi."

"Cậu không sợ mấy người kia tìm đến trường? Đánh nhau không phải chuyện nhỏ, đến lúc đó nhà trường kỷ luật cậu thì muốn khóc cũng không kịp."

Thi Diễm vốn đã lo sợ chuyện đó từ khi kết thúc, lúc nóng máu ra tay thật sự không nghĩ được nhiều, sau đó càng nghĩ lại càng sợ. Những người kia chắc chắn không phải sinh viên, đến lúc đó làm ồn ào lên, cô và Hàn Lăng Dương không phải sẽ chịu thiệt thòi nhiều hơn sao?

Cô ngoan ngoãn đi theo sau Kỷ Diệc Hoành, ngoan ngoãn đưa anh đến cửa hàng đồ nướng kia. Thi Diễm ngo đầu vào nhìn quanh quất, "Ông chủ còn đang ở trong, đi thôi."

Kỷ Diệc Hoành tiến lên, kéo cô sang bên cạnh, "Cậu đứng ngoài này chờ tôi."

"Mình cùng vào với cậu."

"Không cần."

Thi Diễm nhìn anh đi vào rồi đóng cửa lại, cô chờ ở bên ngoài khoảng 2, 3 phút, còn đang do dự có nên đi vào không thì nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện.

"Chính là ở đó, không biết đã chạy chưa!"

"Chạy cũng phải tìm cho ra, nhìn là biết chúng nó học ở trường nào đó gần đây thôi....."

Thi Diễm vội ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy mấy người hôm nay bị đánh tan tác đang bước tới, phía sau còn dẫn theo đồng bọn. Cô sợ đến mức chân như được bôi thêm dầu, đẩy cánh cửa của cửa hàng đồ nướng ra rồi cầm đầu cầm cổ chạy vào trong. "Không hay rồi không hay rồi, bọn họ đến!"

Kỷ Diệc Hoành và ông chủ đang nói chuyện, Thi Diễm dùng sức giữ cửa, "Mau lên, mau khóa cửa lại."

"Ai đến cơ?" Ông chủ hỏi.

"Mấy người vừa đánh nhau kia, còn dẫn theo một đám người nữa đến."

"Tôi -----" ông chủ cũng không có thời gian mà mắng người, "Mấy người đúng là rắp tâm muốn phá nát cái cửa hàng nhỏ của tôi mà."

Kỷ Diệc Hoành bước nhanh về phía trước rồi kéo Thi Diễm ra, chỉ sợ lát nữa người ta đẩy mạnh cửa đi vào rồi làm thương cô. Thi Diễm ôm chặt cánh tay anh muốn kéo anh cùng trốn vào bếp, đám người kia vừa nhìn liền biết không phải hạng tốt lành gì, hôm nay xem ra sẽ xảy ra chuyện lớn rồi.

Cánh cửa bị đẩy ra, cô gái đánh nhau với Thi Diễm liếc mắt một cái liền nhận ra cô, "Vẫn còn ở đây!"

"Mấy người muốn làm gì?" Thi Diễm căng thẳng hỏi.

"Tên tiểu tử kia đâu?" Hàn Lăng Dương ngay từ lúc bắt đầu đã điên cuồng đánh ông ta cho sao bay đầy đầu, tên đàn ông cầm đầu sẽ không nhận nhầm người.

Thi Diễm trốn sau lưng Kỷ Diệc Hoành, bàn tay nhỏ túm lấy một góc áo anh. Nơi này chỉ có một cánh cửa duy nhất, bọn họ có thể chạy trốn kiểu gì đây?

Ông chủ cũng muốn dằn xếp ổn thỏa cho yên chuyện, liền tiến lên khuyên can, "Tổn hại gì đó bọn họ đều đã đền tiền cả rồi. Bỏ đi bỏ đi, làm lớn chuyện lên cũng không có lợi cho ai."

"Chúng mày là sinh viên Đông Đại phải không?" Tên đàn ông kia đưa tay ra chỉ về phía Thi Diễm và Kỷ Diệc Hoành, "Không biết mấy chuyện đánh nhau này trường chúng mày có quản được không đây?"

Chuyện gì đến thì cũng phải đến, Thi Diễm thò ra một nửa cái đầu. "Chúng tôi không phải sinh viên, chỉ đi qua nơi này ăn cơm mà thôi."

"Mày có giỏi thì cứ ở yên đó. Chờ kỳ nghỉ lễ kết thúc tao sẽ đến trường tìm giáo viên của mày!" Người phụ nữ kia đến tận bây giờ vẫn còn một bụng hỏa không sao tiêu hết.

Thi Diễm há há miệng, không dám cãi lại nữa, nếu không được thì hay là nhận sai đi nhỉ? Có câu nói người co được dãn được mới làm nên chuyện lớn mà.....

"Là cô đánh cậu ấy?" Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một chuỗi thanh âm.

Người phụ nữ đứng đối diện chuyển tầm mắt lên khuôn mặt của Kỷ Diệc Hoành, nuốt lại lời thô tục vào trong, ngữ điệu cũng mềm mại đi không ít. "Là con nhỏ đó động thủ trước, còn túm tóc chị."

"Mới không phải đây," Thi Diễm nhỏ giọng lẩm bẩm, "Rõ ràng là cô động chân động tay trước."

"Ồn ào cái gì?" Tên đàn ông cầm đầu ngắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ. "Còn một đứa nữa đâu? Hôm nay nếu chúng mày không giao nó ra đây thì đừng hòng yên chuyện!"

"Anh ồn ào cái gì?" Kỷ Diệc Hoành tiến lên một bước, ánh mắt rét lạnh dừng lại trên mặt anh ta, "Cái miệng cũng ba hoa đến thế thôi, lúc động thủ chắc chỉ biết biến thành cây bông mềm nhũn phải không?"

"Mày có muốn ném thử quả đấm của tao không?"

"Nếu không phải vừa rồi bị đánh không phản công lại được chút nào thì anh sẽ mang theo một đám người quay lại trả thù chắc? Tôi nghe nói vừa rồi hai người đấu một, thế mà cuối cùng vẫn bị đánh cho mặt mũi bầm dập, xem ra cũng không ra làm sao cả."

Tên đàn ông tức giận đến mức siết chặt nắm đấm, "Mày có tin tao lập tức đánh vỡ đầu mày không?"

"Vậy thì cứ thử xem, một chọi một, thế nào? Tôi thấy anh cũng không đến nỗi cho đám bạn cùng xông lên một lượt đấy chứ? Nơi này nhỏ hẹp như vậy, ào ào xông vào cũng chẳng ra chiêu được."

Tên đàn ông thấy Kỷ Diệc Hoành tuy là cao hơn mình một cái đầu, nhưng bộ dạng vừa nhìn liền biết từ nhỏ quen sống trong nhung lụa, sao có thể đánh lại được anh ta chứ?

Tên đàn ông lùi về sau một bước, cầm lấy vỏ chai bia rỗng trên bàn. Thi Diễm sợ đến mức muốn chạy trốn. "Sao anh còn cầm theo vật có thể gây ngộ

thương hả?"

"Quy tắc cũng là do ông đây quyết định."

Ông chủ sợ đến mức vội lấy điện thoại ra muốn gọi cho cảnh sát, nhưng đối phương dĩ nhiên sẽ không cho ông ta cơ hội này, một người trong số đó tiến lên đứng bên cạnh trông chừng ông ta, Kỷ Diệc Hoành cũng đã kéo Thi Diễm về sau lưng mình.

"Được, tôi tay không, còn anh có thể tùy ý. Tôi chỉ có một điều kiện, nếu như tôi đánh thắng anh thì anh phải hoàn toàn biến mất, đừng có quay lại gây phiền phức. Còn có....." Kỷ Diệc Hoành hơi dừng một chút, nhắc tay chỉ vào người phụ nữ đứng bên cạnh tên đàn ông đó. "Bảo cô ta xin lỗi."

"Chị xin lỗi?" Người phụ nữ như nghe thấy chuyện tiêu lâm, hừ lạnh, "Nhóc nhìn vết thương trên cổ chị đây này!"

"Tôi không cần biết, đây chính là điều kiện của tôi."

Tên đàn ông đã không thể chờ thêm nữa, "Được rồi, cứ vậy đi."

"Anh lại muốn em xin lỗi nó? Rõ ràng là nó đánh em!"

"Lâm nhảm dài dòng cái gì? Mày thấy tao thua được à?" Tên đàn ông siết chặt chai bia trong tay, "Mở to mắt mà xem tao đánh chết nó đây!"

Thi Diễm đứng phía sau, chân đã muốn mềm nhũn. Cô ôm cánh tay Kỷ Diệc Hoành. "Đừng mà, bọn họ đông người như vậy, còn có cơ bắp của tên đó nữa....."

"Cậu mà còn ôm tôi như thế nữa, tôi mới thật bị anh ta đánh chết đấy." Kỷ Diệc Hoành muốn rút cánh tay ra, Thi Diễm thấy vậy thì càng ôm chặt hơn, như hận không thể treo cả người lên người anh.

"Cậu không tin tôi?"

"Tình huống này không thể mạnh miệng được đâu," Thi Diễm ghé miệng đến bên tai anh, thấp giọng nói, "Không thì nói xin lỗi đi, nếu cậu cảm thấy mất mặt thì để mình."

Tên đàn ông chờ đến mức hết cả kiên nhẫn, nhắc chai bia muốn xông lên. Cánh tay Kỷ Diệc Hoành vẫn bị Thi Diễm ôm chặt, anh nhanh nhẹn phản ứng lại, nâng chân đá vào cổ tay tên đàn ông, chai bia trong tay anh ta bay ra ngoài, đập vào vách tường bên cạnh rồi vỡ choang.

Thi Diễm tròn mắt há mồm, trong tích tắc thả tay, sau đó ngoan ngoãn lùi sang một bên.

Tên đàn ông nắm chặt cổ tay mình, cánh tay run rẩy lợi hại, tê dại đến mức không thể nâng lên được nữa.

"Có được không thế?" Một tên đồng bọn của anh ta đứng phía sau thúc giục, tên đàn ông cắn răng, dùng tay kia chống người đứng dậy rồi tiếp tục xông về phía trước.

Không còn cục phiền toái nhỏ đeo bám nữa, Kỷ Diệc Hoành càng có thêm không gian để ra chiêu. Anh xoay người nâng chân đá tới, trúng bả vai đối phương. Thi Diễm thấy người kia còn chưa kịp động thủ đã ngã chổng vó, bộ dạng vô cùng chật vật, thử một hồi lâu vẫn không thể bò lên.

----- lời tác giả -----

Tiểu Diễm Diễm làm bầm: Hai người các người, ai cũng bạo lực quá đi thôi ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ở nhờ

Dịch: CP88

Thi Diễm muốn vỗ tay, nhưng nghĩ lại vẫn là thôi đi thì hơn, ngộ nhờ chọc cho cả đám người kia nổi xung rồi cùng nhau xông lên thì phải làm sao?

Bộ dạng này của Kỷ đại thần, xem ra là cũng có tập võ nhỉ?

Tên đàn ông kia giữ lấy cái cổ, đầu đón đến mức khuôn mặt vận vẹo méo mó, trước mắt sao vàng năm cánh bay vòng vòng. Đám người còn lại thấy vậy, cũng không dám liều lĩnh xông lên nữa.

Chiều theo tốc độ ra chiêu vừa rồi của anh, bọn họ có cùng nhau xông tới cũng không có bao nhiêu phần thắng.

Thị Diễm chạy bước nhỏ đến bên cạnh Kỷ Diệc Hoành, tên đàn ông đang không ngừng toát mồ hôi lạnh kia được kéo đứng lên. Mấy người phía sau nóng lòng muốn thử, nhưng ai cũng không dám tiến lên trước. Kỷ Diệc Hoành nhắc nhở bọn họ.

"Anh ta thua rồi."

Sắc mặt tên đàn ông lập tức biến thành màu gan heo.

"Bảo cô ta xin lỗi đi."

Người phụ nữ kéo kéo cánh tay tên đàn ông, "Đi thôi, chúng ta đi mau."

"Đi cái gì mà đi?" Hai lần tìm người kiếm chuyện đều bị đánh cho thảm bại, nhưng càng thua càng không cam tâm. Nhưng người phụ nữ kia biết còn tiếp tục đây đưa như vậy không có chỗ nào tốt, liền quay về phía Thị Diễm rồi nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Nói xong lời này, cô ta lập tức kéo cánh tay người bên cạnh lùi ra ngoài, người kia ngoài miệng vẫn còn ngang ngược. "Vừa rồi chỉ là tao khinh địch thôi, đánh lại một lần nữa, tao nhất định sẽ....."

Nhưng người đã đi đến cửa từ lâu, mấy người đi sau nghĩ cũng phải làm dáng một chút, nói Thị Diễm liệu hồn đấy rồi cũng theo sau bước nhanh rời đi.

Trái tim lơ lửng của Thị Diễm vẫn không dám thả xuống, mãi đến khi ngoài cửa yên ắng hoàn toàn mới khẽ đẩy cánh tay Kỷ Diệc Hoành. "Cậu không sao chứ?"

"Không sao."

"Cậu còn biết võ cơ à?"

Đôi chân dài của Kỷ Diệc Hoành bước về phía trước, Thị Diễm vội vàng đi theo sau anh. Mãi đến khi hai người đi ra khỏi cửa hàng bán đồ nướng Thị Diễm mới nhớ ra phải xem giờ, cô lấy điện thoại ra nhìn, vừa la thôi xong vừa chạy nhanh về phía trước.

Trở lại ký túc xá, cổng lớn đã bị đóng, dù cô có gào rách cổ họng cũng sẽ không có ai mở cửa cho cô.

Thị Diễm gấp đến mức đi vòng vòng xung quanh, Kỷ Diệc Hoành ngữ khí nhẹ nhàng nói với cô, "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Xem ra cậu đến cả chỗ ngủ cũng không có, tôi có thể cho cậu mượn chỗ để ngủ."

Đừng có nói là anh định đưa cô đến nhà anh đó nhé?

Đầu Thị Diễm như cái trống lắc, "Không được đâu."

"Tôi chơi game xuyên đêm, cậu không phải lo lắng mấy chuyện kia."

"....."

Hiện tại đang là đêm muộn, lại không một bóng người xung quanh, Thị Diễm càng không có chỗ ở khác, bắt buộc đi đành đi theo sau Kỷ Diệc Hoành.

Đi được một đoạn, Thị Diễm nhìn thấy ven đường có một dãy khách sạn. "Minh có thể vào khách sạn ngủ."

"Cậu có mang chứng minh thư không?"

"Haha không....."

Đi theo Kỷ Diệc Hoành về nhà anh, cậu thiếu niên đi thẳng vào một căn phòng, "Đêm nay cậu ngủ ở đây."

Thị Diễm nhìn theo, hóa ra còn có căn phòng này nữa, đã vậy buổi trưa anh còn bế cô vào phòng mình làm cái gì? "Đây là phòng của ba mẹ cậu à?"

"Không, bọn họ không ở với tôi."

Thị Diễm đã yên tâm hơn nhiều, trong nhà này nếu như chỉ có một cái giường, vậy đêm nay không phải là muốn dọa chết cô rồi sao?

"Trong tủ quần áo có đồ ngủ mới."

"Ừa."

Thị Diễm nghĩ bụng, chờ anh đi ra ngoài rồi phải nhanh tay khóa cửa lại.

"Đêm nay cậu đi với ai ra ngoài đánh nhau?"

Thi Diễm không tin anh không biết, "Hàn Lăng Dương."

Kỷ Diệc Hoành hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng nghĩ lại bộ dạng vừa rồi của Thi Diễm, cũng không nỡ lại tiếp tục mắng cô, "Nghỉ sớm một chút."

"Ừ."

Kỷ Diệc Hoành đi ra ngoài, còn chưa đi được vài bước đã nghe thấy tiếng cửa phía sau đóng sầm lại, ngay sau đó là tiếng cửa khóa trái, làm một mạch không ngừng lấy một giây, quả nhiên là tay chân nhanh nhẹn như kẻ trộm.

Anh trở lại thư phòng, Kim Triết và Từ Dương đã chờ sẵn.

Kỷ Diệc Hoành đeo tai nghe, một tay thành thạo điều khiển chuột, một tay kia lướt nhanh trên bàn phím.

Trong ký túc xá nam sinh, Kim Triết không ngừng kêu gào, "Đại thần, kiểm chế một chút kiểm chế một chút -----"

"Ra đại chiêu rồi, cậu mau trốn sang bên cạnh -----"

Tốc độ tay của Từ Dương sắp không theo kịp não, suýt chút nữa thì mất khả năng phối hợp với Kỷ Diệc Hoành, "Tối nay cậu ta làm sao vậy? Cứ như ăn phải thuốc súng vậy?"

Con chuột của Kim Triết cũng sắp bay rồi, "Nhanh nhanh nhanh, đối phương đang đánh trả!"

Trong một phòng ký túc xá khác, Hàn Lăng Dương tức đến mức giật tai nghe xuống rồi ném lên bàn. Cậu bị người ta giết liên tiếp năm lần, hơn nữa còn thêm chín lần quý, hận đến mức muốn xóa game luôn cho rồi.

Đội của đối phương có một người khăng khăng đuổi theo đánh giết, cậu nhìn cái tên tài khoản kia: Mặt đẹp có thể mài ra com ăn.

Không tao nhả như vậy, không có phong cách như vậy, có thể đặt ra cái tên như thế, rốt cuộc da mặt phải dày đến mức nào?

Cậu chỉ thấy đêm nay mình gặp phải kẻ điên, mỗi lần sống dậy lại bị đối phương điên cuồng đuổi giết. Hàn Lăng Dương đẩy ghế tựa ra đứng dậy, không chơi nữa.

Kỷ Diệc Hoành thật sự chơi suốt một đêm, mãi tận sáng sớm mới đứng dậy đi tắm rửa.

Trưa hôm qua Thi Diễm không ngủ được ngon, buổi tối vừa nằm xuống giường liền ngủ như một cái đầu heo. Ngủ một mạch đến sáng sớm, tỉnh dậy cũng là vì buồn vệ sinh, cô mơ mơ màng màng mở cửa đi ra ngoài.

Cửa nhà tắm đóng chặt, bên trong còn mơ hồ truyền ra tiếng nước. Thi Diễm chưa tỉnh ngủ, không để ý tới, một tay dùng sức vặn tay nắm cửa.

Cửa không khóa, cô muốn đẩy cửa đi vào, trong khoảnh khắc đó tiếng nước cũng im bật.

Thi Diễm trong nháy mắt tỉnh lại, vội vàng thu tay về. Cô không làm gì hết! Cũng không nhìn thấy gì hết nha!

King koong king koong -----

Tiếng chuông cửa vang lên, Thi Diễm bước nhanh tới, cái đầu cô vẫn chưa vận hành thông suốt cho lắm, tay nhanh hơn não đã mở cánh cửa ra rồi.

Kim Triết và Từ Dương đứng bên ngoài, mỗi người vác theo một đôi mắt gấu trúc, trong tay còn mang theo hai túi đồ hôm qua xách tới rồi lại mang về. Từ Dương tựa lưng trên khung cửa, mắt lim dim người lão đạo, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Thi Diễm lập tức cả người tỉnh táo, tinh thần hăng hái như gà chờ gáy ban sáng.

Kim Triết cũng sợ ngây người, nói năng lộn xộn, "Cậu..... cậu đã đến à."

Thi Diễm còn mặc đồ ngủ, đứng sững ra không biết làm sao, hai người kia nhanh chóng lách người qua đi vào trong, "Mới dậy hả?"

"Mấy cậu đừng hiểu lầm." Thi Diễm nói xong, chính mình cũng có loại cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Bọn họ đặt đồ lên mặt bàn, "Kỷ Diệc Hoành đâu?"

Khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm hơi đỏ lên, "Không, không biết nữa."

Kim Triết tai thính nghe được tiếng nước trong phòng tắm, lập tức cười ám muội, "Đúng là Kỷ đại thần có khác, đánh giết một hồi với chúng ta xong còn có thể tìm cậu chơi tiếp. Không tồi không tồi."

"Mình không chơi điện tử." Thi Diễm cuống cuống giải thích.

Vừa nhìn điệu cười của hai người này liền biết không có ý tốt, Từ Dương bước nhanh đến trước cửa nhà tắm, gõ gõ cửa, "Vẫn chưa tắm xong à?"

Người bên trong không đáp lại cậu ta, hai người Kim Triết và Từ Dương tự nhiên như ở nhà mình, lần lượt lấy đồ trong túi ra. Thi Diễm lúng túng đứng một chỗ.

Từ Dương cũng đủ rảnh rồi, cách 2 phút lại giục một lần.

Thi Diễm đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô bước nhanh vào trong phòng, cầm chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường lên nhìn, là Kỳ Diệc Hoành gọi tới.

"Alo?" Thi Diễm ần nghe.

"Tôi gửi tin nhắn wechat cho cậu, sao cậu không trả lời?"

Thi Diễm kỳ quái hỏi lại, "Điện thoại của mình để trong phòng, có chuyện gì không?"

"Cậu mau đọc đi."

"Làm gì hả, cậu cứ nói trực tiếp qua đây không được à?"

"Mau đọc!" Cậu thiếu niên nói xong, ngắt máy.

Thi Diễm âm thầm xì một tiếng, mở wechat, lại mở ra tin nhắn của Kỳ Diệc Hoành.

Cô nhìn thấy trong khung chat có một câu như thế này, "Vào phòng tôi, lấy giúp cái quần lót."

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sự cố trong buổi livestream

Đầu Thi Diễm như bị gõ một cái thật mạnh, cô mới không đi đây, hai tên bằng hữu của Kỳ Diệc Hoành đang ở ngay ngoài kia, cô lại cảm cho anh cái thứ đồ đó, vậy không phải là tự đào hố chôn mình à?

Lại nói, anh đi tắm vì sao không mang theo cái thứ đồ kia chứ?

Thi Diễm thật sự không sao có thể nói ra hai chữ quần lót!

Cô vội gửi lại tin nhắn cho anh, "Minh không lấy, mấy người bạn kia của cậu đều ở đây đó, cậu nói bọn họ lấy hộ đi."

Kỳ Diệc Hoành ở bên trong cũng chờ đến sốt ruột, "Cậu xác định muốn để cho bọn họ biết?"

Vậy khẳng định chuyện này sẽ biết thành tin giật gân, đến lúc đó truyền ra cả trường thì thật là muốn điên rồi.

Thi Diễm rón rén đi ra cửa, trùng đúng lúc Kim Triết từ trong phòng ăn thò đầu ra, Thi Diễm trong tích tắc như kẻ bị bắt gian tại trận mà đứng thẳng lưng.

"Sao Kỳ Diệc Hoành vẫn chưa ra thế? Không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ? Cậu mau vào xem một chút đi."

"....." Thi Diễm ưỡn ngực, hất cằm, "Đồ ăn cũng không thể chặn nổi miệng mấy cậu."

Ui, mùi thuốc súng cũng thật lớn nha.

Thi Diễm đẩy cửa đi vào phòng Kỳ Diệc Hoành, mở tủ quần áo tìm ngăn đựng đồ lót, sau đó đưa hai ngón tay móc ra một cái quần hoa hòe hoa sói.

Mũi cô nóng nóng, Kỳ Diệc Hoành này hóa ra bên trong cũng nhiệt huyết dâng trào như vậy nha, hoa văn này, màu sắc này, nếu không đủ mặt dày thì sao dám mặc đi ra ngoài chứ.

Thi Diễm nắm chặt chiếc quần lót trong lòng bàn tay, lại liều mạng nhét mấy cái góc lộ ra vào trong, xác định không thể còn đầu mối nào khiến cho người ta nhìn ra được nữa mới nom nớp lo sợ đi ra ngoài.

Cô lăm la lăm lét đi đến trước cửa phòng tắm, Kỳ Diệc Hoành vì lo mấy con sói đói bụng bên ngoài xông vào nên vừa rồi đã khóa trái cửa.

Thi Diễm căng thẳng nhìn chằm chằm phía phòng ăn, chỉ sợ sẽ lại có tên nào đó thành linh xông ra. Cô cẩn thận đưa tay về sau gõ nhẹ lên cánh cửa, vừa nghe được sau lưng phát ra tiếng lạch cạch liền lập tức nhét bàn tay qua khe hở của cánh cửa. Kỳ Diệc Hoành đưa tay nhận lấy, ngón tay vô tình đụng phải đầu ngón tay của Thi Diễm, trái tim cô đánh trật một nhịp, vội vàng thu tay về.

Tay Thi Diễm đều là mồ hôi, nhớp nháp khó chịu, khiến cô phải liên tục chà tay lên quần.

Chiếc quần lót trong tay Kỳ Diệc Hoành nóng lên, vừa rồi Thi Diễm đưa nó cho anh Kỳ Diệc Hoành đều nhìn thấy, tay cô nắm chặt cực kỳ, thật giống như đang nắm thứ gì đó.....

Yết hầu Kỳ Diệc Hoành hơi lăn, động tác nuốt nước bọt cũng trở nên gian nan. Chiếc quần lót vẫn còn nóng, anh khom lưng mặc nó vào.

Thi Diễm vừa đi ra ngoài hai bước thì Kim Triết cầm cái bát từ trong phòng ăn đi ra hóng trò vui. Trong bát có mì, cậu ta vừa ăn vừa nói với Thi Diễm, "Tắm cái gì mà lâu vậy hả."

Kỳ Diệc Hoành khoác chiếc áo choàng tắm đi ra, mấy giọt nước trên đầu theo vài sợi tóc mai nhỏ xuống, trong tay anh cầm chiếc khăn lông, "Sao mấy cậu lại đến nữa?"

"Không hoan nghênh à?" Từ Dương bưng bát mì từ trong nhà bếp đi ra.

"Tụi này cũng đâu nghĩ sẽ mang lại bất tiện cho cậu như vậy đâu," Kim Triết hướng về phía Thi Diễm nháy mắt một cái, "Thật đấy, sớm biết vậy thì có đánh chết tụi này cũng không dám bén mảng tới."

"Vậy sao lúc cậu ấy mở cửa cho mấy cậu lại không thấy ai quay đầu xéo đi?" Kỳ Diệc Hoành đi đến trước bàn ăn, kéo ghế tựa ra, "Chạy đến đây làm gì? Không ngủ hả?"

"Ngủ chứ, còn không phải là muốn đến đây ăn một bữa ngon trước sao? Cậu tốt xấu gì cũng đã thắng 9 lần liên tiếp....."

Thi Diễm xoay người trốn vào nhà tắm, Kỳ Diệc Hoành đã chuẩn bị sẵn bàn chải đánh răng và khăn mặt mới cho cô, Thi Diễm nhanh chóng rửa mặt rồi thay lại quần áo mặc ngày hôm qua.

Lúc cô đi ra, hai người kia còn chưa đi, Thi Diễm bước nhanh qua phòng ăn, ném lại cho Kỳ Diệc Hoành một câu rồi chạy biến. "Minh về đây."

"Đừng đi mà!" Từ Dương la lớn, dọa cho Thi Diễm càng chạy nhanh hơn.

Kỳ Diệc Hoành cũng không cản cô, Thi Diễm đẩy cửa chạy đi, trong phút chốc mất dạng. Kim Triết tiến đến trước mặt Kỳ Diệc Hoành, cười quái gở, "Kỷ đại thần thật có tính lực nha."

"Đi ra khỏi cái cửa này rồi tốt nhất là đừng có nói lung tung."

"Làm thì cũng làm rồi, vì sao lại không được nói?"

Kỳ Diệc Hoành liếc mắt về phía hai người, "Da mặt cậu ấy rất mỏng, mấy cậu dám không im miệng thử xem."

"Rời rời rồi." Từ Dương làm một động tác khóa miệng, "Nhất định tụi này sẽ ngậm chặt miệng."

Thi Diễm quay lại ký túc xá, cổ họng nóng muốn chết rồi, hơn nữa cái quần lót hoa kia của Kỳ Diệc Hoành không ngừng bay qua bay lại trước mặt cô.

Nghỉ lễ Quốc khánh kết thúc, Thi Diễm sắp xếp buổi livestream cho Kỳ Diệc Hoành. Người theo dõi không ít, Kỳ Diệc Hoành muốn có nhan sắc liền có nhan sắc, hơn nữa còn biết đánh nhau, người hâm mộ cứ như vậy ùn ùn kéo tới.

Nghiêm lão sư cảm thấy hiệu quả không tồi, liền nói Thi Diễm tận dụng triệt để cơ hội khiến cho nó đa dạng hơn. Lịch livestream đã quyết định là một tuần một lần, lấy bối cảnh ở ngay trong phòng phát thanh.

Thi Diễm bận rộn chạy qua chạy lại như con quay, Kỳ Diệc Hoành đều nhìn vào mắt, anh thi thoảng cũng sẽ tự mình vào weibo, đăng vài bài.

Kỳ Diệc Hoành rất thích chú chó nhỏ ở nhà, trên weibo cũng từng đăng một tấm ảnh anh ôm chú chó nhỏ đó.

Trong tấm ảnh kia, chú chó nhỏ nằm nhoài trên vai anh, đáng yêu đáng yêu, mái tóc ngắn của cậu thiếu niên gọn gàng xuôi về sau gáy, ánh mắt trời nhỏ vun rơi xuống nửa bên mặt, vẽ ra góc cạnh và đường cong quyến rũ chết người.

Ngày hôm nay trời rét căm căm, Thi Diễm lại mặc phong phanh, cô vừa ăn xong liền vội vàng từ ký túc xá phi ra ngoài.

Đến phòng phát thanh của trường, Kỳ Diệc Hoành đã sớm ngồi ở đó. Thi Diễm nhìn thấy anh mặc một chiếc áo khoác bò màu xanh nhạt, bên trong mặc chiếc áo hoodie màu vàng rất là chói mắt, cô bước nhanh về phía trước, "Minh không đến muộn chứ?"

"Sao lại muộn vậy?"

"Hôm nay phòng ăn đông, xếp hàng một hồi lâu mới lấy được cơm." Thi Diễm điều chỉnh chiếc giá đỡ kẹp trên bàn, đây chính là thứ cô từng được trên

mạng. Thi Diễm lấy điện thoại dùng để livestream kẹp lên chiếc giá đỡ đó, lại điều chỉnh độ cao.

Sau khi livestream bắt đầu, Thi Diễm ngồi sang bên cạnh, trong khung hình chỉ còn lại một mình Kỷ Diệc Hoành.

Lượng người xem liên tục tăng lên, máy em gái điên cuồng hò hét, phần bình luận cũng chạy vùn vụt. Hoạt động này đòi hỏi Kỷ Diệc Hoành và bọn họ sẽ phải tương tác với nhau, anh vốn không thích livestream cũng là bởi sau đó sẽ không biết phải nói gì.

Có người trong khu bình luận đặt ra câu hỏi, "Ca ca bình thường có chơi game không?"

Kỷ Diệc Hoành liếc một cái, rốt cuộc cũng nổi lên chút hứng thú nho nhỏ, "Chơi chứ, không thì chúng ta tán gẫu về Liên minh huyền thoại đi?"

Chủ đề một khi bới ra liền lập tức không thể thu lại, "Mọi người có chơi Liên minh huyền thoại không? Chụp lại tôi xem thử."

Thi Diễm ngồi bên cạnh cầm điện thoại của mình, nhìn thấy một loạt ảnh chụp màn hình gửi lên, Kỷ Diệc Hoành kéo ghế đến gần hơn một chút, "Bình thường mọi người chơi nhân vật nào? Level có cao không?"

Thi Diễm nhìn vào mắt cậu thiếu niên, đúng là lợi hại, đáy mắt còn nhảy lên mấy đốm sáng nhỏ rồi.

Thi Diễm đá chân Kỷ Diệc Hoành, ngày hôm qua cô đã đưa cho anh xem qua kịch bản livestream. Chính là muốn anh lấy việc biểu diễn ra giọng nói của mình làm cốt lõi, còn đặc biệt vì anh mà cắt công chọn ra hai bộ tác phẩm đang nổi đây.

Cậu thiếu niên được nhắc nhở mới hơi thu liễm lại một chút, buổi livestream đến một nửa, Thi Diễm rốt cuộc không nhìn được phải xen vào.

Nếu còn cứ để thả cho anh như vậy thì sợ là cái trái tim yếu đuối của Nghiêm lão sư sẽ không chịu được.

"Tiếp theo, mọi người có vấn đề gì hay câu hỏi gì cảm thấy hứng thú muốn hỏi không?"

Thi Diễm thấy có người gửi lên bình luận, "Ca ca, giọng nói dễ nghe của anh là từ nhỏ đã như vậy rồi hả?"

Cô đọc câu hỏi lên, ra hiệu cho Kỷ Diệc Hoành trả lời.

Buổi livestream rốt cuộc đã có chút đúng chất của livestream, mấy đốm sáng nhảy nhót trong đáy mắt Kỷ Diệc Hoành cũng thu về đúng chừng mực, "Ừ, trời sinh."

Tốc độ bình luận quá nhanh, có những câu hỏi Thi Diễm còn chưa kịp đọc đã lướt nhanh qua, hơn nữa phần lớn người bình luận đều là gửi lên nhãn dán các kiểu, nào là mắt hình trái tim, nào là hoa tươi, hun hun đi, ôm ôm đi, những bình luận mang tính chất xây dựng vô cùng ít.

Thi Diễm thật vất vả mới nhìn thấy một người đặt câu hỏi, giống như lạc giữa sa mạc nhìn thấy ốc đảo nhỏ không chút suy nghĩ đọc lên, chỉ là chưa đọc được một nửa đã cảm thấy không đúng.

"Tiểu ca ca, có thể cho chúng em xem..... anh phách..... phách(*) trực tiếp không?"

(*) ừm thì, thôi để xuống dưới giải thích đi:3

Kiểu câu hỏi gì vậy!

Thâm tâm Thi Diễm không nhìn được gào thét, lá gan của mấy cô gái nhỏ bây giờ cũng lớn quá đi! Kỷ Diệc Hoành nghiêng đầu, ánh mắt thẳng tắp bắn về phía cô, ngữ khí mang theo khó có thể tin, "Cái gì?"

Thi Diễm muốn chối biến đi rồi bỏ qua, nhưng câu hỏi cũng đã đọc ra rồi, còn đang có nhiều người nhìn vào như vậy nữa. Cô ngoài cười nhưng trong không cười kéo kéo khóe miệng, "Cậu..... cậu xem đi, là người bạn này bình luận, nói có thể cho bọn họ xem..... phách....."

Phách phách trực tiếp(*)! Cái hình ảnh kia mọi người tự mình tưởng tượng đi! Thi Diễm đưa tay đập mạnh lên trán, cô không dẫn nổi vụ này nữa rồi.

(*) sex <~ giải thích thế này được không nhỉ, chắc không bị fb báo cáo đâu ha:3

(Bởi vì chương sau có chỗ cần dùng nên để nguyên phách phách, tiện thể né thị phi hơ hơ)

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thay người

Dịch: CP88

Thi Diễm không phải lộ mặt trên màn hình nên cái mặt này của cô cũng không cần né.

Quan trọng là Kỳ Diệc Hoành đang ngồi trước camera, và về mặt đó của anh dĩ nhiên không giấu đi đâu được. Thi Diễm cúi thấp đầu không dám nhìn anh, vừa rồi lẽ ra cô nên vờ như không nhìn thấy câu hỏi này, mà lạ hơn là lúc cô bật thốt lên cũng không có xem xét đến ý nghĩa của nó.

Được rồi, đào ra một cái hố lớn như vậy, chính là muốn chôn sống Kỳ Diệc Hoành bên trong đây mà.

Cậu thanh niên ho nhẹ một cái lấy lại giọng, Thi Diễm nhìn chăm chăm khu bình luận.

"Câu hỏi này là ai hỏi vậy? Khá lắm!"

"Chị em nào lại gan to lớn mặt như vậy? Không sợ bị block hả?"

"Mì cũng muốn xem....."

Thi Diễm chậm chạp kéo xuống, cuối cùng dứt khoát tự che kín mặt mình.

Kỳ Diệc Hoành nhìn chăm chăm điện thoại, "Cậu cẩn thận nhìn lại xem người ta hỏi gì đây hả?"

Thi Diễm định ninh con mắt mình không có vấn đề, "Nếu không trực tiếp chuyển sang câu hỏi tiếp theo đi?"

"Người ta là hỏi có thể xem Phách Cáp trực tiếp trên này không, Phách Cáp là con chó tôi nuôi ở nhà."

Thi Diễm kinh ngạc ngẩng đầu, cô mới không tin ấy. Cô kéo lại phần bình luận, tìm được người đặt câu hỏi kia, khuôn mặt nhỏ lập tức méo xệch. Thiên a! Đúng là Phách Cáp, đâu ra phách phách chứ?

"Mọi người muốn thì có thể vào weibo xem, tìm những ảnh đã đăng trước đó. Lúc trước tôi từng chụp ảnh mặt Phách Cáp rồi."

Nhưng lúc này đâu còn ai quan tâm đến chú chó nhỏ kia nữa.

Khu bình luận lần thứ hai bị oanh tạc, "Tiểu ca ca, trợ lý của anh thật lợi hại."

"Chắc chắn là vì có lòng riêng nha!"

Thi Diễm không dám nói thêm gì nữa, dùng chân đá Kỳ Diệc Hoành một cái, ra hiệu cho anh mau giải quyết đi.

Kỳ Diệc Hoành thấy vậy thì nhanh chóng chuyển chủ đề về chơi game, lúc này Thi Diễm cũng không còn tâm tư quản anh nữa, cho anh muốn làm sao thì làm.

Bên trong phòng học của tầng ba, Quý Nguyên Thanh đang nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, Tống Linh Linh ngồi bên cạnh tức giận đến mức khuôn mặt tái mét, "Quá có tâm cơ! Đúng là để cho cậu ta lộng hành quá rồi! Nhất định là cậu ta có ý!"

"Lúc livestream nói ra câu này có phải rất không thích hợp không?" Quý Nguyên Thanh lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ ôn nhu.

"Đương nhiên, đây còn không phải là ném mặt mũi của Đông Đại chúng ta cho chó ăn rồi sao?"

Tầm mắt của Quý Nguyên Thanh vẫn dừng lại trên khu bình luận, "Có thể cậu ấy không cố ý thật. Livestream đôi khi cũng có lúc căng thẳng, lỡ lời nói ra vài câu cũng không tránh được, có thể là nhìn nhầm."

"Nguyên Thanh, sao cậu lại ngây thơ đơn thuần như vậy chứ? Thủ đoạn của Thi Diễm cậu còn không hiểu sao? Lúc trước là lạt mềm buộc chặt, bây giờ lại muốn gần quan được ban lộc. Mình thấy còn tiếp tục như vậy, Kỳ Diệc Hoành nhất định không thể chống đỡ được. Một đứa con gái lại bất chấp mặt mũi của cậu ấy mà nói ra lời như vậy, đây..... đây rõ ràng là chiêu trò câu dẫn!"

Quý Nguyên Thanh đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu cho cô ta im lặng, "Đừng nói nữa."

"Cậu ta có gan lắm, không lẽ chúng ta lại không thể chỉ trích?"

"Thầy Nghiêm chắc là sẽ không có thời gian xem buổi livestream này, cậu nói nhỏ một chút, ngộ nhờ truyền vào tai thầy ấy thì không tốt đâu."

Tống Linh Linh đột nhiên như bừng tỉnh, Quý Nguyên Thanh không nói chuyện với cô ta nữa, Kỳ Diệc Hoành bình thường ít nói chuyện với cô ta, cũng chỉ những lúc như thế này mới có thể gặp được Kỳ Diệc Hoành.

Buổi chiều, lúc Nghiêm lão sư ra khỏi văn phòng chuẩn bị đi dạy đã thấy Tống Linh Linh chờ sẵn ngoài cửa, "Thầy Nghiêm."

"Tìm tôi có việc?"

"Thầy Nghiêm, thầy đã xem buổi livestream ngày hôm nay của Kỳ Diệc Hoành chưa?"

"Còn chưa, đó là chuyện của phòng phát thanh, thầy cũng không tiện quản nhiều."

Tổng Linh Linh vừa nghe được, vội vàng tiến lên một bước rồi nói, "Sao có thể được ạ? Thầy mau đi xem đi, quá giới hạn lắm rồi đó."

Sắc mặt của Nghiêm lão sư hơi thay đổi, Kỳ Diệc Hoành này cũng thật giỏi khiến cho cái trái tim nhỏ bé của ông lên lên xuống xuống, không phải là lại nói ra lời gì không phù hợp đâu chứ?

Buổi chiều Thi Diễm có hai ca học, vừa mới ra khỏi lớp thì nhận được điện thoại của Nghiêm lão sư.

Thi Diễm thấp thòm đi vào văn phòng, Nghiêm lão sư nhìn thấy cô, gấp mấy tính xuống rồi ra hiệu cho cô mau qua đó.

"Thầy Nghiêm, thầy tìm em ạ."

Sắc mặt Nghiêm lão sư tái mét, "Có biết vì sao thầy gọi em đến đây không?"

Thi Diễm đã đoán được đại khái, "Là vì chuyện livestream ngày hôm nay ạ?"

"Thầy cho em đi theo Kỳ Diệc Hoành là để chấn chỉnh cậu ta, không phải để em hồ đồ theo!"

Hai bàn tay Thi Diễm khẽ nắm lại, "Thầy Nghiêm, thật xin lỗi. Em thật sự là nhìn nhầm mới gây ra chuyện mất mặt như vậy, lần sau em nhất định sẽ cẩn thận hơn."

"Mấy đứa là người trẻ tuổi, suy nghĩ cao siêu thầy có thể hiểu được, nhưng hành động này của em đã gây ra ảnh hưởng rất xấu!"

"Xin lỗi."

Nghiêm lão sư bị chọc giận không nhẹ, chuyện livestream là do ông đề xuất ra, một khi phạm phải sai lầm thì chính ông cũng không thoát khỏi khiển trách. "Những lần livestream sau em đừng quản nữa, còn có, quay về viết bản kiểm điểm rồi mang tới đây."

"Vâng." May mắn, may mắn là không đá cô ra khỏi phòng phát thanh.

Thi Diễm xoay người ra khỏi văn phòng, chớp mui chưa xót lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại được.

Làm sai thì phải chịu phạt, đây là chuyện không thể bình thường hơn được nữa.

Cô không nói với Kỳ Diệc Hoành, để mấy thầy cô khỏi phải nói cô cậ có chỗ dựa rồi coi trời bằng vung, động phải chuyện gì lại tìm người mách lẻo.

Lần livestream tiếp theo, từ sáng sớm Quý Nguyên Thanh đã đến phòng phát thanh, Kỳ Diệc Hoành đi ăn cơm còn chưa quay lại nên cánh cửa vẫn khóa chặt.

Cô ta đứng ngoài bậc cửa, chờ một lát sau thì Kỳ Diệc Hoành đến.

Quý Nguyên Thanh cong môi, hôm nay cô ta còn cố ý đi một đôi giày cao gót, khoác một chiếc áo da màu đen ngắn đến eo, "Cuối cùng thì cậu cũng đến rồi."

"Tìm tôi có việc?"

"Còn không phải vì chuyện livestream sao, mình sợ đến muộn."

Kỳ Diệc Hoành mở cửa, nhưng vẫn đứng ngoài cửa không đi vào. "Có ý gì?"

"Cậu vẫn chưa biết hả? Sau chuyện lần trước Thi Diễm đã bị cấm tham gia rồi, sau này chuyện livestream của cậu sẽ do mình phụ trách. Đùng rồi, kịch bản mình đã viết xong, cậu có muốn xem trước một chút không?"

"Ai quyết định?"

"Thầy Nghiêm đó."

Sắc mặt Kỳ Diệc Hoành hơi thay đổi, nhưng không nói gì mà đi vào trong. Quý Nguyên Thanh đóng cửa lại, cô ta đưa mắt đánh giá bốn phía, nơi này có nằm mơ cô ta cũng muốn bước chân vào, cuối cùng thì ý nguyện cũng đã thành hiện thực rồi.

"Cậu xem trước bản thảo một lượt đi."

Kỳ Diệc Hoành đưa tay ra nhận, khẽ quét mắt qua một lượt, "Không thành vấn đề."

Quý Nguyên Thanh không kìm được nháy nhót trong lòng, cô ta đã từng chủ trì không ít sự kiện và hoạt động nên dĩ nhiên sẽ không căng thẳng như Thi

Điêm. Buổi livestream bắt đầu, phần mở màn cũng là do cô ta làm.

Thi Điêm ngồi trong ký túc xá, đeo tai nghe, vừa nghe được giọng của Quý Nguyên Thanh, trong lòng liền cực kỳ khó chịu.

Sao cô lại cứ vô dụng như thế này cơ chứ? Thi Điêm kéo chăn đắp lên đầu, nước mắt trực trào ra.

Trên màn hình, cậu thiếu niên cúi đầu, dáng vẻ không muốn giao lưu với bất kỳ ai. Anh trực tiếp cầm chiếc điện thoại đặt trên bàn lên, một mình mở game chơi.

Quý Nguyên Thanh hơi thấp thỏm, vội chạy ra mời Kỷ Diệc Hoành thêm một lần nữa, nhưng anh vẫn không nói lời nào, chỉ chăm chú chơi game.

Khu bình luận trong nháy mắt bùng nổ, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Lẽ nào hôm nay livestream chơi game?"

"Trợ lý đâu mau ra đây nói cho rõ ràng, có ý gì vậy hả?"

Quý Nguyên Thanh cuống lên, gọi Kỷ Diệc Hoành hai lần nhưng anh đều không phản ứng lại cô ta.

Quý Nguyên Thanh không biết phải làm sao, đây là địa bàn của Kỷ Diệc Hoành, nếu có chuyện gì thì toàn bộ trách nhiệm chắc chắn chỉ do mình cô ta gánh. Vậy không phải cô ta sẽ bị mắng chết sao?

Thi Điêm dụi dụi mắt, xảy ra chuyện gì thế này? Mấy lần livestream trước Kỷ Diệc Hoành đều rất phối hợp với cô mà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Vị khách không mời mà đến

Dịch: CP88

Lần này xem ra thật sự trở thành sự cố livestream rồi.

Thi Điêm căng thẳng cuộn hai bàn tay thành nắm đấm, Quý Nguyên Thanh gấp đến mức giọng nói cũng thay đổi, "Bắt đầu rồi, cậu nói hai câu đi....."

Cậu thiếu niên tiếp tục trầm mặc chơi game.

Trên màn hình điện thoại của Thi Điêm đột nhiên hiện lên dãy số của Nghiêm lão sư, cô không chút do dự ấn nghe. "Alo, thầy Nghiêm ạ."

"Thi Điêm, em đang ở ký túc xá phải không?"

"À."

"Nhanh nhanh!" Nghiêm lão sư gấp đến mức cổ họng muốn rách ra, "Mau đến phòng phát thanh thay cho Quý Nguyên Thanh, mau!"

"Vâng, vâng." Thi Điêm bò dậy, đi giày rồi chạy nhanh ra ngoài.

Lúc đến phòng phát thanh của trường, Quý Nguyên Thanh và Kỷ Diệc Hoành vẫn còn đang giằng co, Nghiêm lão sư cũng đã tới, vừa nhìn thấy cô liền vẫy tay ra hiệu cho cô đi qua đó.

Trong video phát trực tiếp chỉ có Kỷ Diệc Hoành, bọn họ đều không trong phạm vi của camera. Nghiêm lão sư đẩy vai Quý Nguyên Thanh, cô ta cực kỳ không cam lòng, lồng ngực tắc nghẽn, nhưng cũng không thể không đứng dậy. Thi Điêm bị Nghiêm lão sư đẩy lên trước, không còn cách nào khác đành ngồi xuống.

Bởi vì mọi chuyện quá đột ngột nên cô còn chưa kịp chuẩn bị, thời gian livestream đã qua một nửa. Kỷ Diệc Hoành cuối cùng cũng chịu nâng mắt lên, anh đưa tay cầm lấy kịch bản Quý Nguyên Thanh đã chuẩn bị rồi nhét vào tay Thi Điêm.

Khuôn mặt Nghiêm lão sư vẫn còn tái mét, ra hiệu cho Quý Nguyên Thanh đi theo ông ra ngoài.

Cậu thiếu niên đặt điện thoại xuống, Quý Nguyên Thanh vừa đi ra đến cửa thì nghe được Kỷ Diệc Hoành lên tiếng.

Hai người đi ra ngoài, Nghiêm lão sư đưa tay đóng cửa lại. Quý Nguyên Thanh ức đỏ cả mắt, Nghiêm lão sư cũng có chút áy náy. "Lát nữa thầy sẽ mắng cho Kỷ Diệc Hoành một trận nên thân."

"Thầy Nghiêm, không sao đâu ạ."

"Lần này em phải chịu oan ức rồi, mất nhiều công sức chuẩn bị vậy mà."

Quý Nguyên Thanh rùi mi mắt, chớp mũi chua xót khó chịu cực kỳ, "Em về trước."

"Được."

Livestream kết thúc, Kỳ Diệc Hoàn tắt màn hình rồi lấy điện thoại xuống, "Chuyện thay người cậu có biết không?"

Thi Diễm đặt kịch bản lên bàn, "Ừm"

"Vì sao không nói với tôi?"

"Mình nghĩ là cậu biết rồi, dù sao Quý Nguyên Thanh cũng sẽ phải tìm cậu bàn chuyện kịch bản trước chứ."

Kỳ Diệc Hoàn cười lạnh, "Muốn đá cậu ra nhẹ nhàng vậy sao. Mà nói cậu đấy, sao có thể cũng im lặng chấp nhận thế hả?"

"Vốn là mình sai, là tại ngày hôm đó mình nói sai."

Kỳ Diệc Hoàn đứng lên, "Đi, đi với tôi."

Thi Diễm đi theo anh đến văn phòng của Nghiêm lão sư, Nghiêm lão sư ôm một bụng hỏa, đầu cũng muốn nổ tung, vừa nhìn thấy hai người đi vào liền đặt mạnh chén trà xuống. "Còn không biết xấu hổ mà mò tới đây?"

"Chuyện này thầy không hề nói trước với em một câu, em chắc chắn không thể chấp nhận."

"Nếu nói trước thì em có đồng ý không?"

"Không đồng ý."

"Không còn gì để nói!"

Kỳ Diệc Hoàn chống hai tay lên mặt bàn, nửa người trên hơi hạ xuống. "Thầy Nghiêm, từ lúc bắt đầu em đã không thích thú gì chuyện livestream rồi. Gần đây em rất bận rộn, em thấy tốt nhất là bỏ luôn cái thủ tục phiền phức này đi, sau này cũng khỏi cần làm nữa."

"Thầy là vì muốn tốt cho em, có một số việc bắt buộc phải làm, hiểu không hả?"

Kỳ Diệc Hoàn khẽ gật đầu, "Xem livestream có đủ kiểu người, cũng không nhất định phải là học sinh hay sinh viên. Yêu cầu của thầy quá khắt khe, chúng em thật sự không theo nổi. Nếu chuyện này đã giao cho Thi Diễm thì chuyện livestream này thầy đừng quản nữa, cũng đừng xem, cậu ấy sẽ làm tốt."

Ông cũng đâu có muốn xem, có thời gian nghỉ ngơi thư giãn, đọc báo uống tách trà vui thích biết nhường nào, còn không phải là vì có người tìm đến tận cửa cáo trạng sao?

"Thầy đã hết lần này đến lần khác nhắc nhở em, nội dung không thể vượt quá giới hạn."

"Chỉ là nói sai mà thôi, hơn nữa người xem cũng đâu có cảm thấy phản cảm, thầy chỉ lo lắng thừa."

Nghiêm lão sư không lên tiếng, ba, năm giây sau mới tiếp tục nói, "Quý Nguyên Thanh là thầy gọi đến, người ta còn là một cô gái nhỏ, hành động của em ngày hôm nay thật sự quá không nể mặt rồi."

"Thi Diễm cũng là cô gái nhỏ, Quý Nguyên Thanh cướp vị trí của cậu ấy cũng đâu thấy muốn cho cậu ấy mất mũi?"

Nghiêm lão sư nấp máy môi. Được rồi được rồi, ông biết chắc chắn là anh sẽ che chở người của mình mà, cái cửa sau Kỳ Diệc Hoàn này cũng mở quá lớn đi. Nghiêm lão sư vung tay, "Thầy mặc kệ, nhưng thầy vẫn giữ lập trường kia, không thể đi quá xa."

"Được." Kỳ Diệc Hoàn đáp, sau đó dẫn Thi Diễm rời đi.

Buổi chiều Quý Nguyên Thanh không đi học mà tìm tới Tổng Linh Linh khóc lóc. Cô ta đúng là không còn chút mặt mũi nào nữa, những buổi livestream này vốn không thiếu sinh viên Đông Đại theo dõi, tính tình cô ta lại kiêu ngạo, hành động ngày hôm nay của Kỳ Diệc Hoàn thật sự khiến cho Quý Nguyên Thanh không thể nào ngóc đầu lên được.

Tổng Linh Linh bận rộn an ủi Quý Nguyên Thanh, "Mình biết, mình biết mà, đừng khóc nữa. Yên tâm đi, nhất định sẽ có lúc mình khiến con nhỏ Thi Diễm đó khóc cạn nước mắt."

"Rõ ràng là do thầy giáo sắp xếp, đâu phải mình cố tình muốn cướp tay trên chứ. Lẽ nào lỗi sai đều là ở mình?"

"Đương nhiên không phải, nhất định là Thi Diễm, nhất định là do cậu ta âm thầm giờ trò!"

Quý Nguyên Thanh gục xuống bàn, hồi lâu vẫn không chịu ngẩng đầu lên. Cô ta đã vì buổi livestream hôm nay mà cắt công chuẩn bị suốt một tuần trời, thế nhưng cuối cùng thì sao, kịch bản cùng với bao mồ hôi công sức của cô ta đều đưa cho Thi Diễm, đúng là trào phúng.

Một học kỳ sắp kết thúc, không lâu nữa là đến Tết dương lịch rồi.

Thi Diễm đó giờ vẫn chưa về nhà một lần.

Kỷ Diệc Hoành phải ra ngoài thi đấu khiến cả tuần nay Thi Diễm khẩn trương căng thẳng không thôi. Cuối cùng thì cũng đến ngày này, cô chuẩn bị đầy đủ mọi thứ xếp vào balo cho anh, sau đó qua loa thu dọn phòng phát thanh. Chân cậu thiếu niên chống trên ngăn kéo, cô khom lưng muốn mở ra, nhưng mở không được.

"Cậu lại giấu đồ?"

"Không có."

"Vậy thì tránh ra."

Kỷ Diệc Hoành không tránh, "Lần này cậu không cần đi theo. Nơi đó khá xa, cũng sắp thi học kỳ, cậu ở lại dành thời gian ôn tập đi."

"Vậy bao giờ cậu về?"

"Xem tình hình đã, nếu vòng đầu tiên đã bị loại thì có thể sẽ về ngay trong ngày, nếu thuận lợi thì có lẽ là sẽ cần đến ba đến năm ngày."

Còn cần phải nói sao? Nhất định là ba, năm ngày sau rồi.

Trước một ngày nghỉ lễ, Kỷ Diệc Hoành rời trường, Nghiêm lão sư cũng đi theo.

Tướng Tư Nam và Từ Từ Dịch đều không về nhà, dù sao cũng sắp phải thi học kỳ rồi nên ai cũng tính sẽ dùng phần thời gian đó bắt đầu giai đoạn chạy nước rút. Nói hoa mỹ thì là đã đến lúc dừng lại kỳ nghỉ đông, còn thực tế ấy à, chính là nước đến chân mới nhảy thôi!

Ngày mừng một Tết, mấy cô gái trong phòng ký túc xá hẹn nhau ra ngoài ăn, dù sao thì hôm nay cũng là ngày lễ mà.

Thi Diễm ngủ dậy, tùy tiện tìm thứ gì đó ăn. Hôm nay trời nắng, cô giặt quần áo xong, lại tiếp tục gọi đầu.

Bên ngoài ký túc xá nữ sinh, một chiếc xe màu đen vững vàng dừng lại trước cổng, từ trên xe bước xuống một người phụ nữ.

Người phụ nữ mặc chiếc áo khoác dạ cổ lông đáng dài, thân hình béo tròn, cái cổ ngắn ngủn, môi đánh son đỏ thắm, khí thế nhìn qua cũng đủ hung hăng.

Đúng lúc Tống Linh Linh và hai người bạn nữa từ ký túc xá đi ra, người phụ nữ kia bước nhanh tới, "Xin chào, nữ sinh tên Thi Diễm của trường này có ở đây không?"

Tống Linh Linh lập tức hứng thú, cô ta nhìn chiếc xe sang của người phụ nữ kia, lại nhìn khuôn mặt của đối phương. "Bác... bác là mẹ của cậu ấy?"

Người phụ nữ đó cười lạnh, khóe mắt mang theo tia khinh thường vô cùng đậm, "Có thể giúp tôi gọi con nhỏ đó ra đây không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vết sẹo cũ bị vạch trần

Dịch: CP88

"Cháu biết cậu ấy, nhưng không biết bác là ai?"

Người phụ nữ kia tiến lên một bước, Tống Linh Linh nhanh chân chặn trước mặt bà ta, "Ký túc xá có di quản lý, đi ấy sẽ không để cho bác vào đâu."

"Vậy giúp tôi gọi con nhỏ đó ra."

Giọng điệu của người phụ nữ già này cũng không hề khách khí chút nào, đôi mắt mọc trên đỉnh đầu, nếu không phải vì Tống Linh Linh đánh hơi được bất thường thì đã sớm quay đầu bỏ đi.

"Ngộ nhờ cậu ấy không chịu ra thì sao?"

"Cứ nói với nó, tôi là bạn của ba nó."

Tổng Linh Linh lần thứ hai tỉ mỉ đánh giá gương mặt của người phụ nữ, dù bà ta có tiền nên bảo dưỡng rất đầy đủ thì vẫn có thể nhìn ra được tuổi tác, hẳn là phải tầm năm, sáu mươi rồi nhỉ?

Bạn?

Tổng Linh Linh thử thăm dò, "Nếu không thì cứ nói bác là người thân nhé?"

Người phụ nữ kia suy nghĩ một chút, gật đầu, "Có thể."

Nếu nói là bạn của bố thì chưa biết chừng cô sẽ không đi ra, "Vậy thì nói là người thân đi."

Tổng Linh Linh kéo bạn mình đi vào trong, với quan hệ của Thi Diễm và cô ta, khẳng định cô sẽ không tin tưởng lời cô ta nói, Tổng Linh Linh để cho bạn của mình chuyển lời.

Thi Diễm nhận được tin, nửa tin nửa ngờ, còn có thể có người thân nào đến tìm cô chứ?

Không lẽ là ba cô? Nhưng ông ta cũng không nói trước sẽ đến đây. Thi Diễm thả chiếc khăn bong trong tay xuống, cầm điện thoại rồi đi ra ngoài.

Lúc Thi Diễm nhìn thấy người phụ nữ kia, hoàn toàn không nhận ra người này là ai, "Là bác tìm cháu?"

"Đúng."

"Bác là?"

"Ba cô ở đâu?"

Trái tim Thi Diễm đánh thịch một cái, "Cháu không biết, đã lâu lắm rồi cháu không liên lạc với ông ấy. Bác muốn tìm thì gọi điện cho ông ấy đi."

Thi Diễm có chút hoảng loạn, cô thật sự không muốn đối mặt với những người như vậy, luôn có cảm giác bản thân đang đối mặt với một con mãnh thú và một dòng nước lũ đang giận dữ. Cô xoay người muốn trốn về ký túc xá, người phụ nữ kia thấy vậy, đôi giày cao gót gỗ cộc cộc nhanh chóng chặn lại trước mặt cô, "Mày là con gái của lão ta, sao có thể không biết lão ta đang ở đâu? Mày mau nói lão ta đi ra đi, trốn chui trốn lủi như vậy cũng không giải quyết được vấn đề!"

"Cháu thật sự không biết ông ấy đang ở đâu." Thi Diễm hạ giọng, không muốn tiếp tục dây dưa với bà ta. Nghi lễ Tết dương lịch không nhiều người về nhà, phần lớn người đi qua đều dừng lại hóng chuyện. Ngoài cổng ký túc xá nữ sinh đã có không ít người dừng chân, hướng về phía cô chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thi Diễm càng lúc càng hoảng loạn, thật giống như quá khứ kia sắp bị người ta hung hăng lật lại. Vết thương mất thật lâu mới bắt đầu đóng vảy, thế nhưng có thể sau lần này sẽ lại bị khoét ra khiến cho máu chảy đầm đìa.

"Ba mày và mày chính là lũ lừa đảo, lão ta lừa tiền của phụ nữ, bám váy đàn bà. Còn mày thì sao? Chính là dựa vào từng đồng tiền đáng xấu hổ đó mà ăn chơi! Chỗ tiền sinh hoạt của mày đều là do lão ta lừa của vô số người phụ nữ mang cho đấy!"

Một búng máu vọt đến cổ họng, Thi Diễm thậm chí cảm nhận được vị tanh xộc lên khoang miệng. Xung quanh đám đông vây kín, đều là đứng đó xem trò vui.

Người phụ nữ kia chỉ còn thiếu chưa chỉ thẳng tay vào mặt cô mà thôi, Thi Diễm đẩy tay bà ta ra muốn chạy về ký túc xá, nhưng đã bị Tổng Linh Linh chặn lại, "Thi Diễm, cậu chạy cái gì hả? Lẽ nào những lời bác ấy nói đều là thật sao? Trời ạ, thật không ngờ cậu lại có một người ba như vậy đấy! Ngày này, ba cậu nhất định là một tên tiểu bạch kiểm(*) phải không? Thảo nào cậu lại cũng có bản lĩnh tới vậy."

(*)những chàng trai trắng trẻo: trai bao, trong trường hợp này mang theo nghĩa châm chọc khinh thường

Thi Diễm dùng sức đẩy vai cô ta ra, mấy người bạn của Tổng Linh Linh lập tức vây xung quanh, triệt để cắt đứt đường lui của cô.

Giọng nói bén nhọn của người phụ nữ kia tiếp tục truyền tới, "Đừng, ba nó hiện tại đang trốn ở đâu đó rồi. Nhất định lại đang bám váy một người phụ nữ khác. Tao thật không hiểu, mày dùng tiền của lão ta mà không thấy ghê tởm sao?"

Vành mắt Thi Diễm đỏ chót, cũng không còn sức lực phản bác. Cô không dám âm ỉ với bà ta, nhiều con mắt nhìn vào như vậy, bọn họ đều đang chờ xem chuyện cười của cô. Cô không dám, cô sợ người phụ nữ này sẽ đem mọi thứ bà ta biết nói ra. Cô đã phải đeo lớp mặt nạ này đủ lâu để che đi những chuyện cô luôn nơm nớp lo sợ bấy lâu không dám đối mặt, cô thật sự không muốn đến lớp che chắn cuối cùng này cũng bị xé nát.

"Thi Diễm, ba cậu và cậu như vậy, mẹ cậu lại không quản sao?" Tổng Linh Linh lên tiếng mỉa mai.

Trái tim Thi Diễm như bị người ta dùng mũi dao sắc nhọn hung hăng đâm tới, nỗi đau xé rách tim gan khiến mỗi hô hấp của cô đều là thống khổ.

Phía sau, người phụ nữ kia vẫn còn dùng giọng nói lạnh lùng cười trên nỗi đau khổ của người khác. "Cô ta đâu còn mẹ, mẹ cô ta đã chết trong một vụ tai nạn xe từ khi cô ta còn bé rồi."

Thi Diễm xoa người, đôi mắt đỏ au. Cô phần nộ nhào tới dùng sức đẩy mạnh người phụ nữ kia, đối phương đi giày cao gót trong chốc lát mất thăng bằng, thân thể nặng nề cứ như vậy chật vật ngã xuống.

Từ Từ Dịch là người đầu tiên nghe được động tĩnh lao ra, trên chân cô ấy còn đi dép lê, Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc theo sát phía sau.

"Sur tử nhỏ! Sur tử nhỏ!"

Thi Diễm siết chặt hai bàn tay nhỏ, không tiếp tục, cũng không gào thét. Cô đứng yên tại chỗ, cả người run rẩy kịch liệt, nước mắt theo từng hàng dài lăn xuống. Từ Từ Dịch lo lắng ôm lấy vai cô, "Làm sao vậy?"

Từ Từ Dịch nhìn thấy vô số chiếc điện thoại đang giơ lên, vội vàng kéo Thi Diễm, Tường Tư Nam và Chu Tiểu Ngọc mở đường.

"Mấy cậu tránh ra, tránh ra."

Xung quanh là người đến xem náo nhiệt, đều hận không thể vây chặt bọn họ ở giữa, Chu Tiểu Ngọc gấp đến mức giậm chân.

Từ Từ Dịch giao Thi Diễm cho hai người bọn họ rồi tự mình xông lên, ai không nhường đường lập tức đánh kẻ đó, chính là dùng vai rẽ ra một con đường.

Trở lại ký túc xá, Từ Từ Dịch nhanh tay đóng cửa lại. Thi Diễm ngồi xuống mép giường không nói lời nào, Tường Tư Nam muốn an ủi cô, nhưng vì căng thẳng nên lời nói ra cũng lộn xộn, "Sur tử nhỏ, không sao. Cậu khó chịu thì nói ra, nói ra sẽ thoải mái hơn."

Thi Diễm lau nước mắt, "Minh không sao."

"Người phụ nữ kia đều là nói linh tinh thôi, cậu đừng để trong lòng."

Thi Diễm nằm dài trên giường, kéo chăn che kín mặt, Từ Từ Dịch đi tới kéo hai người ra, "Để cậu ấy được khóc thoải mái một trận đi."

Chuyện này âm ỉ thành như vậy, đối với Thi Diễm còn trẻ tuổi thật sự là một cú ngã không thể nào gượng dậy.

Tường Tư Nam không yên tâm, chốc chốc lại ngó ra xem tình hình của cô. Hình như Thi Diễm đã ngủ thiếp đi, cơ thể nhỏ bé trốn dưới chăn rất yên tĩnh.

Cũng không còn ai có tâm trạng gì đi ăn cơm nữa, nhưng đến giờ ăn Tường Tư Nam vẫn đi đến bên giường Thi Diễm gọi, "Sur tử nhỏ, chúng ta đi ăn cơm đi?"

"Mấy cậu đi đi, mình không đói."

"Cậu đừng như vậy, bọn mình sẽ lo lắng đó."

Giọng Thi Diễm khàn khàn, "Mấy cậu mua giúp mình một suất cơm."

"Được rồi." Tường Tư Nam nghe cô nói như vậy thì cũng thoáng yên tâm.

Tổng Linh Linh thật vất vả mới tìm được cơ hội ngắn năm có một này để giúp Quý Nguyên Thanh xả giận, dĩ nhiên cô ta sẽ không bỏ lỡ.

Trước tiên cô ta gửi video đã quay lại cho Quý Nguyên Thanh, sau đó đăng lên trang web của trường.

Sau khi mấy người Từ Từ Dịch quay trở về ký túc xá, phát hiện ra giường Thi Diễm trống không, đôi giày cô vừa đi cũng không còn ở chỗ cũ.

Tường Tư Nam biến sắc, chạy vọt vào nhà tắm, nhưng cũng không thấy cô, gọi điện cũng không có ai tiếp.

Kỷ Diệc Hoành từ trong phòng thu đi ra, Nghiêm lão sư đứng bên ngoài chờ, "Thế nào?"

"Không biết ạ, chờ thêm một lúc nữa sẽ có kết quả."

Cậu thiếu niên nhận lấy chiếc balo từ trong tay ông, điện thoại vừa rồi chuyển sang chế độ yên lặng. Anh nhìn thấy trên màn hình có mấy thông báo tin nhắn đến, đều là của Từ Dương.

Kỷ Diệc Hoành mở wechat, anh đi lâu như vậy rồi mà cũng không thấy cô hỏi thăm lấy một câu, ít nhất thì cũng phải hỏi một tiếng xem có thuận lợi không chứ?

Kỷ Diệc Hoành dựa lưng vào tường, mắt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn quyết định gửi tin nhắn cho Thi Diễm.

"Đang làm gì đấy?"

Thi Diễm không trả lời, trong lòng anh mơ hồ dâng lên cảm giác bất an, Kỷ Diệc Hoành gọi điện cho Từ Dương.

Từ Dương vừa ấn nghe liền nói một mạch không ngừng nghỉ, "Sao bây giờ cậu mới gọi lại hả? Xảy ra chuyện rồi."

"Làm sao vậy?"

"Cậu đã xem video đăng trên trang web của trường chưa? Còn có....." Từ Dương hơi ngập ngừng, "Bạn cùng phòng ký túc xá của Thi Diễm nói cậu ấy mất tích rồi."

----- lời tác giả -----

Mọi người, Đại Bạo Ngọt ngày mai lên kệ Vip rồi

Bộ này cũng không quá dài, nên mọi người coi như là có thể yên tâm~

Ngày mai sẽ là cao trào, công khai rồi, xác định quan hệ rồi, có thể quang minh chính đại moa moa rồi ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chúng tôi là một cặp, ai cũng đừng hòng cướp cậu ấy đi

Dịch: CP88

"Cái gì?"

"Tớ và Kim Triết vừa mới tìm một vòng trong trường, nhưng đều không thấy bóng dáng Thi Diễm đâu."

Kỷ Diệc Hoành ngồi xuống ghế, "Tôi cúp trước đây."

"Được."

Cậu thiếu niên kết thúc trò chuyện, sau đó nhanh chóng truy cập vào trang web của trường. Kỷ Diệc Hoành trực tiếp nhấn vào topic đầu trang, thấy được video mà Từ Dương nói tới kia.

Kỷ Diệc Hoành mặt không rõ biểu cảm mở ra. Anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm trắng bệch như một tờ giấy, mà người phụ nữ kia từng chữ nói ra đều vô cùng rõ ràng bén nhọn, từng chữ từng chữ như thể muốn đẩy Thi Diễm xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.

Mà vẻ mặt của những người đứng xung quanh đều là cười trên nỗi đau khổ của người khác, bộ dạng hống kịch vui còn chưa hết.

Anh tiếp tục gọi điện cho Thi Diễm, nhưng cô vẫn không nhận.

Tin nhắn wechat cũng không trả lời, gọi video càng không có ai tiếp.

Kỷ Diệc Hoành nghe được cách đó không xa có người đi ra gọi tên tổ tiếp theo chuẩn bị, anh đột nhiên bừng tỉnh, nhớ ra quãng thời gian mới khai giảng Thi Diễm có mấy ngày liền bỏ đói chính mình, còn cả đến tận bây giờ cô vẫn không về nhà. Hóa ra là vì nguyên nhân này.

Lúc Hàn Lăng Dương nhận được tin tức đi tìm Thi Diễm, cũng đã chậm một bước.

Ngày hôm qua lẽ ra cậu nên cứng rắn hơn một chút, kéo cô cùng về nhà, như vậy cô mới không đụng phải mù già điên kia.

Cậu gần như đã lật tung cái trường học này lên, ngay cả thư viện cũng không bỏ sót một góc, nhưng vẫn không có Thi Diễm.

Hàn Lăng Dương không tiếp tục lãng phí thời gian, cậu biết nhà của Thi Diễm ở đâu, đó cũng là nơi có khả năng tìm được cô nhất.

Mấy người Trương Tử Nam cũng đã tìm Thi Diễm khắp nơi, các công viên ngày thường bọn họ hay tới, khu mua sắm, quán cà phê, nhưng tất cả đều như mò kim đáy bể, chẳng có tác dụng gì cả.

Gió mùa đông lạnh lẽo thổi qua, cuốn mấy chiếc lá vàng trên đất bay lên, lượn quanh vài vòng. Sinh viên túm năm tụm ba thành một nhóm nhỏ, có người quần chiếc khăn quàng cổ cực dày để tránh gió, có người lại kéo khóa áo khoác lên cao.

"Nghe gì chưa? Thi Diễm kia hình như mất tích rồi."

"Không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

"Chuyện mất mặt như vậy dĩ nhiên trong thời gian ngắn không có mặt mũi nào mà nhìn người ta, chắc chắn phải trốn rồi....."

Từ Từ Dịch ở bên ngoài tìm một vòng quay về, khuôn mặt bị gió lạnh thổi đỏ chót, Hàn Lăng Dương đứng ở phía đối diện gọi cô ấy.

Từ Từ Dịch định thần nhìn sang, thấy Hàn Lăng Dương bước nhanh tới, gấp gấp hỏi, "Thế nào? Tìm được chưa?"

Cô ấy khẽ lắc đầu.

Có một chiếc xe lái tới, Hàn Lăng Dương nhìn biển số xe rồi đưa tay ra vẫy, chiếc xe quay đầu, đến cạnh họ thì dừng lại. "Tôi về đó tìm thử."

"Xin hỏi nhà của Thi Diễm ở đâu?"

Hàn Lăng Dương đi đến trước cửa xe, quay đầu lại nhìn Từ Từ Dịch. "Tôi đang định tới nhà cậu ấy tìm."

"Minh đi với cậu."

"Không cần."

"Thay vì ở đây chờ đợi lo lắng thì chi bằng đi thử vận may. Cậu yên tâm, tìm được sự tử tế nhỏ mình sẽ không nói gì cả, chỉ cần nhìn thấy cậu ấy một cái, cho lòng yên tâm là tốt rồi."

Hàn Lăng Dương không nói gì, cậu mở cửa xe rồi ngồi vào, Từ Từ Dịch không chờ cậu từ chối, trực tiếp đi đến một bên khác, mở cửa xe rồi ngồi vào.

Từ Từ Dịch đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng mơ hồ đau. Trước giờ Thi Diễm không hay kể với bọn họ về gia đình mình, cô ấy vẫn luôn tin là gia cảnh của cô không tệ. Tình tình cô tốt như vậy, ít nhất thì gia đình cũng rất hạnh phúc phải không? Ít nhất thì, phải tốt hơn cô ấy chứ?

Thế nhưng cô ấy sai rồi, đến ngay cả chuyện Thi Diễm không có mẹ bọn họ cũng không biết.

Đến nơi ở của Thi Diễm, Từ Từ Dịch đẩy cửa đi xuống. Ngoài cửa có bảo vệ, nhưng vì đây chỉ là một cái tiểu khu cũ, bên trong lại có không ít người cho thuê nhà đi rồi nên bảo vệ cũng lười yêu cầu người ra vào phải đăng ký.

Từ Từ Dịch bước nhanh theo Hàn Lăng Dương vào trong. Ngày hôm nay thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo, mưa nhỏ còn tí tách rơi không ngừng, phủ xuống chiếc áo khoác của Từ Từ Dịch một lớp nước mưa mỏng.

Hàn Lăng Dương đi đến trước cửa nhà Thi Diễm, nhấn chuông cửa.

Từ Từ Dịch đến gần một chút, không có ai trả lời, Hàn Lăng Dương lại dùng sức đập cửa hai cái. "Thi Diễm!"

"Ai vậy?" Trong nhà có tiếng đàn ông truyền tới, ngay sau đó cánh cửa cũng mở ra.

Hàn Lăng Dương nhìn thấy một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, theo bản năng đưa mắt quét một lượt trong phòng, "Xin hỏi Thi Diễm có ở đây không?"

"Thi Diễm nào? Cậu tìm nhầm người rồi."

"Người lúc trước ở đây đâu rồi?"

Về mặt của người đàn ông hơi lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, "Chúng tôi cũng chỉ là người tới thuê nhà thôi, người lúc trước ở đây là ai không liên quan gì với chúng tôi cả. Cũng thật là kỳ lạ, không thể hiểu được vì sao nơi này luôn có người đến tìm chủ cũ....."

Sau đó tức giận đóng sầm cửa lại.

Từ Từ Dịch nhìn thấy ngoài cửa để mấy đôi giày, ngón ngang bừa bãi, lúc Hàn Lăng Dương lùi lại còn đạp phải.

Cậu không ngờ Thi Diễm đã sớm dọn nhà, nói cách khác thì chính là, bây giờ đến cả cậu cũng không thể tìm được cô.

Hai người đi ra ngoài, Từ Từ Dịch dừng chân, ngược đầu nhìn lại căn phòng kia.

Căn nhà kia ánh sáng chập chờn tối tăm, trên ban công bỏ đầy những cây leo đã héo rũ. Nơi này đều là những tiểu khu cũ kỹ, theo thời gian lại càng khiến cho người nhìn vào có loại cảm giác tắc nghẽn không thông nơi lồng ngực.

Cô ấy làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được lúc trước Thi Diễm lại ở một nơi như thế này. Hóa ra kể cả những người luôn mang theo ánh mặt trời trên khuôn mặt, trong lòng và phía sau khuôn mặt đó cũng không nhất định là sẽ được ánh mặt trời sưởi ấm.

Thi Diễm bán nhà đi, có lẽ là vì muốn trốn tránh những người đến tìm ba mình, phải không?

Vậy nên bao nhiêu lâu nay, mỗi lần Từ Từ Dịch oán giận chế độ trọng nam khinh nữ trong nhà mình Thi Diễm đều cười khúc khích, có lẽ cô cũng tình nguyện có được cơ hội ném thù cảm giác ấy.

Thi Diễm đúng là trở về nhà, tuy nơi này chẳng qua chỉ là một căn nhà đi thuê trống trải, nhưng dù gì cũng là nơi cho cô đặt chân, là nhà của cô.

Trên bàn phủ một lớp bụi dày, ngón tay lướt một đường cũng có thể quét ra đầy bụi bặm.

Thi Diễm bật nước nóng, sau đó bê một chậu nước đến. Tất cả những nơi có thể đưa tay tới đều được cô lau qua một lượt, ngay cả mấy khung ảnh cũng được cô cẩn thận lau chùi sạch sẽ. Cô đặt chiếc điện thoại đã chuyển về chế độ yên lặng lên bàn, hiện tại cô không muốn gặp bất cứ ai, cũng không muốn nghe ai bàn tán.

Xong xuôi đầu đấy, Thi Diễm mệt đến mức tay chân bủn rủn, nhưng vẫn gắng gượng tháo tấm vải phủ trên chiếc ghế sofa xuống.

Thi Niên Thành đã một thời gian dài không về ở, nhưng vẫn thuê một căn nhà, như vậy Thi Diễm muốn về cũng có chỗ dừng chân. Hơn nữa có vài thứ không bỏ đi được cũng cần tìm một nơi chuyển đến.

Trong nhà đến cả đồ ăn cũng không có, tủ lạnh trống không, đến cả bánh quy và mì ăn liền cũng trở thành đồ xa xỉ.

Thi Diễm ngồi trên ghế sofa, không biết chuyện ngày hôm nay Kỷ Diệc Hoành đã biết chưa?

Hiện tại trò cười này hot trên trang web của trường như vậy, anh không thể nào không biết.

Vành mắt Thi Diễm ươn ướt, cô không có cách nào nghĩ xem ánh mắt của Kỷ Diệc Hoành nhìn cô sau đó sẽ như thế nào, có thể, có thể sau đó anh cũng sẽ như người khác, tránh cô như tránh sâu bọ chẳng?

Cô thật không dễ dàng mới vào được phòng phát thanh của trường, thật không dễ dàng mới vào được hội sinh viên, thật không dễ dàng..... mới có thể càng ngày càng thu hẹp khoảng cách với Kỷ Diệc Hoành. Nhưng tất cả giống như trong một cái chớp mắt sẽ hoàn toàn biến thành vọng tưởng.

Thi Diễm không thể nào hắt ra khỏi đầu những lời bàn tán xì xào, những cái chỉ trích của mọi người lúc vậy xung quanh.

Kỷ Diệc Hoành liên tục gọi điện cho Thi Diễm, nhưng vẫn không có ai nhận máy.

Phía Từ Dương truyền tin tới, nói vẫn không tìm được Thi Diễm.

Dù hiện tại Kỷ Diệc Hoành có chạy về cũng không thể moi được cô ra. Cậu thiếu niên nóng lòng như lửa đốt, anh quay về khách sạn, bật máy tính lên.

Bên trong khu bình luận của trang web trường, lượt bình luận vẫn liên tục tăng lên vùn vụt.

Thi Diễm rút cuộc không nhịn được mở ra xem.

Vào bình luận có đủ loại người, mỗi câu mỗi chữ đều như kim châm đâm vào lòng cô.

Thi Diễm không có dũng khí tiếp tục nhìn xuống, cô ném điện thoại sang một bên, ngã người xuống ghế sofa.

Buổi tối căn phòng rất lạnh, nhưng chiếc giường trong phòng ngủ không được dọn dẹp lại càng lạnh hơn.

Thi Diễm ôm chăn đi tới ghế sofa, mấy cái chăn này đã lâu không được phơi, mùi ẩm mốc bốc lên. Thi Diễm không có tâm tư đi quán, kéo chăn trùm kín người, đến đầu cũng không để lộ.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có duy nhất tiếng đồng hồ quả lắc đang chạy, Thi Diễm nặng nề khép mắt lại, trước khi chìm vào giấc ngủ bỗng nhiên có một ý nghĩ nảy ra.

Nếu như ba cô về nhà ngay lúc này thì cô nhất định sẽ ôm ông khóc một trận thật lớn. Cô không muốn một mình nhận lấy, một mình chịu đựng. Cô rõ ràng có ba, vì sao lại không thể ôm ba mà khóc chứ?

Nhưng cho đến tận ngày hôm sau, đến tận khi bị cái lạnh làm cho tỉnh, thì Thi Diễm vẫn không thấy được bóng dáng của Thi Niên Thành đâu.

Hiện tại ông cũng đã có chỗ ở của mình, hẳn là sẽ không quay về cái nơi cũ nát này rồi.

Thi Diễm khịt khịt mũi, cơ thể giống như bị đông cứng thành tảng băng.

Từ nhỏ đều là tự cô chăm sóc cho mình, từ khi còn rất nhỏ cô đã học được cách pha cho mình một cốc nước gừng, học được cách tìm thuốc trong học tủ.

Thi Diễm rửa mặt qua loa, cầm chìa khóa xuống siêu thị tầng dưới mua mấy gói mì.

Điện thoại sắp bị người gọi tới làm cho nổ tung, nhưng Thi Diễm hoàn toàn không muốn tiếp.

Ăn xong bữa sáng, cô không biết làm gì, một mình ngồi trên ghế sofa ngắm người.

Một lúc sau rốt cuộc vẫn là không nhìn được cảm điện thoại truy cập vào trang web của trường.

Topic kia hiển nhiên còn chễm chệ nằm trên cùng, Thi Diễm lấy hết dũng khí kéo xuống cuối trang, thấy được bình luận của mọi người.

"Minh thấy Thi Diễm cũng thật đáng thương, lại có một người ba như vậy....."

"Đáng thương? Phương thức kiếm tiền dễ dàng nhanh gọn như vậy, chưa biết chừng cậu ta còn rất hường thụ."

Thi Diễm hít sâu một hơi, tiếp tục kéo xuống dưới.

"Lúc trước ai nói cậu ta với Kỷ Diệc Hoành là một đôi thể? Xem xem sau này còn ai dám đề cập đến nữa không?"

"Không dám không dám, cậu ta mà xứng với Kỷ Diệc Hoành sao?"

Trái tim như có hàng vạn mũi dao phóng tới. Vốn dĩ còn có thể nhìn xuống, sau khi thấy được bình luận này, trước mắt rốt cuộc trở nên mờ mịt, ức muốn khóc.

"Lúc trước mình đã nói có ghép cặp cũng phải ghép cho hợp tình hợp lý rồi mà, ví như Kỷ Diệc Hoành và Quý Nguyên Thanh, đó mới gọi là trai tài gái sắc!"

Có người không đồng ý, đề cử một người khác.

Thi Diễm càng đọc càng khó chịu, thậm chí càng lúc càng có nhiều người nhảy vào. Dù sao thời gian này cũng rảnh rồi, ôn tập cuối kỳ lại khô khan vô vị. "Chúng ta bỏ phiếu đi, xem ai với Kỷ Diệc Hoành có được nhiều phiếu nhất."

Lại có người vào bình luận: "Kỷ Diệc Hoành thích chơi game như vậy, chưa biết chừng bạn gái tương lai sẽ là bá chủ trên game."

Sau đó kéo theo vô số người vỗ tay tán thành!

Nước mắt rốt cuộc không nhìn được chảy ra, cô cũng đã thấm đến mức này rồi mà đám người bọn họ còn muốn bỏ đá xuống giếng, từng kẻ từng kẻ đều muốn tranh cướp Kỷ Diệc Hoành với cô.

Có người còn quá đáng hơn, ném vào khu bình luận một tấm ảnh đã qua xử lý của Quý Nguyên Thanh, cái cảm nhẹn của cô ta thậm chí là có thể đâm chết người rồi.

Thi Diễm tức giận muốn bốc hỏa, dùng tài khoản nặc danh trả lời: "Nhỏ vào! Đại thần là hoa đã có chủ, người đó chính là tôi đây! Mấy người đừng có nhưng nhớ nữa!"

Bình luận này của cô dĩ nhiên đã khiến cho công chúng phẫn nộ, dù sao đám người Tống Linh Linh đều đang nhìn chăm chăm khu bình luận đây.

Thi Diễm lập tức bị bọn họ xác định là đối tượng công kích: "Có bản lĩnh nói ra tên đi? Cậu ở lớp mấy? Tên gì?"

"Cười rụng răng mất thôi. Kỷ đại thần là hoa đã có chủ? Tội này sao lại không hề hay biết vậy? Cậu đang tự dát vàng lên mặt mình đấy à."

Thi Diễm khóc đến mức khuôn mặt tèm lem đều là nước mắt nước mũi, đúng là chưa từng gặp ai đen đầu như cô. Cô và Kỷ Diệc Hoành chính là lâu ngày sinh tình đấy, không được sao? Bọn họ lại nhất định muốn chạy tới chọc gậy bánh xe!

Kỷ Diệc Hoành ngồi trên ghế sofa trong khách sạn, máy tính đặt trên đùi, ánh mắt chăm chú dõi theo một tài khoản nặc danh đang bị một đám người vây lấy, tình cảnh có vẻ khá thảm.

"Mấy người không biết là chuyện của mấy người, đại thần biết, tôi cũng biết, vậy là đủ! Còn mấy người ấy à, dẹp hết qua một bên đi!"

Kỷ Diệc Hoành không nhìn được công môi, ngón tay đặt nơi khóe miệng khẽ gõ theo nhịp, xem ra cô vẫn còn sức lực lắm.

"Biết? Tôi thấy cậu chính là tự ảo tưởng, có bản lĩnh thì nói tên thật của cậu ra đi, để tội này nghe một chút."

Thi Diễm mới không có ngu như vậy, cô vừa khóc vừa vén tay áo lên, chuẩn bị nhào vào chiến đến cùng, thế nhưng mới ngoảnh đi mấy giây khi quay lại đã thấy Kỷ Diệc Hoành dùng tài khoản của mình tự trả lời. "Cậu ấy là Thi Diễm của lớp sáu, cậu ấy nói đều đúng."

Đầu ngón tay của Thi Diễm cứng đờ, cô cầm khăn giấy lau nước mắt đi, sau khi xác định tầm mắt không hề mơ hồ mới một lần nữa nhìn kỹ lại.

Mấy chữ kia cô đúng là không có nhìn nhầm, tên tài khoản của Kỷ Diệc Hoành cũng không hề sai!

Không phải là..... bị trộm tài khoản đó chứ?

Thi Diễm khịt khịt mũi, lời này nói cô phải tiếp thế nào đây? Thật là Kỳ Diệc Hoành hả? Anh có ý gì đây?

Khu bình luận hình như cũng bị đóng băng như Thi Diễm, yên tĩnh mất mười giây mới oành oành bạo tạc!

"Kỳ Diệc Hoành!"

"Câu ấy nói đều đúng là lời nào cơ? Aaaaa, đại thần, nói rõ ràng đi chứ!"

Có một người vẫn luôn bình tĩnh chứng kiến từ đầu đến cuối lúc này liền lên tiếng, "Nhân danh người đã học chuyên ngành Trung văn đến năm thứ ba, mình giúp mấy cậu tóm tắt trọng điểm đi. Kỳ Diệc Hoành đã có bạn gái, người đó là Thi Diễm của lớp sáu."

Một câu nói này giống như lời tổng kết thần kỳ, lại càng giống một cây búa tạ khổng lồ lại hung mãnh đập vỡ bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Quý Nguyên Thanh khó tin nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bên tay đặt một cốc trà sữa, ngón tay của cô ta không cẩn thận chạm và thành cốc, nóng đến mức cô ta phải vội vàng rút tay về.

Tổng Linh Linh cũng đang ở ngay bên cạnh cô ta, vốn đã nói ngày hôm nay sẽ cùng nhau đi dạo phố.

Cô ta vội vàng bình luận, "Không thể nào!"

Thế nhưng càng ngày càng có thêm nhiều bình luận mang theo tính sát thương với bọn họ, cô ta không dám xuống thêm nữa. Tuy là cô ta cũng cảm thấy khó có thể tin, nhưng tài khoản này đúng là của Kỳ Diệc Hoành, nhấn vào còn thấy được thông tin cá nhân liên quan, tất cả những thành viên của hội sinh viên đều biết đây chính là Kỳ Diệc Hoành.

Phản động người sau khi Kỳ Diệc Hoành tung ra quả bom hạng nặng đó đều thức thối ngậm miệng lại, không dám tiếp tục ba hoa tán phét nữa.

Quý Nguyên Thanh không muốn bị Tổng Linh Linh nhìn thấy bộ dạng này của mình, không ngừng đưa tay lau nước mắt.

Tổng Linh Linh cũng không biết phải an ủi cô ta như thế nào, "Nguyên Thanh, cậu đừng khóc. Còn chưa biết có thật không mà."

"Rốt cuộc là cậu ấy thích Thi Diễm ở chỗ nào?"

Tổng Linh Linh cũng không trả lời được, "Thi Diễm cũng đã có một người ba như vậy, lẽ nào Kỳ Diệc Hoành vẫn chưa biết?"

"Mình thật sự không ngờ bọn họ lại ở bên nhau."

"Mọi chuyện nhất định không hề đơn giản như vậy," Tổng Linh Linh gấp gấp an ủi cô ta, "Dùng rồi! Lúc trước không phải Kỳ đại thần để cho Thi Diễm quản lý tài khoản weibo sao? Nói không chừng cả tài khoản này của đại thần cũng nằm trong tay cậu ta đó? Nhất định là như vậy!"

Quý Nguyên Thanh nửa tin nửa ngờ nhìn Tổng Linh Linh, khả năng đó cũng không phải không có. Hơn nữa giờ này Kỳ Diệc Hoành hẳn là đang tham dự cuộc thi kia, sao anh có thể có thời gian truy cập vào trang web của trường chứ?

Mà hiện tại Thi Diễm cũng không bận tâm người khác đang nói thế nào về mình, cô nóng nảy muốn gọi điện cho Kỳ Diệc Hoành, nhưng dù là ấn ra số của anh rồi thì vẫn không dám gọi đi.

Trái tim cô cứ đập thình thịch, Kỳ Diệc Hoành đây có thể coi như là..... thỏ lộ với cô không? Còn là ngay trước mặt sinh viên của toàn trường nữa?

Thi Diễm tát vào má mình một cái, bởi vì không khống chế sức mạnh nên đau đến mức ngồi bật dậy.

Cô lau lung tung nước mắt lên tay áo, hai tay lại tiếp tục chà xát khuôn mặt thảm hại của mình, cuối cùng cười thành tiếng.

Không được không được, bây giờ hẳn là Kỳ Diệc Hoành đang thi phải không? Cô không thể làm phiền anh được.

Thi Diễm ở trong phòng khách đi tới đi lui, ngộ nhỡ cô hỏi ra rồi Kỳ Diệc Hoành lại nói không hề có chuyện này, vậy thì phải làm sao?

Ôi ôi, không đúng, rõ ràng cô dùng tài khoản nặc danh bình luận, làm thế nào mà Kỳ Diệc Hoành lại nhận ra cô?

Trong đầu Thi Diễm loạn thành một cục, điện thoại đột nhiên rung lên, cô nhanh chóng cầm lên nhìn, là tin nhắn wechat của Kỳ Diệc Hoành. "Tôi về đến nhà rồi."

Thi Diễm có cảm giác trái tim mình cũng sắp nhảy ra ngoài. Có phải cô nên đi hỏi anh một chút xem mấy câu vừa rồi của anh rốt cuộc là có ý gì không nhỉ?

Thi Diễm lại đi thêm mấy vòng nữa trong phòng khách, sau đó như hạ quyết tâm gì đó, cầm điện thoại rồi bước nhanh ra ngoài.

Thi Diễm vừa nhấn chuông, cửa đã được người bên trong mở ra.

Suốt đường đi tới đây trong đầu Thi Diễm đã nhảy ra vô số câu hỏi, nhưng sau khi nhìn thấy Kỳ Diệc Hoành, lại hung hăng nuốt trở về.

Kỳ Diệc Hoành thấy cô còn đứng đờ ra, dứt khoát cầm lấy cổ tay cô kéo vào nhà.

Thi Diễm thuận tay đóng cửa lại, trong phòng bật máy sưởi nên Kỳ Diệc Hoành chỉ mặc một chiếc áo phông trắng rộng rãi, "Cậu đi đâu?"

"Mình, mình về nhà."

"Về nhà làm gì?"

Thi Diễm mặc hơi nhiều, hiện tại đã có chút nóng, thế nhưng đứng đây lại không tiện cởi ra cho lắm.

Cậu thiếu niên đi đến trước bàn ăn rót một cốc nước, Thi Diễm bộ dạng muốn nói lại thôi, căng thẳng đến mức chớp mắt cũng nổi lên mấy giọt mồ hôi li ti.

"Đến đây."

Thi Diễm ngoan ngoãn tiến lên một bước, Kỳ Diệc Hoành đưa cốc nước nóng cho cô. Thi Diễm cẩn thận bưng cốc nước, còn anh khẽ dựa vào bàn ăn nhìn cô, "Có phải có lời muốn nói?"

Thi Diễm đối đầu với tầm mắt của anh, sao nhìn anh lại giống như đang giận thế nhỉ?

"Cái đó....." Thi Diễm đưa chiếc cốc đến bên môi.

Kỳ Diệc Hoành nhắc nhở. "Cẩn thận bỏng."

Thi Diễm đưa lưỡi ra liếm một cái, "Hôm nay mình có vào trang web của trường lướt một vòng, sau đó thấy được cậu. Sao cậu lại không chịu giữ cẩn thận tài khoản của mình vậy hả? Có phải bị người ta trộm rồi không?"

"Ai dám trộm tài khoản của tôi?"

Trái tim Thi Diễm đập càng nhanh hơn, giọng nói cũng gấp gáp, "Nếu vậy thì, bình luận kia là của cậu?"

"Là tôi nói."

Kỳ Diệc Hoành nhìn chăm chăm cô, thấy khuôn mặt nhỏ của Thi Diễm trong nháy mắt đỏ ửng, đến cả vành tai cũng hồng hồng. Anh co một chân lên, hai tay vòng trước ngực, "Người nói tôi là hoa đã có chủ là cậu, có đúng không?"

Vấn đề này ném qua ném lại cuối cùng lại rơi về người cô, Thi Diễm đúng là không biết phải trả lời thế nào.

Cô khó khăn dời tầm mắt đi, "Mình..... nói lúc nào chứ?"

"Người kia không phải cậu?"

Nếu nói như Kỳ Diệc Hoành, vậy thì cô lại là người lừa lỉnh công khai trước cô là bạn gái anh rồi hả?

Thi Diễm bị ánh mắt chăm chú của Kỳ Diệc Hoành khiến cho cả người mất tự nhiên, vô cùng khó khăn lắc đầu.

Cậu thiếu niên khẽ nhún vai, "Nếu đã vậy, thì lời của tôi cũng không tính."

Anh đứng dậy muốn đi, Thi Diễm kích động tóm lấy cánh tay anh. "Chờ chút, cái gì không tính cơ?"

"Nếu không phải là cậu thì là tôi nhận nhầm người rồi."

"Không phải!" Trong tay Thi Diễm còn nắm chặt chiếc cốc kia, "Là mình! Là mình!"

Khóe miệng Kỳ Diệc Hoành từ từ cong lên, "Cũng không phải chuyện gì mất thể diện, cậu chớ làm cái gì?"

Thi Diễm mấp máy môi, có trời mới biết đề nói ra mấy câu này cô đã phải tích góp bao nhiêu dũng khí, "Vậy hiện tại chúng ta..... là quan hệ gì?"

Thi Diễm nói xong lời này, triệt để không dám tiếp tục nhìn Kỳ Diệc Hoành nữa rồi.

Cô thầm nghĩ, nếu như Kỳ Diệc Hoành nói ra những lời cô không muốn nghe, vậy cô cứ chạy đi là xong, dù sao bây giờ cũng không còn gì để mất.

Cậu thiếu niên nhắc tay đặt sau cổ Thi Diễm, sau đó cánh tay khẽ thu lại khiến cho Thi Diễm buộc phải bước về phía trước một bước. Kỳ Diệc Hoành cúi người, trán hai người áp lên nhau. Thi Diễm hít vào một ngụm khí lạnh, mi mắt rũ xuống, tầm mắt dừng lại trước môi của Kỳ Diệc Hoành.

"Cậu nói xem, bây giờ quan hệ của chúng ta là như thế nào?"

Bàn tay Thi Diễm cầm cốc nước hơi run lên, nước bên trong sóng sánh muốn đổ ra. Vì sao lại là cô phải nói nữa? Cô sao mà nói được chứ!

Thi Diễm khẽ nuốt một ngụm nước bọt, tiếng cười trầm thấp của Kỷ Diệc Hoành vang lên, "Trên mạng dám nói mà ngay trước mặt tôi lại không dám nữa rồi?"

Ai nói cô không dám? Cũng đã đến nước này rồi, Thi Diễm hất cằm nói ra, nhưng âm thanh so với dự định đúng là có nhẹ như muỗi kêu chút chút.

"Quan hệ bạn trai bạn gái chứ là gì nữa."

Kỷ Diệc Hoành nghe được thì khẽ bật cười, Thi Diễm muốn đẩy cánh tay anh ra. "Cười cái gì mà cười?"

"Tôi nói rồi, cậu nói gì cũng đúng." Ngón tay Kỷ Diệc Hoành đặt sau cổ cô khẽ vuốt, dọa cho Thi Diễm không dám tiếp tục lộn xộn. Sau gáy ngứa ngứa, trong lòng cũng ngứa ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Bạo Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.